

BULETIN DE LINGVISTICĂ

Nr. 15–16

Anul XII–XIII

2014–2015

SUMAR

SEMANTICĂ ȘI PRAGMATICĂ

Ion BĂRBUȚĂ. <i>Diateza și derivarea actanțială în limba română</i>	3
Elena CONSTANTINOVICI. <i>Dihotomia constatativ / performativ și teoria actelor de vorbire</i>	19
Alina PĂTRUNJEL. <i>Aspecte privind clasificarea actelor de vorbire din limba română</i>	24
Tatiana SÎMBOTEANU. <i>Actele de vorbire indirecte realizate prin structuri interogative</i>	30
Violeta UNGUREANU. <i>Considerații privind statutul referențial al numelor comune</i>	35

ANALIZA DISCURSULUI

Alexandru COSMESCU. <i>Descrierea ca practică discursivă</i>	41
--	----

DIALECTOLOGIE ȘI ONOMASIOLOGIE

Margareta COȚOFANĂ. <i>Termeni pentru hrană și vestimentație în graiurile moldovenești din zona de nord (pe baza ALLR. Bas. vol. IV)</i>	47
Vasile PAVEL. <i>Raporturi motivaționale între cuvinte</i>	53
Liliana POPOVSCHI. <i>Analiza onomasiologică a unor somatisme populare</i>	58

TOPONIMIE

Anatol EREMIA. <i>Arealul toponimic Cantemir. Microtoponimia localităților rurale</i>	72
---	----

ISTORIA LIMBII

Inna NEGRESCU-BABUȘ. <i>Substratul și superstratul – rezultate ale contactului lingvistic</i>	85
---	----

SOCIOLINGVISTICĂ

Teodor COTELNIC. <i>Preocupările sociolingvistice ale academicianului Nicolae Corlăteanu</i>	103
--	-----

CULTIVAREA LIMBII

Maria ONOFRAȘ. <i>Reflecții despre corectitudinea limbii</i>	113
--	-----

RECENZII

Alexandra BARBĂNEAGRĂ, Sabina CORNICIUC, Lucia CUCU, Liuba PETRENCO, Ala ZAVADSCHI. <i>Interacționăm și comunicăm</i> . Chișinău, 2014, 228 p. (Ana VULPE).....	117
Eugen LUNGU. <i>De ce spunem așa</i> . Chișinău, Editura ARC, 2014, 352 p. (Inga DRUȚĂ)	120

Redactor-șef dr. hab. **Vasile Bahnaru**

Redactor-șef adjunct dr. **Ion Bărbuță**

membrii colegiului

dr. hab. **Elena Constantinovici** (Chișinău)

dr. hab. **Anatol Eremia** (Chișinău)

dr. hab. **Marcu Gabinschi** (Chișinău)

dr. hab. **Vasile Pavel** (Chișinău)

dr. hab. **Angela Savin** (Chișinău)

dr. **Maria Cosniceanu** (Chișinău)

dr. **Iulia Mărgărit** (București)

dr. **Monica Mihalela Busuioc** (București)

dr. **Viorica Răileanu** (Chișinău)

dr. **Nicolae Saramandu** (București)

dr. **Stela Spănu** (Chișinău)

dr. **Ana Vulpe** (Chișinău)

Secretar de redacție Mihai Papuc

Manuscrisele și corespondența se vor trimite pe adresa:
Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 1 (biroul 411), MD – 2001, Chișinău, Republica Moldova
tel.: (+ 373-022) 272719; e-mail: buletin_delingvistica@yahoo.com

Ion Bărbuță

Diateza și derivarea actanțială în limba română

Articolul de față analizează procedeele transformazionale de natură semantico-sintactică și pragmatică în care este implicată structura actanțială a verbului. Printre fenomenele avute aici în vedere se numără derivarea actanțială și diateza. Chiar dacă reprezintă niște procese distincte, ele comportă anumite trăsături comune, ceea ce face ca, în multe cazuri, să fie confundabile. Din această cauză delimitarea lor, în studiile de lingvistică, rămâne a fi o sarcină greu de realizat. Astfel, anumite forme concrete ale derivării actanțiale (cum ar fi reflexivizarea, reciprocizarea, uneori și cauzativizarea) sunt incluse nejustificat printre termenii care constituie sistemul de opoziții al diatezei. Prin urmare, o analiză paralelă a procedeelelor avute aici în vedere ar fi în măsură să permită stabilirea criteriilor necesare pentru diferențierea lor.

Întrucât cercetarea noastră vizează stabilirea asemănărilor și deosebirilor dintre diateza și derivarea actanțială, fenomene legate de structura actanțială a verbului, este firesc să începem prin a prezenta o succintă descriere a acestuia de la urmă.

Se știe că verbul, în calitatea sa de unitate lexicală, nu doar desemnează o acțiune, ci este expresia globală a unui eveniment din realitate. Așa cum spunea L. Tesniere, verbul reprezintă o mică dramă, care implică atât participanții la acțiune, cât și circumstanțele în care aceasta se desfășoară. Tocmai din această cauză cele mai multe dintre trăsăturile semantice ale verbului au importante implicații sintactice. În funcție de aceste trăsături fiecare verb se definește printr-o anumită structură (schemă) actanțială care este actualizată în cadrul enunțului ca rezultat al completării pozițiilor deschise de verb în jurul său. Schema actanțială a verbului conține următoarele informații: a) numărul de poziții deschise, b) rolurile tematice atribuite fiecărui actant, c) obligativitatea sau neobligativitatea saturării fiecărei poziții [1, p. 398]. În felul acesta, fiecare verb implică, potrivit trăsăturilor lui inerente, un anumit număr de actanți, cărora le atribuie anumite roluri semantice. Actanții presupuși de structura semantico-sintactică a verbului se actualizează în cadrul nivelului structurii referențiale al enunțului.

În studiile de lingvistică, verbele sunt clasificate după mai multe criterii. În cazul de față ne interesează clasificarea verbelor în funcție de anumite trăsături sintactice. Este vorba de capacitatea lor de a se combina cu anumiți determinanți cu caracter obligatoriu. Astfel, după numărul de determinanți obligatorii implicați de structura actanțială a verbului, verbele se grupează în următoarele clase sintactice: a) verbe zerovalente, b) monovalente, c) bivalente, d) trivalente și e) polivalente.

Alte clasificări sintactice ale verbelor iau în considerare nu doar numărul, ci și tipul de complement obligatorii pe care și le pot asocia. Astfel, în funcție de capacitatea

lor de a admite cei doi protagoniști ai proceselor, subiectul și obiectul, verbele se împart în următoarele trei clase lexico-gramaticale de bază: 1) *verbe tranzitive*, 2) *verbe intransitive* și 3) *verbe impersonale*. De menționat că o clasificare a verbelor în funcție de capacitatea lor de a se combina cu un subiect și cu un obiect direct este bine cunoscută și din gramaticile tradiționale. Doar că în aceste lucrări se examinează separat capacitatea verbului de a se combina cu un subiect (verbele se împart în personale și impersonale) și capacitatea verbului de a se combina cu un obiect direct (se disting verbele tranzitive și verbele intransitive). Studiile recente pun accentul nu pe fiecare dintre acest tip de relații în parte, ci pe relația *subiect – proces – obiect* în ansamblul ei [2, p. 87, 88]. Examineate din acest punct de vedere, procesele din realitate sunt de trei tipuri: 1) procese care implică doi protagoniști: un subiect și un obiect (sunt procesele desemnate în limbă cu ajutorul verbelor tranzitive); 2) procese care implică un singur protagonist: subiectul (sunt procesele marcate prin verbele intransitive) și 3) procese care nu implică niciun protagonist (e vorba de procesele desemnate prin verbele impersonale).

Prima clasă este reprezentată de *verbele tranzitive*. Ele exprimă procese orientate, adică procese care implică un punct de pornire și un punct final asupra căruia se îndreaptă acțiunea. Aceasta este schema generală a proceselor date. Trebuie menționat însă că ele se definesc prin diferite modalități de orientare a acțiunii pe axa subiect – obiect. Astfel, în funcție de criteriul dat, procesele orientate, desemnate cu ajutorul verbelor tranzitive, se împart în următoarele trei grupe:

a) procese înfăptuite de un participant activ asupra unui obiect. Ele au ca punct de pornire participantul care inițiază și realizează acțiunea, iar ca punct de sosire un participant pasiv, care, într-un fel sau altul, suferă efectele procesului. În limbă, procesele date sunt desemnate prin *verbele tranzitive directe*. În enunț, ele pot primi un subiect și un complement direct: *a coase* (o haină), *a duce* (un sac), *a cosi* (iarbă), *a strânge* (ciuperci), *a scrie* (un roman). Caracteristic pentru verbele tranzitive directe este faptul că ele diferențiază rolurile de agent și de pacient, cu alte cuvinte, în cazul lor rolurile de agent și de pacient sunt reprezentate prin diferiți referenți.

b) procese înfăptuite de un participant asupra sa. În cazul acestor procese cel care înfăptuiește acțiunea este și obiectul ei, altfel spus, obiectul acțiunii este subiectul însuși. De menționat că chiar dacă implică un singur participant, acțiunile date au totuși un caracter orientat. Faptul acesta este posibil din cauză că participantul dat are un rol dublu: de agent și de pacient al propriei acțiuni. În felul acesta, acțiunile la care ne referim pornesc de la subiect și se întorc tot asupra lui. În limbă, procesele de acest fel sunt desemnate cu ajutorul verbelor *tranzitive reflexive*. Ele conțin în structura lor forma neaccentuată a pronumelui reflexiv (a cărei persoană coincide cu cea a subiectului). În enunț, valoarea reflexivă poate fi reliefată cu ajutorul formelor accentuate ale pronumelor reflexive: *a se îmbrăca* (pe sine), *a se pieptăna* (pe sine), *a se cunoaște* (pe sine), *a se lăuda* (pe sine). Tradițional, în cazul acestor verbe se vorbește despre reflexivul obiectiv. În structura lor pronumele *se* exprimă reversibilitatea acțiunii asupra autorului ei, marcând astfel dubla ipostază a subiectului: cea de participant activ și de participant pasiv. În felul acesta, *se* este o marcă a identității referențiale a subiectului cu obiectul acțiunii.

c) procese înfăptuite și suferite – concomitent sau alternativ – de doi sau de mai mulți participanți. Acestea sunt procesele ai căror protagoniști acționează unul asupra celuilalt. Și în cazul acestor procese este vorba de acțiuni orientate, adică de acțiuni care au un caracter vectorial. Evenimentele al căror centru îl constituie procesele definite ca reciproce înglobează două sau mai multe acțiuni cu sensuri de desfășurare opuse ai căror participanți acționează unul asupra celuilalt. Aceasta înseamnă că și în contextul proceselor date, la fel ca și în cazul proceselor reflexive, avem de a face cu niște participanți cu statut dublu: de agent și de pacient, nu însă de pacient al propriilor acțiuni, ci al unor acțiuni străine. Verbele cu ajutorul cărora sunt desemnate procesele de acest tip sunt numite verbe *transitive reciproce*. La fel ca și verbele tranzitive reflexive, cele tranzitive reciproce sunt pronominale: ele se conjugă cu ajutorul formelor neaccentuate ale pronomelor reflexive, dar, spre deosebire de cele dintâi, ele se folosesc numai la forma de plural. În plus, valoarea de reciprocitate poate fi întărită cu ajutorul locuțiunii pronominale *unul pe altul* sau cu ajutorul adverbului *reciproc*: *a se ajuta* (unul pe altul sau reciproc), *a se respecta* (unul pe altul), *a se învinui* (unul pe altul), *a se căuta* (unul pe altul). În felul acesta, pronumele *se* din componența verbelor în cauză exprimă orientarea acțiunii de la un participant la altul și ipostaza activă și pasivă a acestora.

După cum observăm, procesele descrise mai sus diferă nu numai prin orientarea între cele două puncte extreme, ci și prin specificul funcțional al protagoniștilor. Astfel, în cazul proceselor tranzitive directe participanții care apar în rolul de subiect și de obiect sunt entități distincte (*Cineva îl lauda pe altcineva*). Procesele tranzitive reflexive implică un singur participant, care însă cumulează două ipostaze – de subiect și de obiect al propriei activități (*El se laudă pe sine*). Evenimentele al căror centru îl constituie procesele tranzitive reciproce cuprind doi sau mai mulți participanți, care, la fel ca și în cazul proceselor tranzitive reflexive, apar în postură dublă – de subiect și de obiect, deosebindu-se însă de acestea de la urmă prin faptul că fiecare dintre ei îndeplinește o acțiune care se extinde asupra celuilalt și concomitent sau alternativ suferă efectele acțiunii altuia, deci îmbină ipostazele de subiect și de obiect ale unor acțiuni diferite ca orientare (*Ei se laudă unul pe altul*). Notăm, de asemenea, că vom face distincție între verbele tranzitive reciproce și alte tipuri de verbe folosite în construcții reciproce.

Așadar, pornind de la cele expuse mai sus, putem constata că, dacă definim tranzitivitatea drept transferul acțiunii de la un punct de plecare (subiectul) spre un punct de sosire (obiectul), atunci delimităm următoarele subspecii de verbe tranzitive: a) verbe cu tranzitivitate directă, b) verbe cu tranzitivitate reflexivă și c) verbe cu tranzitivitate reciprocă.

Cea de a doua clasă de verbe, și anume verbele *intransitive*, denumesc acțiuni ale unui subiect care nu se extind asupra unui obiect. Având deci un singur protagonist – subiectul – procesele date au un caracter neorientat. Specific pentru procesele în discuție este faptul că ele rămân închise în sfera autorului lor, deci ele nu se extind nici asupra unui obiect din afară, nici asupra subiectului însuși, deoarece în cazul lor subiectul este implicat în întregime în proces: *a merge*, *a dormi*, *a se neliniști*, *a se supăra* etc.

În plan formal, verbele intransitive pot fi atât nepronominale (fără *se*), cât și pronominale (cu *se*). Spre deosebire de verbele tranzitive de diferite tipuri, acestea

nu se combină cu un complement direct și nici nu pot fi însoțite de formele neaccentuate ale pronumelor reflexive (*pe sine*), și nici de locuțiunea pronominală (*unul pe altul*): *a alerga, a trăi, a se duce, a se apropia, a se îmbolnăvi*. În cea mai mare parte, pronumele reflexiv apare pe lângă verbele intransitive care exprimă o transformare, o schimbare, o trecere dintr-o stare în alta, cum sunt: *a se îmbolnăvi, a se înroși, a se sătura*.

În sfârșit, verbele impersonale semnifică acțiuni care nu pot fi atribuite unui subiect, ele desfășurându-se parcă de la sine. În enunț aceste verbe nu pot avea subiect și se folosesc numai la pers. 3 sg.: *a ploua, a tuna, a fulgera, a viscoli, a ninge, a amurgi, a se întuneca, a se lumina, a se desprimăvăra*. După cum vedem, ele semnifică procese care pot fi caracterizate drept procese-fenomene. Ele nu implică nici ideea de sursă, nici ideea de obiect afectat. Aici se includ procesele a căror sursă nu există în realitate sau este considerată de vorbitori ca fiind neimportantă.

Prin derivare actanțială se înțelege transformarea care se produce la nivelul structurii actanțiale a lexemului verbal. Deosebirea principală a diatezei în raport cu derivarea actanțială rezidă în faptul că transformarea de convertire a construcțiilor active în construcții pasive sau impersonale modifică doar interpretarea pragmatică a evenimentului despre care se comunică în enunț și nu afectează în niciun fel interpretarea lui semantică. În același timp, derivarea actanțială presupune modificări de natură semantică datorate schimbării caracteristicilor referențiale ale evenimentului din realitate, ceea ce are drept efect modificarea structurii actanțiale a verbului [3, p. 210]. Prin urmare, cele două fenomene au determinări diferite: diateza este condiționată de necesități comunicativ-pragmatice, iar derivarea actanțială se datorează influenței unor factori de natură referențială.

Din punctul de vedere al impactului pe care îl are asupra poziției verbelor în limbă, derivarea actanțială constituie o transformare care are drept rezultat trecerea verbului dintr-o clasă lexico-gramaticală în alta. Dacă pornim de la constatarea că în limba română pot fi distinse cinci clase valențiale de verbe, atunci ar trebui să delimităm tot atâtea forme concrete de derivare actanțială. Într-adevăr, analiza faptelor de limbă demonstrează că în română pot fi delimitate următoarele tipuri de derivare actanțială: tranzitivarea, reflexivizarea, reciprocizarea, intransitivarea și impersonalizarea. După cum vedem, formele concrete de derivare actanțială sunt denumite după clasa valențială în care trec derivatele actanțiale.

Prin esența sa, derivarea actanțială este o transformare complexă, care cuprinde mai multe tipuri de modificări. În cazul acestei transformări se schimbă numărul, uneori, și tipul de actanți implicați de lexemul verbal. De asemenea, poate varia orientarea acțiunii pe axa subiect – obiect. În felul acesta, fiecare formă concretă de derivare actanțială se realizează prin aplicarea unui anumit număr de operații elementare, printre care se numără: a) suprimarea unui actant (variația numărului de actanți în sensul diminuării lor): *Fata îmbracă păpușa. ⇒ Fata se îmbracă*. După cum vedem, prin această operație actantul care reprezintă obiectul acțiunii este suprimat ($Ob \rightarrow \emptyset$); b) adăugarea unui actant (variația numărului de actanți în sensul augmentării lor): *Bolnavul a amețit. ⇒ Zgomotul i-a amețit pe pasageri*. În acest caz, verbul monovalent trece în categoria verbelor bivalente, deschizând o poziție nouă care este ocupată de un determinant având sensul de obiect al acțiunii ($\emptyset \rightarrow Ob$); c) substituirea unui actant cu altul: *Elevul scrie o compunere. ⇒ Stiloul*

acesta nu scrie. Este important de menționat că această operație presupune schimbarea statutului funcțional al actanților (ceea ce echivalează, de fapt, cu modificarea caracteristicilor actanților implicați de verb). Uneori, ea poate fi însoțită de ridicarea pe o treaptă mai înaltă a unuia dintre actanți: *Mama îl spală pe copil.* \Rightarrow *Copilul se spală.* *Bunicul aprinde focul.* \Rightarrow *Focul se aprinde.* (Ob \rightarrow Sb).

Examineate din punctul de vedere al efectului lor asupra orientării procesului, formele derivării actanțiale sunt de mai multe feluri. Ele pot avea ca efect: a) transformarea acțiunii neorientate într-o acțiune orientată asupra unui obiect exterior subiectului (modelul dat este specific tranzitivării); b) anularea orientării acțiunii asupra unui obiect exterior subiectului (în cazul intransitivării) și c) modificarea direcției de desfășurare a acțiunii; în acest caz sunt posibile următoarele două variante: de la o acțiune orientată asupra unui obiect exterior subiectului la o acțiune orientată asupra subiectului însuși (în cazul reflexivizării) sau de la o acțiune orientată asupra unui obiect exterior subiectului la o acțiune orientată asupra fiecăruia dintre participanții unei situații complexe (în cazul reciprocizării).

În ceea ce privește modul de manifestare a derivării actanțiale în raport cu formula semică, vom observa că aceasta a) se poate produce într-o formă „pură“, când se schimbă numai potențialul actanțial al verbului sau b) poate fi însoțită de anumite mutații semantice. În primul caz, modificarea structurii actanțiale rămâne în limitele aceleiași semnificații a verbului [4, p. 335]. Constatăm deci că acest tip de derivare actanțială nu este legat de modificarea procesului. În cazul dat variază doar orientarea și relațiile lui cu protagoniștii. În cazurile în care derivarea actanțială este însoțită de anumite mutații în formula semică a lexemului verbal, altfel spus, când variația schemei de roluri se asociază cu o variație semantică, verbul poate trece, de exemplu, din clasa verbelor de acțiune în cea a verbelor de stare, de devenire sau de relație. După această descriere de ansamblu a derivării actanțiale, vom prezenta în continuare o analiză succintă a fiecărei forme concrete de derivare actanțială.

Tranzitivarea se produce conform modelului: acțiune neorientată \Rightarrow acțiune orientată asupra unui obiect exterior subiectului. Această formă de derivare actanțială presupune deschiderea unei noi poziții pe lângă verb, ea fiind ocupată de un actant pasiv, adică de un participant afectat de proces: *Am ajuns acasă.* \Rightarrow *Urmăritorii ne ajung din urmă.* *Băiatul creștea într-un an cât alții în doi.* \Rightarrow *Ea a crescut doi copii cumiși.* Esența acestui tip de derivare constă deci în transformarea verbului din monovalent (cu un singur actant) într-unul bivalent (cu doi actanți). Modelul dat poate fi descris cu ajutorul formulei: $N_1+V \Rightarrow N_1+V+N_2$.

Este important de menționat că tranzitivarea reprezintă o transformare care presupune nu doar modificarea anturajului actanțial al verbului, ea fiind însoțită și de o variație semantică. Dacă luăm în considerare mutația semantică produsă în cazul dat trebuie să constatăm că tranzitivarea verbului echivalează, de foarte multe ori, cu procedeul cauzativizării care constituie un tip de derivare actanțială având la bază utilizarea tranzitivă a verbelor intransitive noncauzative. După cum se știe, verbele noncauzative (care sunt, de regulă, verbe eventive sau verbe de stare) și cele cauzative formează

perechi: *A îmbătrânit. ⇒ Grijile l-au îmbătrânit. Copilul a adormit. ⇒ Mama l-a adormit pe copil.* În plan semantico-sintactic, distincția dintre verbele acestei perechi se bazează pe opoziția agentivitate / nonagentivitate. Astfel, ca efect al cauzativizării verbul încorporează în structura sa semantică semul [+Cauzativ] și admite în poziția subiectului un participant activ, un agent. Șirul modificărilor implicate de cauzativizarea verbului nu se oprește însă aici: verbul admite și o poziție suplimentară ocupată de un participant pasiv. Prin urmare, efectul cauzativizării, în calitatea ei de variantă a tranzitivării, constă în mărirea numărului de actanți ai verbului [5, p. 81].

Reflexivizarea este o formă de derivare actanțială care se desfășoară în conformitate cu modelul: acțiune orientată asupra unui obiect exterior subiectului ⇒ acțiune orientată asupra subiectului însuși: *a pieptăna (un copil) ⇒ a se pieptăna (pe sine), a lauda (un coleg) ⇒ a se lauda (pe sine).* În planul limbii, are loc o trecere a verbului din clasa verbelor tranzitive directe în cea a verbelor tranzitive reflexive. În raport cu verbele tranzitive directe de la care se formează, derivatele actanțiale constituite prin reflexivizare își modifică doar anturajul actanțial, păstrând intactă formula semică. Avem de a face, așadar, cu trecerea de la o structură cu doi actanți cu statut funcțional diferit – de subiect și de obiect – în cazul verbelor tranzitive directe la o structură cu un singur actant care cumulează rolurile de agent și de pacient, la verbele tranzitive reflexive. Sub aspectul schimbărilor suferite de verb, forma dată de derivare actanțială se definește prin suprimarea actantului pasiv și prin schimbarea statutului funcțional al actantului rămas, care începe să apară într-o postură dublă de agent și de pacient al propriei activități. După cum vedem, caracteristic pentru tipul dat de derivare este schimbarea direcției de desfășurare a procesului ca rezultat al suprapunerii celor două roluri tematice. Într-o formă schematizată, structura acestui tip de derivare ar putea fi redată prin formula: $N_1+V+N_2 \Rightarrow N_{1/2}+V$.

Marca reflexivizării este elementul pronominal (*se*), care exprimă reversibilitatea acțiunii asupra autorului ei, dar și dubla ipostază a actantului care apare în poziția subiectului: cea de participant activ și de participant pasiv, adică identitatea referențială a rolurilor de agent și de pacient.

Reciprocizarea urmează modelul: acțiune orientată asupra unui obiect exterior agentului ⇒ acțiune a doi sau a mai multor participanți care acționează unul asupra celuilalt: *a ajuta (pe cineva) ⇒ a se ajuta (unul pe altul), a căuta (pe cineva) ⇒ a se căuta (unul pe altul).* Transformarea dată se aplică verbelor tranzitive directe și constă în substituirea celor doi participanți cu statut funcțional diferit ai situațiilor tranzitive directe prin alții, care apar simultan sau succesiv în postura de subiect și de obiect al acțiunilor îndeplinite de fiecare dintre ei. Situația reciprocității are, de asemenea, un caracter complex. Ea cuprinde două sau mai multe acțiuni având o orientare opusă una alteia. Formula acestei forme de derivare actanțială este următoarea: $N_1+V+N_2 \Rightarrow N_{1/2; 2/1}+V$. Tipul dat de derivare actanțială este marcat cu ajutorul aceluiași element pronominal (*se*), care exprimă orientarea acțiunii de la un participant la altul și ipostazele activă și pasivă ale acestora.

Intranzitivarea este o formă de derivare actanțială care se realizează în conformitate cu modelul: acțiune orientată asupra unui obiect exterior agentului \Rightarrow acțiune neorientată: *a duce (ceva) \Rightarrow a se duce, a aprinde (ceva) \Rightarrow a se aprinde*. După cum putem observa, esența intranzitivării rezidă nu în schimbarea orientării acțiunii, ci în anularea completă a acestei trăsături din structura verbului. Operațiile care se aplică în acest caz – suprimarea obiectului și substituirea participantului activ din poziția subiectului cu un alt participant – au menirea de a anula transferul acțiunii dinspre un punct de plecare (subiectul) spre un punct de sosire (obiectul), limitând, astfel, acțiunea la sfera subiectului, care apare în calitate de unic participant implicat în întregime în desfășurarea procesului. Formula acestui tip de derivare actanțială este: $N_1+V+N_2 \Rightarrow N_1+V$.

Fiind un mijloc de modificare a structurii actanțiale a verbului, intranzitivarea se asociază, de regulă, cu o variație semantică. De foarte multe ori, perechea tranzitivă a acestor verbe este un verb cauzativ, astfel că intranzitivarea verbelor echivalează, de fapt, cu decauzativizarea lor. Cea mai importantă mutație semantică produsă în acest caz este suprimarea semului [+Cauzativ] din formula semică a verbului. Totodată, modelul derivativ al decauzativării implică deagentivizarea verbului, cu alte cuvinte, acesta își pierde trăsătura [+dinamicitate] din structura sa semantică. Astfel, devenind necauzative, verbele date trec în clasa celor de devenire sau de stare: *Soarele topește zăpada. \Rightarrow Zăpada se topește. Valurile macină pietrele. \Rightarrow Pietrele se macină*.

În limba română, există două modalități de realizare a intranzitivării. În foarte multe cazuri, în calitate de mijloc al intranzitivării poate apărea formantul pronominal (*se*), care funcționează și ca element detranzitivator, semnalând absența poziției actanțiale de obiect al acțiunii pe lângă un verb inițial tranzitiv direct: *Vântul stinge focul. \Rightarrow Focul se stinge*. Alteori, intranzitivarea verbului nu este marcată prin mijloace suplimentare. Unicul indice al caracterului intranzitiv al verbului este utilizarea în poziția subiectului a unui nume inanimat: *Fermierul a secat bălțile. \Rightarrow Izvorul a secat*. Există și cazuri când unul și același verb îmbină aceste două modalități de marcarea a intranzitivării: *Bărbatul duce un geamantan. \Rightarrow Drumul duce la gară. \Rightarrow Băiatul se duce la școală*.

Impersonalizarea este un tip de derivare actanțială slab reprezentat în limba română. Tocmai de aceea este greu să stabilim un anumit model caracteristic acestui procedeu. Despre impersonalizare putem vorbi doar pe baza rezultatului la care se ajunge. Deci un verb trece în categoria celor impersonale atunci când procesul este prezentat ca o entitate autonomă, care se desfășoară de la sine și a cărui sursă nu există sau nu îl interesează pe vorbitor. Iată câteva exemple de utilizare impersonală a unor verbe: *Lucrătorii cern nisipul. \Rightarrow Afară cerne. Liliacul miroase plăcut. \Rightarrow Miroase a liliac. Marea vujește. \Rightarrow Îmi vujește în urechi. Copilul mănâncă un măr. \Rightarrow Mă mănâncă în palmă*.

Diateza rămâne a fi una dintre categoriile gramaticale din limba română care a suscitat și continuă să suscite numeroase discuții [6]. Acestea vizează atât modul de interpretare a diatezei în general, cât și numărul de termeni cuprinși de categoria dată.

În funcție de factorii de care se ține cont la definirea diatezei, se cunosc mai multe modalități de interpretare a categoriei date. Tradițional, diateza este definită pornind

de la relația stabilită între procesul exprimat prin verbul predicat și protagoniștii lui: agentul și pacientul, aceștia fiind actualizați la nivelul structurii de suprafață a enunțului prin anumite părți de propoziție. Deci în acest caz, diateza se explică în termenii corelației dintre părțile de propoziție (subiect, complement direct, complement de agent) și rolurile tematice actualizate prin aceste părți de propoziție. Astfel, fiind marcată prin mijloace de natură verbală, diateza este definită pornind de la relația stabilită între verbul predicat și actanții care apar în poziția subiectului și în cea a complementului direct [7; 8; 9; 10; 11; 12; 13; 14].

Un alt mod de definire a diatezei, întâlnit în lucrările de lingvistică recente, se bazează pe relațiile existente între unitățile a două dintre straturile de semnificație delimitate în structura pragmasemantică a enunțului. Este vorba de nivelul structurii referențiale, reprezentat prin predicatul semantic și prin rolurile tematice (dintre care cele mai importante sunt agentul și pacientul), și de nivelul structurii informaționale al enunțului, ale cărui unități minime sunt tema și rema [15, p. 4; 16, p. 44].

O etapă importantă în interpretarea categoriei date o constituie concepția prezentată în GALR, I 2005/2008. În conformitate cu opinia expusă în această lucrare, diateza reprezintă o categorie constituită prin opoziția următorilor trei termeni: activul, pasivul și impersonalul. După cum vedem, pentru modul de interpretare a diatezei în *Gramatica* Academiei este caracteristică excluderea reflexivului din schema opozițiilor de diateză și acceptarea impersonalului ca diateză. De fapt, reflexivul nu a fost eliminat în totalitate din cadrul categoriei date. Dintre valorile reflexivului, în sistemul categoriei în cauză au rămas doar următoarele două: pasivul reflexiv (considerat a fi o realizare posibilă a diatezei pasive) și impersonalul (recunoscut drept unica realizare a diatezei impersonale) [4, p. 482]. Această modalitate de concepere a diatezei a generat un nou val de discuții. Cum era și de așteptat, cele mai multe discuții purtate în jurul categoriei în cauză sunt cele consacrate reflexivului.

Cercetările mai noi, preocupate de această problemă, au precizat că delimitarea celor trei diateze este, în general, conformă cu realitatea lingvistică. Astfel, dacă avem în vedere faptul că și construcția primară, care servește drept bază pentru constituirea structurilor secundare, derivate, conține trei elemente componente, și anume participantul activ (elementul focalizat în construcțiile active), participantul pasiv (elementul focalizat în construcțiile pasive) și procesul (elementul focalizat în construcțiile impersonale), atunci este firesc să se admită și în cadrul diatezei tot trei termeni. Menționăm, totodată, că în articolul de față reflexivul pasiv este inclus în componența diatezei impersonale, deoarece, după cum vom încerca să demonstrăm în continuare, el are același rol ca și impersonalul propriu-zis: descrierea evenimentului din realitate din perspectivă procesuală, altfel spus, el orientează interesul comunicativ al locutorului spre proces.

Fiind o categorie verbală, diateza nu interesează doar verbul, ci ansamblul construcției formate de verbul dat. Aceasta înseamnă că ea implică relații și modificări ce depășesc cadrul verbului predicat. Și într-adevăr, diateza, care este o categorie determinată de factori de natură pragmatică, presupune nu doar modificarea structurii

morfologice a verbului, ci și reorganizarea structurilor sintactice. Din acest punct de vedere, în limbă se disting două tipuri de structuri: structuri sintactice primare și structuri sintactice reorganizate sau derivate [4, p. 335]. Din prima categorie fac parte construcțiile active, iar în cea de a doua categorie intră construcțiile pasive și cele impersonale. Acestea de la urmă reprezintă efectul reorganizării comunicativ-pragmatice a construcțiilor active. Procedeele prin care se constituie ele sunt: pasivizarea (este o transformare de convertire a construcțiilor active în construcții pasive) și impersonalizarea (este o transformare de convertire a construcțiilor active în construcții impersonale).

Să vedem care este specificul structurilor în cadrul cărora se actualizează cele trei diateze verbale, atât în planul organizării sintactice, cât și sub aspect semantico-pragmatic. Pentru început vom prezenta o caracteristică generală a celor trei tipuri de structuri datorate formelor de diateză ale verbului.

S-a spus deja că fiecare dintre construcțiile alcătuite de un verb la o anumită diateză se definește printr-o organizare sintactică proprie. Cât privește construcțiile active, se consideră că ele „actualizează schema sintactico-semantică matricială a verbului” [4, p. 335]. Astfel, ele nu reprezintă altceva decât o lexicalizare a structurii actanțiale a verbului predicat. La rândul lor, structurile derivate – pasive și impersonale – se realizează cu ajutorul unor mijloace de natură morfologică și sintactică. Mijloacele morfologice sunt reprezentate prin formele de diateză ale verbului, iar printre operațiile sintactice folosite la convertirea structurilor primare în construcții derivate se numără: 1) re poziționarea constituenților plasați în pozițiile de subiect și de complement direct (se aplică în cazul pasivizării, parțial și la impersonalizare); 2) omiterea anumitor determinanți verbali (este frecventă la impersonalizare și e posibilă, de asemenea, la pasivizare). Ne vom opri asupra organizării și reorganizării morfosintactice a structurilor în cauză.

O caracteristică pragmatică a construcțiilor determinate de modificarea formei de diateză a verbului impune, mai întâi, descrierea factorilor responsabili de reorganizarea structurilor sintactice primare. După cum se știe, diferența dintre ele este de natură pragmatică, și nu referențial-semantică: situația din realitate descrisă în cele trei tipuri de diateze rămâne aceeași. Prin urmare, și factorii determinanți ai procedeele de convertire a structurilor active în structuri pasive și impersonale sunt de natură pragmatică. Este vorba, în acest caz, de fondul de cunoștințe comun celor doi interlocutori și de intenția discursivă a locutorului. Prin raportare la aceștia, transformarea de convertire a construcțiilor bazate pe diferite forme ale diatezei implică o modificare a structurii comunicative a enunțului, deci are loc o reorganizare ierarhică a structurii enunțului din perspectivă comunicativă.

După cum am văzut, cea mai exactă descriere a acestei modificări este prezentarea ei în termenii relațiilor dintre unitățile a două dintre straturile de semnificație ale enunțului. Acestea sunt nivelul structurii referențiale (care, de exemplu, în cazul verbelor tranzitive se definește prin schema agent – proces – pacient) și nivelul structurii informaționale (reprezentat prin temă și remă). În acest context, diateza se dovedește a fi „unul dintre mecanismele sintactice care asigură o reorganizare a enunțului și, implicit, o codificare

diferită a temei și a remei” [4, p. 331]. Diateza se află deci la originea unor structuri sintactice care asigură varierea nivelului structurii informaționale în raport cu nivelul structurii referențiale ale enunțului. Prin urmare, am putea spune că fiecare dintre construcțiile date se caracterizează printr-o anumită organizare a nivelului structurii informaționale în raport cu nivelul structurii referențiale.

De menționat că în construcțiile rezultate prin reorganizarea structurilor active, adică în construcțiile pasive și impersonale, concordanța dintre nivelul structurii referențiale și nivelul structurii informaționale, din anumite motive comunicativ-pragmatice, este încălcată. În lingvistică, structurile în cadrul cărora cele două niveluri au aceeași orientare sunt numite construcții izosemice, iar cele în cadrul cărora nivelurile date se caracterizează printr-o orientare diferită se numesc construcții neizosemice. Anume nepotrivirea dintre nivelurile în discuție ar putea servi drept argument în favoarea delimitării lor în structura pragmasemantică a enunțului. După cum demonstrează cercetările, limba posedă un complicat mecanism care asigură posibilitatea varierii nivelurilor de natură pragmatică în raport cu nivelul structurii referențiale. Asupra modului de funcționare a mecanismului dat ne vom opri în continuare, limitându-ne doar la cazurile de variere a acestor niveluri în cadrul transformărilor legate de diateză.

O primă modificare de natură pragmatică în cazul structurilor bazate pe diateza verbului este schimbarea ierarhiei comunicative a actanților. Astfel, în funcție de acești factori în fiecare situație de comunicare concretă locutorul are posibilitatea de a-și orienta interesul comunicativ asupra fiecăruia dintre cele trei elemente de bază ale evenimentului din realitate descris în enunț, și anume:

a) asupra participantului activ (care se manifestă, de cele mai multe ori, ca agent) în construcțiile active: *Columb a descoperit America*.

b) asupra participantului pasiv (care se manifestă, de obicei, ca pacient) în construcțiile pasive: *America a fost descoperită de Columb*.

c) asupra procesului însuși în construcțiile impersonale: *În anul 1492 se descoperă America*.

În felul acesta, existența structurilor legate de modificarea formei de diateză a verbului este determinată în cel mai direct mod de tematizarea unuia dintre cele trei elemente esențiale ale situației denotate: participantul activ, participantul pasiv sau procesul însuși. Cu alte cuvinte, pentru fiecare dintre aceste construcții este propriu un anumit tip de tematizare. Totuși aceasta nu este unica modificare de natură pragmatică implicată de reorganizarea construcțiilor legate de formele de diateză ale verbului.

Odată cu focalizarea constituentului celui mai important se schimbă nu doar perspectiva din care este descris evenimentul din realitate, ci și modalitatea de prezentare a acțiunii. După cum s-a spus, în cadrul construcției active, evenimentul din realitate este descris din punctul de vedere al participantului activ. În acest caz, acțiunea este văzută ca o acțiune în faptuită: (elevul) *citește*. În construcția pasivă, evenimentul din realitate este redat în enunț din punctul de vedere al participantului pasiv. De această dată acțiunea verbală apare ca o acțiune suportată: (cartea) *este citită*. În sfârșit, în construcția impersonală evenimentul este văzut din perspectivă procesului, adică dintr-o perspectivă dinamică, în desfășurare: *se citește* (mult).

Așadar, construcțiile determinate de modificarea formelor de diateză ale verbului diferă prin următoarele trăsături: 1) orientarea diferită a interesului comunicativ; 2) direcția de descriere a evenimentului din realitate și 3) modalitatea de prezentare a acțiunii. Să vedem cum se manifestă aceste trăsături în cazul fiecăreia dintre cele trei construcții.

Construcția activă are în calitate de centru predicativ un verb la diateza activă. Ea prezintă evenimentul din realitate din perspectiva participantului dinamic (agentul). Astfel, construcțiile date se caracterizează prin coincidența direcției de desfășurare a celor două niveluri de bază ale structurii pragmasemantice a enunțului. De menționat că, pentru ca nivelul structurii referențiale (se delimitează procesul și actanții și circumstanțele implicate de acesta) și nivelul structurii informaționale (segmentarea Temă – Remă) să fie orientate la fel, este necesar ca punctele lor de plecare să coincidă, altfel spus, să fie marcate prin același constituent al enunțului. După cum se menționează în *Gramatica Academiei*, „în construcția activă poziția de temă este rezervată Agentului” [4, p. 331]. Astfel, în calitate de element central al acestor construcții funcționează participantul activ, care îndeplinește rolul de subiect al comunicării și apare în poziția temei. De exemplu, în enunțul *Picătura sparge piatra*, primul element al acestui enunț cumulează valoarea de participant dinamic (agent), la nivelul structurii referențiale, cu rolul de temă, la nivelul structurii informaționale. În același timp, întrucât direcția de prezentare a evenimentului descris în enunț corespunde cu direcția de desfășurare a acestuia în realitate (de la subiectul acțiunii spre obiectul ei), acțiunea este prezentată din punctul de vedere al participantului dinamic (*picătura*) și deci apare ca o acțiune împlinită. Așadar, pentru construcțiile active este caracteristică o concordanță între cele trei trăsături de bază: orientarea interesului comunicativ, direcția de prezentare a evenimentului din realitate la nivelul structurii informaționale și modalitatea de prezentare a acțiunii.

Construcțiile pasive sunt construcțiile organizate în jurul unui verb la diateza pasivă. Ele reprezintă efectul transformării de convertire prin pasivizare a construcțiilor active. Dacă ar fi să caracterizăm transformarea pasivă din punctul de vedere al modificărilor morfosintactice produse, ar trebui să menționăm că aceasta presupune următoarele operații: 1) înlocuirea verbului la diateza activă prin același verb la diateza pasivă și 2) substituirea reciprocă a actanților plasați în pozițiile de subiect și de complement direct. Deplasarea acestor actanți în raport cu centrul predicativ nu are drept consecință schimbarea statutului lor funcțional: fiecare dintre ei continuă să apară în fiecare dintre cele două construcții cu același rol tematic: *Meșterul face urcioare*. ⇒ *Urcioarele sunt făcute de meșter*.

În plan pragmasemantic, esența transformării pasive rezidă în modificarea perspectivei de prezentare a evenimentului din realitate, care, la nivelul structurii informaționale, este descris dinspre participantul pasiv, el fiind constituentul cu cel mai ridicat grad de importanță comunicativă. În felul acesta, ca punct de pornire și deci ca element focalizat în astfel de construcții apare participantul pasiv. În același timp, participantul dinamic, activ este trecut pe planul doi, ceea ce, la nivelul enunțului,

are drept consecință varierea nivelului structurii informaționale în raport cu cel al structurii referențiale. Pierderea statutului de element central de către participantul activ se confirmă și prin faptul că, în multe cazuri, acesta poate rămâne neexprimat: *Casa a fost construită (de muncitori) în doi ani*. Reorganizarea nivelului structurii informaționale al enunțului în raport cu nivelul structurii referențiale, în cazul construcțiilor pasive, constă în deplasarea spre stânga, în poziția temei, a Pacientului, constituentul care conține o informație veche, cunoscută, și spre dreapta, în poziția remei, a constituentilor care transmit o informație nouă, necunoscută, aceștia fiind procesul și, eventual, Agentul care realizează acest proces: *Lupii au ucis o căprioară*. ⇒ *Căprioara a fost ucisă de lupi*. Așadar, structura pasivă păstrează poziția temei pentru Pacient și așază Agentul, atunci când este exprimat, în poziția remei [4, p. 331].

Observăm că, în construcțiile pasive, direcția de prezentare a evenimentului despre care se comunică în enunț este diametral opusă direcției de desfășurare a evenimentului din realitate. Aceasta are drept consecință faptul că în cadrul structurii date acțiunea este prezentată din punctul de vedere al participantului pasiv (casa, căprioara). De această dată, ea nu mai apare ca o acțiune împlinită (de un Agent), ci ca una suportată (de un Pacient). După cum se știe, încă Em. Benveniste menționa că diferența dintre construcțiile active și cele pasive are la bază opoziția semantică acțiune în făptură / acțiune suportată [17, p. 169].

Sub aspect semantic, și anume din punctul de vedere al modalității de prezentare a acțiunii verbale, construcțiile pasive se pot caracteriza nu numai prin valoarea de acțiune suportată, ci și prin cea de stare. Pentru a ilustra această distincție, vom analiza următoarele două enunțuri: *Copacii sunt doborâți de vântul puternic*. și *Copacii sunt doborâți la pământ*. Observăm că în primul enunț verbul la diateza pasivă exprimă sensul de acțiune suportată, iar în cel de al doilea enunț același verb semnifică o stare, și nu o acțiune. În aceste cazuri se vorbește despre pasivul acțiunii și pasivul stării.

Construcțiile impersonale sunt construcțiile care au în calitate de centru predicativ un verb la diateza impersonală. Ele reprezintă rezultatul transformării prin impersonalizare a unor construcții active. În plan morfosintactic, o structura impersonală se constituie ca efect al unei transformări care presupune următoarele operații: 1) trecerea verbului de la diateza activă la diateza impersonală; 2) suprimarea participantului dinamic cu trăsătura [+Uman], precum și a celorlalți participanți care nu interesează în situația dată de comunicare; 3) în cazul în care participantul pasiv este menținut, acesta este trecut în poziția subiectului: *Meșterii fac urcioare din lut*. ⇒ *Urcioarele se fac din lut*.

Spre deosebire de construcțiile pasive, care se formează doar de la structurile tranzitive directe, cele impersonale au o bază derivativă mult mai largă. Ele pot fi generate: 1) dintr-o transformare de eliminare a participantului dinamic, care se aplică structurilor intransitive: *Se doarme bine aici*.; 2) dintr-o transformare de eliminare simultană atât a subiectului, cât și a obiectului, care se aplică structurilor tranzitive directe: *S-a băut mult*.; 3) dintr-o transformare de eliminare a participantului dinamic însoțită de trecerea obiectului în poziția subiectului, care se aplică structurilor tranzitive directe: *S-au adoptat legi importante*.

În plan pragmasemantic, impersonalizarea presupune variația unei construcții având agentul sau un alt participant activ în poziția temei cu o construcție în care rolul tematic este atribuit verbului predicat. În aceste construcții evenimentul este descris nu din punctul de vedere al unuia dintre cei doi protagoniști (ca în cazul construcțiilor active și pasive), ci din perspectiva procesului însuși. În felul acesta, sub aspect funcțional, prin construcțiile impersonale se urmărește prezentarea evenimentului dintr-o perspectivă dinamică, procesuală, ceea ce se obține prin suprimarea subiectului din structura de suprafață a enunțului și prin orientarea interesului comunicativ de la protagoniștii procesului asupra procesului însuși. Altfel spus, rolul acestor construcții este de a pune în centrul atenției procesul, trecând pe planul doi protagoniștii lui: *Aici se lucrează bine. Se bea mult în casa aceasta. Azi nu se mai scriu scrisori, azi se telefonează.* Drept argument poate servi și faptul că, de obicei, în aceste construcții este utilizat, cu statut de element obligatoriu, în poziție rematică, un complement circumstanțial (de mod, de timp sau de loc), care are tocmai menirea de a caracteriza constituentul asupra căruia este orientat interesul comunicativ, adică procesul: *Se merge pe dreapta. Se vine la timp acasă. La munte se respiră ușor. Aici se trăiește ușor. Acolo se lucrează serios. Se fură mult în ultimul timp.* etc. Am putea, astfel, spune că în aceste enunțuri procesul ca element central este pus în legătură cu anumite circumstanțe, ele constituind fundalul pe care cel dintâi este proiectat.

Am văzut că transformarea de impersonalizare servește la constituirea unor construcții al căror scop general este orientarea interesului comunicativ asupra procesului în vederea transmiterii unei informații despre acesta. Totuși structurile în cauză nu se limitează doar la reliefaarea procesului, ele exprimă, în același timp, și relațiile lui cu diferiți participanți, aceștia fiind, de obicei, alții decât participantul dinamic. Astfel, prin construcția impersonală se poate pune în relief relația dintre proces și obiectul direct (Calul bun se vinde din grajd. Rezultatul se știe dinainte. Știrea s-a transmis la radio.), dintre proces și obiectul indirect (*De numele tău s-a auzit la noi în sat.*), dintre proces și destinatar (*Lui i s-a dat de acum. Nu mi s-a plătit nimic pentru munca mea.*), dintre proces și instrument (*Cu acest autocamion se transportă încărcături mari. Omul nu se bate cu bățul, ci cu cuvântul.*) etc. În felul acesta, în construcțiile impersonale interesul comunicativ se concentrează fie asupra acțiunii, fie simultan asupra acțiunii și asupra unui participant la eveniment (pacientul, destinatarul, instrumentul etc.), deosebindu-se astfel de construcțiile active și de cele pasive, unde componentul asupra căruia se orientează interesul comunicativ este Agentul subiect și, respectiv, Pacientul obiect.

S-a observat însă că, indiferent de faptul dacă sunt sau nu sunt exprimați participanții implicați de acțiunea verbală, construcția impersonală este folosită cu scopul de a comunica o informație în legătură cu procesul, căruia îi dă o nuanță imperfectivă, durativă [18, p. 199]. Chiar și atunci când unul dintre protagoniștii procesului, și anume Pacientul, ocupă poziția subiectului, impersonalul pune accentul pe desfășurarea acțiunii. Astfel, prin enunțurile: *Mărfurile se vând bine. Cartea se citește ușor. Ușa se închide greu.* se urmărește scopul de a se transmite o informație despre modul cum decurg procesele în cauză. Ceea ce interesează aici este: *Cum se vând mărfurile? Cum se citește*

cartea? Cum se închide ușa?, și nu: Ce se spune despre mărfuri / carte / ușă? În aceste construcții, obiectul este exprimat doar în măsura în care el se prezintă drept un suport al proceselor date fără de care cele de la urmă nu pot fi concepute. Așadar, în ceea ce privește modalitatea de caracterizare a acțiunii, construcțiile impersonale au în calitate de dominantă semantică trăsătura [+dinamicitate].

Cât privește modalitatea de descriere a acțiunii verbale în cadrul acestei construcții, este important să observăm că impersonalul reprezintă o structură poli-valentă. Astfel, prezentând evenimentul în ansamblu dintr-o perspectivă dinamică, structura dată se caracterizează și prin anumite valori secundare. Acestea pot fi descrise cu ajutorul opoziției acțiune înfăptuită – acțiune suportată. În unele cazuri, construcția dată posedă o valoare asemănătoare cu cea exprimată de construcția activă, iar în altele, o valoare asemănătoare cu cea a pasivului canonic.

Valorile descrise mai sus sunt dependente de tipul de structură de la care s-a constituit construcția impersonală. Astfel, construcția impersonală formată de la structurile intransitive sau de la cele tranzitive directe prin omiterea atât a Agentului, cât și a Pacientului, exprimă valoare de acțiune săvârșită: *Se citește puțin. Aici se construiește mult. În viață nu se intră cu picioarele de ceară.* Dacă această construcție reprezintă o transformare a unei structuri tranzitive având obiectul acțiunii exprimat și, după cum demonstrează M. Manoliu Manea, de multe ori el nu poate fi omis [19, p. 92-93], atunci ea se apropie, prin valoarea sa, de pasivul canonic: *Libertatea nu se cumpără. Schimbări nu se prevăd. Trenul nu se vede. Produsele se păstrează la rece. Se așteaptă furtuni puternice.* Se caută un paznic. Totuși în opoziție cu pasivul canonic, care prin valoarea sa se aseamănă cu o construcție rezultativă, impersonalul întotdeauna se definește prin trăsătura [+dinamicitate]. Să se compare, bunăoară, enunțurile: *Pomi se stropesc cu o soluție specială. și Pomi sunt stropiți cu o soluție specială.* În multe cazuri, datorită valorii sale de dinamicitate impersonalul nu poate fi substituit prin pasivul canonic: *Ziua bună se cunoaște de dimineață. Se spune că va fi un an greu. Se povestește că aici s-au dat lupte grele.* Cea mai importantă deosebire dintre construcția pasivă și cea impersonală constă în orientarea diferită a interesului comunicativ. După cum am văzut, în cazul pasivului interesul comunicativ se concentrează asupra participantului pasiv, iar în construcția impersonală asupra procesului. Anume datorită acestei deosebiri se explică păstrarea paralelă a acestor două tipuri de construcții în limbă [13, p. 140]. Așadar, în construcțiile impersonale elementul cel mai proeminent este procesul, care este doar pus în relație fie cu unul dintre participanții la situație (afară de participantul dinamic), fie cu anumite circumstanțe.

Din analiza efectuată rezultă că cele trei construcții având verbul predicat la o anumită formă de diateză diferă prin modalitatea de organizare a nivelului structurii informaționale în raport cu nivelul structurii referențiale, ceea ce echivalează cu o codificare diferită a temei și a remei. În alți termeni, ar trebui să spunem că ele se deosebesc prin perspectiva din care vorbitorul privește evenimentul din realitate: din perspectiva participantului dinamic, din perspectiva participantului pasiv sau din perspectiva procesului însuși [19, p. 92]. Ca efect al acestei modificări se schimbă și statutul comunicativ al actanților, care se manifestă fie prin ridicarea în rang a unora

sau prin coborârea altora, fie prin suprimarea lor din structura de suprafață a enunțului. Un tip important de variere produs în procesul de transformare a structurilor active în structuri pasive sau impersonale vizează forma de prezentare a acțiunii care poate fi văzută ca acțiune înfăptuită (diateza activă), ca acțiune suportată (diateza pasivă) sau ca acțiune în desfășurare (diateza impersonală).

La finalul acestei analize care a urmărit stabilirea distincției dintre derivarea actanțială și transformarea de convertire a construcțiilor active în construcții pasive sau impersonale, prin care se manifestă diateza, concluzionăm că fenomenele date diferă în funcție de categoria afectată de transformarea respectivă.

După cum am văzut, derivarea actanțială presupune o influență directă asupra structurii actanțiale a verbului. Fiind reprezentată prin ansamblul pozițiilor deschise de verb și prin tipul actanților plasați în aceste poziții, structura actanțială suferă modificări în cazul aplicării uneia dintre cele cinci forme concrete de derivare actanțială existente în limba română (tranzitivarea, reflexivizarea, reciprocizarea, intransitivarea, impersonalizarea). Ca efect al derivării actanțiale se poate modifica sensul de desfășurare a procesului pe axa subiect – obiect, numărul și tipul de actanți implicați de verb.

Cât privește existența construcțiilor sintactice prin care se manifestă cele trei diateze ale verbului, este de menționat că ele presupun modificarea nivelului structurii informaționale al enunțului în raport cu nivelul structurii referențiale. Astfel, cu toate modificările care se produc în procesul de variație a construcțiilor sintactice generate ca efect al schimbării formelor de diateză ale verbului, pentru cele trei construcții este caracteristic faptul că ele păstrează intactă structura actanțială a verbului. Ceea ce se schimbă în acest caz este doar modalitatea ei de actualizare la nivelul structurii informaționale al enunțului. Drept argument poate fi invocat faptul că toate cele trei construcții având la bază o anumită formă de diateză desemnează același eveniment din realitate, iar participanții implicați își păstrează statutul lor funcțional (rolul lor semantic). Construcțiile în cauză se deosebesc doar în ceea ce privește perspectiva din care este descris evenimentul despre care se comunică în enunț, prin participantul focalizat și prin modalitatea de prezentare a acțiunii verbale.

Mai trebuie precizat că cele două fenomene avute aici în vedere se deosebesc prin rolul îndeplinit în limbă și în procesul de comunicare și prin factorii nonlingvistici responsabili de realizarea lor. Datorită derivării actanțiale se constituie noi unități lexicale care desemnează procese din realitate diferite de cele exprimate de verbul de bază prin numărul și / sau prin tipul de actanți implicați și prin orientarea acțiunii pe axa subiect – obiect. În același timp, transformările de convertire a construcțiilor active în construcții pasive sau impersonale au rolul de a ierarhiza elementele situației denotate în conformitate cu gradul de importanță comunicativă. Din acest punct de vedere, diateza și construcțiile constituite pe baza categoriei în cauză reprezintă mecanismul care asigură reorganizarea structurii informaționale a enunțului în vederea adaptării acestuia la fondul comun de cunoștințe caracteristic actului dat de comunicare și în funcție de intenția comunicativă urmărită de locutor.

Daca ar fi sa desprindem o concluzie generală, aceasta ar putea fi următoarea. Formele de derivare actanțială fac parte din registrul fenomenelor de natură referențial-semantică, iar transformarea de convertire a construcțiilor active în construcții pasive sau impersonale reprezintă un fenomen de natură pragmatică.

Referințe bibliografice

1. Bidu-Vrănceanu, Angela, Călărașu, Cristina, Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, Mancaș, Mihaela, Pană-Dindelegan, Gabriela. *Dicționar de științe ale limbii*, București: Nemira, 2001.
2. Constantinovici, E. *Semantica și morfosintaxa verbului în limba română*, Chișinău, 2007.
3. Плунгян В. А. *Введение в грамматическую семантику: грамматические значения и грамматические системы языков мира*, Moscova, 2011.
4. *Gramatica limbii române*. Vol. 1: *Cuvântul*, București, 2005.
5. Ușurelu, Camelia. *Categoria factitivului în limba română*. Editura Universității din București, 2005.
6. Pană Dindelegan, Gabriela. *Din nou despre diateză*, în vol. Studii de gramatică și de formarea cuvintelor. În memoria Mioarei Avram, București: Editura Academiei, 2006.
7. Avram, Mioara. *Gramatica pentru toți*, București: Humanitas, 2001.
8. Dimitriu, Corneliu. *Tratat de gramatică a limbii române. Morfologia*, Iași, 1999.
9. Guțu Romalo, Valeria. *Sintaxa limbii române. Probleme și interpretări*, București: Editura Didactică și Pedagogică, 1973.
10. Iordan, Iorgu, Robu, Vladimir. *Limba română contemporană*, București. 1978.
11. Irimia, Dumitru. *Gramatica limbii române*, Iași: Polirom, 2001.
12. Pană Dindelegan, Gabriela. *Considerații pe marginea unor discuții despre diateză*, LR, XVII, nr. 4, 1968, p. 319-322.
13. Pană Dindelegan, Gabriela. *Elemente de gramatică. Dificultăți, controverse, noi interpretări*, București: Humanitas, 2003.
14. Șuteu, Flora. *Observații asupra diatezei*: SCL, 1985, XXXVI, nr. 3, p. 262-264.
15. Lind M. *Deux constructions passives en français: le passif réfléchi et le passif périphrastique*, Université d'Uppsala, 2003.
16. Гак В. Г. *Типология преобразований в актантной структуре высказывания при переводе*. În: Вопросы филологии. 2002, № 1 (10). p. 42-47.
17. Benveniste E. *Actif et moyen dans le verbe*. În: *Problèmes de linguistique générale*, Paris: Gallimard, 1966.
18. Iordan, Iorgu, Guțu Romalo, Valeria, Niculescu, Alexandru. *Structura morfologică a limbii române contemporane*, București: Editura Științifică, 1967.
19. Manoliu Manea, Maria. *Gramatică, pragmasemantică și discurs*, București: Litera, 1993.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Elena Constantinovici

Dihotomia constatativ / performativ și teoria actelor de vorbire

Teoria actelor de vorbire a fost formulată în cadrul unei direcții noi din filosofia limbajului, cea a „limbajului în acțiune”. Teza centrală a acestei teorii este că nici cuvântul, nici propoziția, nici fraza nu reprezintă unitatea minimală de comunicare, ci *producerea* acestora în momentul în care se realizează *actul de vorbire*. „Sloganul” acestei teorii este următorul: *a vorbi înseamnă a face*, altfel spus, *cuvintele sunt parte a faptelor* [1, p. 1002].

Punctul de plecare al teoriei actelor de vorbire l-a constituit identificarea de către J. L. Austin a distincției între enunțuri constatative, caracterizate prin valoare de adevărat / fals și enunțuri performative, caracterizate prin reușită / nereușită. Acesta afirmase că enunțurile care descriu lumea, sunt constatative, iar cele care realizează o acțiune, prin emiterea lor, sunt performative. Realitatea și cuvântul, menționa J. L. Austin, sunt două niveluri independente și relația dintre limbaj și lume este diferită în cazul performativelor și al constatativelor [2]. Astfel, J. L. Austin a observat că unele propoziții nu sunt întrebuițate pentru a face o afirmație și deci nu se poate spune că sunt adevărate sau false ca în (1a) *Bună dimineața!* (1b) *La revedere!*; altele se folosesc pentru a face afirmații și pot fi supuse testului adevărat / fals ca în (2a) *Canapeaua e comodă.* (2b) *Chișinăul este un oraș verde.* (2c) *Iuri Gagarin a efectuat primul zbor în cosmos la 12 aprilie 1964.* și, în sfârșit, unele propoziții sunt utilizate atât pentru a spune ceva (a face o afirmație), cât și pentru a face ceva ca în (3a) *Declar ședința deschisă.* (3b) *Numesc copilul Gheorghe!* (3c) *Promit să-ți restitui banii mâine.* Acestea se caracterizează prin proba de reușită / nereușită.

Enunțurile din (2a-c) se numesc constatative și descriu o realitate preexistentă emiterii lor. Asta pentru că doar descriu acțiunea pe care o exprimă, nu o realizează. De aceea enunțurile constatative se folosesc pentru a constata ceva, pentru a face o afirmație, ele fiind calificate drept adevărate sau false.

Enunțurile din (3a-c) sunt numite enunțuri performative. Rostirea lor creează o nouă realitate, o acțiune: *Declar ședința deschisă!* constituie chiar actul de a declara deschiderea unei ședințe. Din această cauză, ele, pe lângă aspectul declarativ, au și unul efectiv, exprimând realizarea practică a unei acțiuni, „performarea” unei acțiuni și pot fi calificate doar drept reușite sau nereușite.

Potrivit lui J. L. Austin, „condițiile de reușită / nereușită ale unui enunț performativ țin de convenționalitatea actului performat de participanții la dialog, de adecvarea persoanelor la respectiva situație de comunicare, de circumstanțele în care se desfășoară dialogul, de constrângeri, accidente, neînțelegeri, varietăți de greșeli etc.” [3]. J. L. Austin

a menționat că pentru ca performativele să fie „funcționale” (successful or felicitous), ele trebuie să îndeplinească o serie de condiții. De exemplu, una din condițiile pentru ca actele de vorbire să numească este aceea ca vorbitorul să fie recunoscut de comunitatea sa ca având autoritate pentru a performa aceste acte de vorbire: pentru a ordona, condiția este ca vorbitorul să aibă autoritate asupra destinatarului; pentru a promite, condiția este că vorbitorul să promită ceea ce destinatarul vrea să se întâmple. J.L. Austin le-a numit ‘felicity conditions’, el distinge 3 tipuri:

(◆) Trebuie să existe o procedură convențională acceptată care să aibă un anumit efect. „Asta impune ca a) procedura să includă pronunțarea unor cuvinte de anumite persoane în anumite împrejurări; b) persoanele și circumstanțele să fie adecvate pentru invocarea procedurii. Procedura prevede ca persoana să fie investită cu anumite drepturi, iar circumstanțele să fie adecvate” [vezi și 2].

(◆◆) Procedura trebuie să fie executată în mod corect și complet.

(◆◆◆) Condițiile de sinceritate. Acestea prevăd că persoanele trebuie să aibă gândurile necesare, sentimentele și intențiile, după cum se specifică în cadrul procedurii și să se comporte în mod corespunzător celor prevăzute de procedură. În cazul în care este specificat un anumit comportament, atunci părțile în cauză trebuie să-l respecte întocmai.

Nerespectarea uneia dintre condițiile sus-menționate va transforma enunțurile performative în nereușite. Deficiențele de executare „fac ca actul de vorbire să fie vid, fie pentru că acesta nu este recunoscut ca atare, fie pentru că este viciat de o executare a procedurii” [*idem*]. În cazul în care condițiile (◆ sau ◆◆) nu sunt respectate, atunci are loc ceea ce J. L. Austin a descris ca fiind un „rateu”. De exemplu, dacă o ceremonie de căsătorie se efectuează într-un loc neautorizat, înseamnă că violează condiția din (◆), săvârșind astfel un rateu. Același lucru este valabil pentru un preot care nu botează copilul în biserică, pentru că în acest caz, condiția (◆◆) nu este îndeplinită. Dacă, în religia catolică, un mire nu spune exact cuvintele care sunt în mod convențional stabilite pentru o Biserică catolică la ceremonia de căsătorie, se încalcă condiția (◆◆◆) etc. [4 p. 1001-1002]. Alte exemple discutate în sursa citată:

(4a) *Prințesa Diana a decedat într-un fatal accident de automobil, dar eu nu cred asta. (Princess Diana died in a fatal car crash in Paris with Dodi Al Fayed, but I don't believe it.)* Este încălcată condiția (◆◆◆). Sau în cazul în care cineva rostește ca în (5b) *Sunt sigur ca soția lui John este feministă. (I'm sure John's wife is a feminist.)*, atunci când se știe că John nu este căsătorit, apoi presupunerea sa nu va fi valabilă, pentru că este încălcată condiția din (◆◆).

J. Searle a dezvoltat condițiile de reușită ale lui J.L. Austin într-o clasificare neo-austiniană și le-a grupat în 4 patru categorii de bază, și anume: (i) conținutul propozițional, (ii), starea de pregătire, (iii) starea de sinceritate și (iv) condiția esențială. [1, 1004].

Enunțurile performative se caracterizează prin:

1) „nu „descriu”, nu „vorbesc despre”, nici nu constată ceva, nu sunt „adevărate sau false”; enunțarea propoziției este sau face parte din efectuarea unei acțiuni despre

care iarăși nu s-ar afirma în mod normal că spune (...) ceva [5 p. 26]. Deci ele nu sunt folosite intenționat pentru a spune ceva adevărat sau fals despre ceva, utilizarea lor constituind o acțiune (sau parte a unei acțiuni): *a numi, a boteza, a declara război, a declara căsătoria, a promite*. Printre aceste enunțuri, unele țin de comportamentul convențional sau ritual ca în (3a-b), altele – nu, ca în (3c).

2) în unele cazuri, verbul performativ, deoarece numește acțiunile ca în (3a-b), este elementul esențial al enunțului și nu poate fi omis. În altele, verbul performativ poate fi omis fără să fie modificat conținutul actului de vorbire *promisiune* ca în (6) *Îți voi restitui banii mâine*. Cu alte cuvinte, nu se poate boteza un copil fără a folosi verbul *a boteza* și *un nume*. În schimb, se poate promite ceva, fără a folosi verbul *a promite* ca în (6) [1 p.1001].

Deci enunțul performativ se deosebește de enunțul constatativ prin: a) imposibilitatea de a fi evaluat în termenii adevărat / fals, ci prin opoziția reușit / nereușit și b) prin faptul că ține de acțiune, nu de vorbire. Enunțul (7) *Vă declar căsătoriți!* înseamnă chiar actul de a oficializa o căsătorie.

Clasa performativelor se limita la început doar la utilizarea în cadrul diferitor ritualuri. Mai târziu, J. L. Austin a lărgit aria de folosire a lor considerând ca ele pot avea utilizări foarte variate. În literatura de specialitate, se subliniază că în cazul performativelor, accentul cade pe *acțiunea* împlinită prin enunțare și nu pe *enunțul* propriu-zis. Exemplele de mai jos (8a-f), excerptate din literatura consultată sunt deosebit de ilustrative:

- (8a) [*Vă declar că n-am știut nimic despre asta.*] → **El a spus că declară;*
 (8b) [*Te întreb pentru ultima oară*] → **El i-a spus că o întreabă;*
 (8c) [*Iar eu îți spun că nu am fost acolo!*] → **El a spus că el îi spune că;*
 (8d) [*Atenție, vă vorbește căpitanul.*] → **Căpitanul le-a spus că le vorbește;*
 (8e) [*Vă ordon.*] → **El le-a spus că le ordonă;*
 (8f) [*Vreau să-ți spun că ...*] → **Ea a spus că vrea să-i spună că etc.*

J. L. Austin deosebește două tipuri de enunțuri performative: explicite ca în (9a-c):

- (9a) *Declar ședința deschisă!*
 (9b) *Ordon executarea sarcinilor!*
 (9c) *Solicit un raport detaliat de activitate!*
 și implicite ca în (10):
 (10) *Îmi spui și mie ora exactă?*

Enunțurile performative explicite se construiesc obligatoriu cu un verb performativ, ceea ce face explicit ce fel de acțiuni performează. Verbele performative explicite *a avertiza, a mulțumi, a se opune, a permite, a promite, a ura, a numi, a boteza, a declara* etc. au o topică specializată: stau la începutul propoziției. *Promit că am să-ți scriu*. În exemplele (9a-c) subiectul este la pers. 1 sg (în toate exemplele subiectul este inclus), verbul predicat la timpul prezent, modul indicativ, diateza activă. Aceste enunțuri au tonalitate imperativă, deoarece verbul desemnează acțiuni referitoare la:

ordin, solicitare, interdicție, avertisment etc. Caracterul performativ al verbului din enunțurile performative poate fi intensificat prin diverse adverbe: *aici, acum, imediat* etc. ca în (11a-c):

(11a) *Acum, eu va desfac căsătoria!*

(11b) *Îți ordon să începi lucru imediat!*

(11c) *Cer să fie liniște aici!*

Sunt considerate performative explicite și enunțurile al căror subiect este:

– la persoana întâi, plural, cu verbul predicat la indicativ prezent, diateza activă ca în (12 a-b):

(12a) *Noi, subsemnații, declarăm că semnăm contractul!*

(12b) *Prin prezenta adevărim că infracțiunea a avut loc!*

– la persoana a treia, singular, cu verbul predicat la indicativ prezent diateza activă ca în (13 a-b):

(13a) *Curtea Constituțională hotărăște următoarele:*

(13b) *Atenție, vă vorbește directorul!*

– la persoana a treia, singular, cu verbul predicat la indicativ prezent diateza pasivă ca în (14a-c):

(14a) *Prin prezenta se adevărește că...*

(14b) *Prin decizia juriului, premiul întâi se atribuie concurentului nr. 3.*

După cum e lesne a observa, în toate enunțurile de mai sus, verbul predicat, chiar dacă se construiește cu subiecte la diferite persoane, nu doar la pers. 1, se folosește numai la timpul prezent. Dacă verbele predicate din enunțurile sus-citate ar fi la unul din timpurile trecute ale modului indicativ, subiectele ar fi la pers. 3 sg. sau pl., iar enunțurile ar fi constatative ca în (15a-c):

(15a) *Funcționarul de la starea civilă le-a desfăcut căsătoria.*

(15b) *Directorul le-a ordonat să înceapă lucru.*

(15c) *Profesorul a solicitat să se facă liniște.*

Enunțurile performative implicite se deosebesc prin mărci lingvistice specifice: modul imperativ, forma interogativă, tonul vocii, accentul, timpul viitor, verbele de modalitate, care se evidențiază în funcție de circumstanțele emiterii actului de vorbire. Ele nu conțin un verb performativ.

(16a) *Am nevoie de bicicletă. = Dă-mi, te rog, bicicleta!*

(16b) *Ar trebui să-ți faci temele. = Fă-ți temele!*

În [1] se menționează că distincțiile inițiale făcute de J. L. Austin între performative și constatative au fost respinse de el însuși în favoarea unei teorii generale a actelor de vorbire. În primul rând, el a observat că performativele sunt o clasă specială de propoziții / enunțuri cu proprietăți sintactice și semantice specifice, că există o clasă generală de performative (explicite și implicite), aceasta din urmă incluzând multe alte tipuri de propoziții / enunțuri. Remarca dată a dus la trecerea de la dihotomia performativ / constatativ la o teorie generală a actelor de vorbire.

În al doilea rând, J. L. Austin a observat că performativele și constatativele sunt uneori imposibil de a fi distinse. Pe de o parte, există constatative „libere”, care nu se pot evalua în mod strict prin condițiile de adevăr, ca în (17a-c).

(17a) *Harta României are conturul unui pește.*

(17b) *Frigiderul este gol.*

(17c) *Oslo este la depărtare de mii de km de locul unde locuiesc.*

Pe de altă parte, există enunțuri ca cele din (18a-b) care trec testul „prin prezenta” și, prin urmare, sunt performative prin definiție, dar care, cu toate acestea, sunt folosite pentru a informa sau afirma.

(18a) *Prin prezenta eu susțin ipoteza că există apă pe Marte.*

(18b) *Prin prezenta confirm participarea la conferință.*

În aceste cazuri, performativele trebuie să fie considerate în același timp ca fiind și constatative. Pe baza unor astfel de dovezi, J. L. Austin a concluzionat că constatativele nu sunt altceva decât o clasă specială a performativelor și că cele două modalități de a distinge între performativ, ca performare de acțiune, și constatative, ca adevărat / fals nu mai poate fi menținută mult timp.

Și încă o observație relevantă referitoare la enunțurile constatative: vorbitorul descrie realitatea în mod subiectiv, exprimând opinii personale cu privire la realitate. Pe această bază, enunțurile constatative se pot transforma în performative implicite, fiindcă ele implică verbul *a afirma*. În literatura de specialitate este acceptată următoarea idee: „Constatativele nu pot fi obiective, ele sunt rezultatul unei percepții subiective cu privire la realitate” [2].

Astfel, pe măsură ce distincția dintre constatative și performative devine mai difuză, se consolidează o teorie generală a actelor de vorbire.

Referințe bibliografice

1. Mey Jacob. *Concise encyclopedia of pragmatics*, second edition, Denmark, Elsevier Ltd., 2009
2. <http://biblioteca.regielive.ro/cursuri/romana/directia-americana-britanica-teoria-actelor-de-vorbire-171908.html>
3. Moldovanu, Mona. *Limba și actele de vorbire* În: Observator cultural, nr. 226, iunie, 2004.
4. A se vedea mai multe în Y Huang. *Speech Acts*. În: *Concise encyclopedia of pragmatics*, Jacob L. Mey, second edition University of Southern Denmark, p. 1001-1002.
5. Austin J. L. *Cum să faci lucruri cu vorbe*, Pitești-București, Editura Paralela 45, 2003.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Alina Pătrunjel

Aspecte privind clasificarea actelor de vorbire din limba română

Analiza actelor de vorbire ridică problema clasificării lor și, legat de aceasta, a criteriilor de clasificare. Articolul se concentrează asupra celor mai generale aspecte vizând tipologia actelor de vorbire din limba română. Pentru aceasta, sunt trecute mai întâi în revistă clasificările realizate de fondatorii teoriei actelor de vorbire. În a doua parte a textului este propusă o clasificare a actelor de vorbire care prevede o redistribuire în clase noi a unora dintre tipurile de acte de vorbire identificate în literatura de specialitate. Clasificarea propusă este relevantă, mai ales, pentru înțelegerea și explicarea modului în care actele de vorbire se integrează în structura interacțiunii conversaționale.

Una dintre problemele cu care se confruntă cercetătorii preocupați de investigarea actelor de vorbire, chiar din momentul elaborării teoriei date, vizează clasificarea lor. Trebuie să constatăm că, până în prezent, studiile de specialitate nu ne spun cu exactitate câte acte de vorbire ar exista într-o limbă, numărul lor variind de la câteva zeci până la câteva sute. Aceasta ar însemna că încă nu a fost stabilit un inventar cât de cât complet al actelor de vorbire. În aceste condiții este și mai puțin probabil să ne așteptăm că ar putea fi realizată o clasificare exhaustivă a actelor de vorbire. Într-adevăr, clasificarea actelor de vorbire rămâne a fi unul dintre aspectele în privința cărora cercetătorii din domeniul pragmaticii sunt departe de a ajunge la un numitor comun.

În literatura de specialitate există un număr impunător de clasificări ale actelor de vorbire, cele mai cunoscute fiind clasificările realizate de fondatorii teoriei actelor de vorbire: J. Austin și J. Searle. Se consideră că, prin identificarea și clasificarea actelor de vorbire, cei doi cercetători au reușit ceva cu totul remarcabil: pentru prima dată ei au pus la dispoziția cercetătorilor instrumentele necesare pentru analiza și descrierea comunicării orale interpersonale, reducând diversitatea incredibilă a enunțurilor posibile în diferite situații de comunicare la un număr mic de tipuri de acte de vorbire cu ajutorul cărora poate fi modelată interacțiunea comunicativă.

În articolul de față ne propunem să prezentăm o clasificare a actelor de vorbire din limba română care ar avea în vedere nu doar aspecte legate de conținutul implicit al actelor de vorbire (forță ilocuționară, conținut propozițional), ci și anumite particularități vizând comportamentul lor discursiv.

După cum bine se știe, cele dintâi studii consacrate actelor de vorbire au avut în vedere și examinarea modului de organizare a actelor de vorbire în clase mari. Filozoful J. Austin este primul care a oferit o clasificare, distingând cinci clase de acte de vorbire delimitate în funcție de valoarea lor ilocuționară [1, p. 149-150].

J. Austin este cel care a demonstrat că orice enunțare a unei propoziții în procesul de comunicare presupune realizarea unui act ilocuționar. Acest act poate avea valori

diferite, în funcție de scopul urmărit de emițător. Renunțând la distincția inițială performativ / constativ și luând în considerare valoarea ilocuționară a enunțurilor („forța”), care se aplică la diverse conținuturi și care poate fi exprimată cu ajutorul verbelor performative, Austin pune baza clasificării actelor de vorbire, împărțindu-le în următoarele clase:

1) acte verdictive; constau în „exprimarea unei judecăți, oficiale ori neoficiale, bazate pe probe ori motive referitoare la valori ori fapte” [1, p. 141]. Rolul lor este de a evalua, clasifica, diagnostica, aprecia etc. Scopul ilocuționar poate fi marcat cu ajutorul verbelor performative, precum: *a achita, a condamna, a decreta, a considera, a crede, a înțelege, a estima, a evalua, a caracteriza, a aprecia, a descrie, a analiza* etc.

2) acte exercitive (decizionale); presupun „exprimarea unei decizii în favoarea sau împotriva unei anumite acțiuni” [1, p. 143]. Scopul lor ilocuționar poate fi marcat prin verbe performative ca: *a ordona, a cere, a comanda, a implora, a sfătui, a numi în funcție, a destitui, a concedia, a abroga, a se opune* etc.

3) acte promissive (comisive); au menirea „să angajeze vorbitorul la anumite acțiuni” [1, p. 144]. Au ca marcă a scopului ilocuționar verbe performative precum: *a promite, a se angaja, a garanta, a plănuși, a paria, a consimți, a accepta* etc.

4) acte behabitative (comportative/comportamentale); „presupun reacții la comportamentul și soarta altor persoane, precum și atitudini și exprimări de atitudini față de purtarea anterioară ori iminentă a unei alte persoane” [1, p. 146]. Verbele performative prin care este marcat scopul lor ilocuționar sunt: *a mulțumi, a felicita, a compătimi, a critica, a-și cere scuze, a se plânge, a deplânge, a blestema, a binecuvânta* etc.

5) acte expozitive; sunt folosite pentru „a expune un punct de vedere, de a conduce un argument și de a clarifica întrebări și referințe” [1, p. 146]. Verbele performative folosite în cazul acestor acte sunt: *a afirma, a nega, a postula, a remarca, a obiecta, a informa, a explica, a se referi la* etc.

Considerată de însuși Austin ca fiind „o clasificare generală preliminară”, deci una provizorie, clasificarea dată nu este scutită de neajunsuri, precum ar fi lipsa unui criteriu clar în delimitarea claselor de acte de vorbire, numeroase suprapuneri între clasele de acte de vorbire delimitate ș. a. [4, p. 8]. Referindu-se la clasificarea propusă de Austin, J. Searle observa că este vorba mai puțin de o clasificare de enunțuri performative și mai degrabă de o clasificare a verbelor performative din limba engleză, adică verbele caracterizate printr-o anumită valoare ilocuționară [4, p. 8].

Raportându-se la clasificarea actelor de vorbire propusă de Austin și urmărind scopul de a depăși deficiențele clasificării date, John R. Searle propune o nouă clasificare.

Spre deosebire de Austin, care identifică tipurile de acte de vorbire pornind de la semantica verbelor performative, Searle pune la bază noțiunea simplă și clară de scop comunicativ urmărit de locutor în situația dată de comunicare. Astfel, clasificarea actelor de vorbire în funcție de forța ilocuționară care se asociază unui conținut propozițional [4, p. 2] i-a permis lui Searle să amelioreze clasificarea actelor de vorbire elaborată de profesorul său.

Lucrul cel mai important pe care îl face Searle în stabilirea taxonomiei actelor de vorbire este să clarifice criteriile în funcție de care acestea urmează să fie clasificate.

În acest scop, Searle a amplificat numărul de trăsături pe baza cărora se poate contura o tipologie a actelor ilocuționare, stabilind un fascicul de douăsprezece parametri, care pot fi grupați în funcție de condițiile producerii actelor de vorbire, în patru tipuri. Cele mai importante criterii luate în considerare de Searle în clasificarea actelor de vorbire sunt: scopul actului ilocuționar, direcția de ajustare (de la cuvinte spre realitate sau de la realitate spre cuvinte), starea psihologică exprimată (convingerea, dorința, regretul etc.) și conținutul propozițional [1, p. 2-5].

Ca urmare a aplicării acestor criterii, J. Searle identifică cinci clase (sau categorii de bază) de acte de vorbire: 1) asertivele (diverse afirmații), 2) directivele (cererile, inclusiv întrebările, sfaturile etc.), 3) promisiivele (asumarea unor angajamente), 4) expresivele (acte care servesc la exprimarea emoțiilor și acte comportamentale) și 5) declarativele (diverse acțiuni instituționale).

Actele reprezentative (ilustrative, asertive) au drept scop descrierea unei situații și comunicarea despre o astfel de situație interlocutorului: *El a venit ieri*. În privința direcției de ajustare, actele date se caracterizează prin orientarea dinspre cuvinte spre realitate. În planul realizării prin mijloace de limbă, pot presupune existența unui verb performativ care să poată funcționa ca marcă a scopului ilocuționar: *a afirma, a sugera, a insista, a presupune, a deduce, a se plânge*.

Actele directive au ca obiectiv încercarea emițătorului de a-l determina pe receptor să realizeze o acțiune: *Dă-mi ziarul!* Se caracterizează prin orientarea dinspre realitate spre cuvinte, altfel spus, lumea trebuie să se adapteze la cuvinte. Verbele performative care pot exprima valoarea ilocuționară dată sunt: *a cere, a solicita, a ordona, a ruga, a invita, a invita, a sfătui etc.*

Actele comisive exprimă o situație în care vorbitorul se angajează să efectueze o acțiune: *Îți promit că vin*. Se caracterizează prin orientarea dinspre realitate spre cuvinte. Verbele performative definite prin valoarea ilocuționară proprie acestor acte de vorbire sunt: *a promite, a se angaja, a făgădui, a jura etc.*

Actele expresive exprimă starea psihologică sau atitudinea vorbitorului față de starea de lucruri descrisă de conținutul propozițional: *Te felicit!*. Drept exemple de acte de vorbire expresive pot servi: felicitările, mulțumirile, scuzele etc. Verbele performative care exprimă valori ilocuționare expresive sunt: *a mulțumi, a se scuza, a felicita, a saluta, a deplânge etc.*

Actele declarative au drept scop instaurarea unei stări de lucruri prin stabilirea unei corespondențe directe între cuvinte și realitate: *Declar ședința deschisă*. Exemple de acte declarative sunt următoarele: numirea într-o funcție, destituirea, arestarea, binecuvântarea, căsătoria, botezul etc. Caracteristic pentru actele de vorbire în cauză este faptul că, de obicei, pentru realizarea lor cu succes, este necesară existența unui cadru instituțional.

Clasificarea lui J. Austin și, mai ales, cea a lui J. Searle au avut și continuă să aibă o influență majoră asupra tuturor celor care abordează această problemă [3, p. 40-41]. Fie că sunt acceptate, fie că sunt criticate, ele însă nu pot fi trecute cu vederea. Astfel, cercetătorii care au acceptat fără rezerve clasificările realizate de fondatorii teoriei actelor de vorbire au căutat să precizeze anumite aspecte și să aducă argumente în sprijinul lor

[6, p. 85-87]. De foarte multe ori, clasificările în cauză sunt preluate cu anumite modificări. Bunăoară, autorii GALR, 2005 au preluat clasificarea lui J. Searle, adăugând la cele cinci tipuri de acte de vorbire de bază un al șaselea tip, și anume: actele de vorbire întrebare [6, p. 799]. În același timp, nu rare sunt și cazurile când clasificările, fiind puse în discuție, sunt modificate radical. Astfel, D. Sperber și D. Wilson, reprezentanți ai pragmaticii cognitive, consideră inutile clasificările complexe ale actelor de vorbire, propunând reducerea claselor de acte de vorbire la trei tipuri, și anume: asertive (*a spune că...*), directive (*a spune să...*) și actele de vorbire întrebare (*a întreba dacă...*) [5, p. 243-254].

După cum putem observa, criteriul de bază în funcție de care sunt clasificate actele de vorbire, atât în tipologia lui J. Austin, cât și în cea a lui J. Searle, este scopul urmărit de locutor. Cu alte cuvinte, tipul de act de vorbire se stabilește în funcție de specificul forței ilocuționare care se asociază conținutului propozițional. Totuși pentru clasificarea actelor de vorbire este important nu doar specificul forței ilocuționare, ci și anumite particularități ale conținutului propozițional exprimat prin enunțurile respective, precum și contextul în care acestea sunt produse.

Astfel, dacă luăm în considerare factorii expuși mai sus, intenție comunicativă, conținut propozițional, context de producere, putem distinge următoarele patru tipuri de acte de vorbire, care, la rândul lor, înglobează mai multe subtipuri:

1. **Actele de vorbire de tip informațional.** Sunt actele care urmăresc vehicularea informației în actul de comunicare. Cu ajutorul lor se comunică sau se obțin informații. Prin urmare, conținutul lor propozițional reprezintă descrierea unei situații, eveniment, stări de lucruri din realitate.

Având drept funcții de bază transmiterea și obținerea informației, actele din clasa dată sunt de două subtipuri: aserțiunea (actele asertive) și întrebarea. Actul realizat în cazul celor dintâi constă în a descrie lumea. Cu ajutorul lor locutorul poate să spună interlocutorului cum stau lucrurile, adică să facă în așa fel ca interlocutorul să știe ceva despre un anumit eveniment, o anumită stare de lucruri (*A venit mama.*). Actele de al doilea tip au rolul de a întreba despre lume. Cu alte cuvinte, ele îi servesc locutorului pentru a-l întreba pe interlocutor despre ceva (*Cine a venit?*).

În planul expresiei, furnizarea informației se realizează printr-un enunț declarativ, iar solicitarea informației, printr-un enunț interogativ. Actele de vorbire asertive au ca mărci ale forței ilocuționare verbe performative care fac parte din clasa verbelor de declarație (*verba dicendi*): *a afirma, a admite, a anunța, a asigura, a avertiza, a declara, a insista, a înștiința, a jura, a mărturisi, a presupune, a pretinde, a prezice, a recunoaște, a remarca, a spune, a sugera, a susține, a zice* etc. Pentru actele de vorbire întrebare verbul performativ de bază este a întreba. Alte verbe care pot fi utilizate ca mărci ale acestor acte de vorbire sunt: *a chestiona, a examina, a interoga*.

În legătură cu utilizarea verbelor performative în cazul enunțurilor asertive și a celor interogative, trebuie menționat că, de obicei, aceste verbe sunt omise din structura enunțurilor în cauză. Astfel, în locul enunțurilor explicite, cu verbul performativ exprimat, se preferă echivalentele lor implicite [1, p. 71]. Deci în loc de: *Afirm, îți spun, te informez că afară plouă.* se folosește doar partea enunțului care exprimă conținutul propozițional: *Afară plouă.* Tot așa și în cazul enunțurilor interogative. În loc de: *Întreb dacă a vorbit cineva cu el.* se spune doar: *A vorbit cineva cu el?*

2. **Actele de vorbire de tip acțional.** Sunt actele care vizează să impună realizarea unei acțiuni de către participanții la interacțiune. Scopul lor este, astfel, de a-i orienta pe participanții la actul de comunicare să realizeze anumite acțiuni. Conținutul lor propozițional exprimă viitoarea acțiune care urmează să fie realizată de interlocutori.

Actele de vorbire din clasa dată îi permit locutorului: să-l oblige pe interlocutor să realizeze o acțiune (*Cântă!*; *Îți ordon să pleci!*), să-i promită interlocutorului că el însuși va realiza o acțiune (*Îți promit că voi fi și eu acolo.*), să-i propună interlocutorului să realizeze împreună o acțiune (*Îți propun să facem o plimbare prin parc.*), să-l determine pe interlocutor să se prezinte undeva sau să participe la ceva, și anume să-i facă o vizită, să mănânce, să bea sau să se distreze împreună (*Te invităm mâine la noi.*), să-i ceară interlocutorului permisiunea de a realiza o acțiune (*Permite-mi să trec.*), să-i permită sau să-i interzică interlocutorului să realizeze o acțiune (*Poți să faci ce vrei. Nu-ți permit să îți la mine!*).

Așadar, clasa dată cuprinde următoarele subtipuri de acte de vorbire: cererea (actele de vorbire directive), promisiunea (actele de vorbire promissive), propunerea, invitația, cererea de permisiune, permisiunea și interdicția.

Drept indicatori ai forței ilocuționare în cazul actelor de vorbire de acest tip pot apărea următoarele verbe performative: *a cere, a implora, a îndruma, a îndemna, a obliga, a ordona, a provoca, a ruga, a solicita, a sfătui, a propune, a invita, a pofti, a îngădui, a permite, a da voie, a interzice* etc.

3. **Actele de vorbire de tip expresiv.** Acestea reprezintă o manifestare în plan verbal a sentimentelor, emoțiilor și a atitudinilor vorbitorului vizavi de o stare de lucruri verbalizată într-un conținut propozițional al enunțului respectiv. Conținutul lor propozițional comportă o descriere a relațiilor emoționale și intelectuale stabilite între interlocutori în cadrul comportamentului lor social: *Îți mulțumesc pentru ajutor. Te felicit cu ocazia zilei tale de naștere. Te rog să mă scuzi.* Actele în cauză se bazează, în multe cazuri, pe anumite convenții sociale fiind utilizate, în cazul dat, pentru a realiza diverse ritualuri.

Din categoria dată fac parte următoarele subtipuri de acte de vorbire: salutul, mulțumirea, scuza, complimentul, lauda, felicitarea, consolarea, condoleanțele, regretul, muștrarea, reproșul, disprețul, acuzația, insulta, blestemul etc.

Actele de vorbire din clasa dată au ca mărci ilocuționare următoarele verbe: *a mulțumi, a lauda, a felicita, a regreta, a reproșa, a critica, a acuza, a blestema* etc.

4. **Actele de vorbire de tip declarativ.** Sunt actele care provoacă, instituie o nouă stare de lucruri prin faptul de a declara ceva într-un anumit cadru instituțional. Conținutul lor propozițional descrie o acțiune realizată prin simpla rostire a unui enunț: *Vă declar soț și soție. Îți las moștenire toată averea mea. În numele legii, ești arestat!*

Actele date comportă anumite trăsături care le individualizează în raport cu toate celelalte tipuri de acte de vorbire. Astfel, spre deosebire de actele de vorbire de tip informațional, ele nu descriu lumea, ci o schimbă. În același timp, în comparație cu actele de tip acțional ele nu presupun decât o acțiune realizată prin mijloace verbale, și nu o acțiune care să se producă în realitate prin implicarea fie a unuia dintre interlocutori, fie a ambilor participanți la actul de comunicare. De exemplu, o dată ce rostește enunțul *Declar ședința închisă.*, locutorul chiar face acest lucru, adică acționează în sensul verbului folosit. Prin faptul că presupun realizarea unei acțiuni doar prin rostirea unui enunț, actele date

se apropie de cele de tip expresiv, diferă însă de acestea de la urmă prin aceea că sunt dependente de contextul situațional al comunicării în cea mai mare măsură: îndeplinirea lor reclamă un anumit cadru instituționalizat.

Clasa dată include actele realizate prin declarațiile făcute în cadrul unor ceremonii (botezul, căsătoria), declarații ale autorităților statului (declararea războiului), formule care însoțesc angajarea, disponibilizarea sau diferite sentințe (numirea, destituirea din post, arestarea, condamnarea), formule testamentare etc. Există un număr mare de verbe performative specifice acestei clase de acte de vorbire: *a abandona, a abdica, a acorda, a anula, a aproba, a aresta a autoriza, a binecuvânta, a blagoslovi, a boteza, a concedia, a condamna, a conferi, a contramanda, a convoaca, a declara, a decreta, a demisiona, a destitui, a dezmoșteni, a dezvinovăți, a disculpa, a dizolva, a excomunica, a grația, a ierta, a împluternici, a inaugura, a îndreptăți, a instala, a institui, a legifera, a numi, a promulga, a ratifica, a renunța, a respinge, a revoca, a rezilia, a sancționa, a stabili, a stipula, a suspenda, a vota* etc.

Se observă că în clasificarea descrisă mai sus sunt preluate integral două dintre tipurile întâlnite în clasificarea propusă de J. Searle, e vorba de actele de vorbire expresive și de cele declarative. În același timp, asertivele nu mai sunt prezentate ca un tip aparte. Ele sunt grupate, împreună cu actele de vorbire întrebare (considerate de Searle o subspecie a directivelor), în clasa actelor de tip informațional. În sfârșit, directivele și promisiunile, la care se adaugă alte câteva tipuri de acte (propunerea, invitația, oferta etc.) alcătuiesc clasa actelor de tip acțional.

În concluzie, vom menționa că, după cum au demonstrat cercetările întreprinse asupra comportamentului discursiv al actelor de vorbire, clasificarea propusă în cele de mai sus este relevantă atât pentru caracterizarea actelor de vorbire ca entități minimale ale comunicării, cât și, mai ales, pentru înțelegerea și explicarea modului în care actele de vorbire se integrează în structura interacțiunii conversaționale. Aceste aspecte pot fi puse în evidență printr-o abordare funcțională, dialogică a actelor de vorbire.

Referințe bibliografice

1. Austin, John L. *Cum să faci lucruri cu vorbe*. Pitești, 2003.
2. *Gramatica limbii române*. Vol. II: *Enunțul*. București, 2005.
3. Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, *Limbaj și comunicare. Elemente de pragmatică lingvistică*. București, 2003.
4. Searle, John R. *A Classification of Illocutionary Acts*. În: *Language in Society*. Vol. 5, No. 1, 1976, p. 1-23.
5. Sperber, Dan, Wilson, Deirdre. *Relevance: Communication and Cognition*, 2nd Edition. Oxford, Wiley-Blackwell, 1995.
6. Vendler Zeno, Gochet Paul. *Les performatifs en perspective*. În: *Langages*, 5e année, n°17, 1970. L'énonciation, p. 73-90.

(Focșani, România)

Tatiana Sîmboteanu

Actele de vorbire indirecte realizate prin structuri interogative

În articolul de față, vom încerca să examinăm trăsăturile sintactice și pragmatice ale structurilor interogative în relația lor cu contextul enunțării pentru a demonstra că structurile date nu sunt obligatoriu cereri de informații, ci, în anumite situații de comunicare, pot obține alte valori ilocuționare, devenind astfel acte de vorbire indirecte.

Se știe că aportul de informații, solicitarea unei informații și ordinul sunt trei modalități de bază ale comunicării care ne duc cu gândul la cele trei modalități fundamentale de comportament al omului care, prin discursul său, urmărește să acționeze asupra interlocutorului transmițându-i o informație, obținând de la acesta o informație sau adresându-i o cerere, un ordin. În felul acesta, întrebarea este una dintre componentele de bază ale comunicării, fiind realizată prin intermediul unui enunț care are ca scop principal obținerea de informații de la destinatar.

Referindu-se la tipuri de structuri sintactice delimitate în funcție de scopul comunicativ, Em. Benveniste constată că propozițiile asertive, interogative și imperative, caracterizate prin trăsături semantice și gramaticale specifice, nu reprezintă altceva decât modalități de realizare a celor trei tipuri de comportament fundamental al omului care, vorbind, acționează prin discursul său asupra interlocutorului: fie că vrea să-i transmită niște cunoștințe, să obțină de la acesta o informație sau fie că vrea să-i dea un ordin [1, p. 130].

Cele trei forme de comportament discursiv presupun obligatoriu și existența unor formule lingvistice consacrate de uzul limbii pentru exprimarea lor. Tradițional, în manualele de gramatică sunt descrise următoarele tipuri de propoziții: propoziția enunțiativă (declarativă), căreia i se asociază funcția comunicativă a aserțiunii, fiind utilizată pentru transmiterea unei informații (*Vecinul și-a cumpărat o bicicletă nouă.*); propoziția imperativă, asociată cu funcția comunicativă de a exprima o cerere, un sfat, o rugămintă sau de a da un ordin (*Dă-mi cartea!*); propoziția interogativă, asociată cu funcția comunicativă de a cere informații (*Câți ani ai?*) și propoziția exclamativă care exprimă o gamă largă de stări afective: surprinderea, satisfacția, nemulțumirea, disprețul etc. (*Ce frumoasă e pădurea toamna!*).

O analiză a rolului cu care sunt utilizate structurile sintactice (alături de intonație), mijloacele lexicale (verbele performative) și mijloacele gramaticale (modurile verbale) specializate pentru exprimarea scopului comunicativ urmărit de vorbitor în actul concret de comunicare poate fi realizată bazându-ne pe teoria actelor de vorbire, al cărei fondator este J. Austin. În renumita sa carte *How to do things with words*, Austin afirmă că orice expresie lingvistică reprezintă un act, întrucât echivalează cu un angajament

sau cu o acțiune: orice „a spune” înseamnă și „a face” [2]. În conformitate cu teoria actelor de vorbire, utilizarea unui enunț în situații concrete de comunicare presupune nu doar reprezentarea unei stări de lucruri din realitate, ci și îndeplinirea anumitor acte cum ar fi a da un ordin, a cere o informație, a obține o permisiune, a oferi sau a propune ceva, a da un sfat, a mulțumi, a-ți cere scuze etc. Pentru a putea încadra întrebarea în teoria actelor de vorbire, este necesar să reamintim opinia lui Austin potrivit căreia, în procesul enunțării, au loc simultan trei acte.

Actul locuționar corespunde faptului de „a spune” ceva, adică rostirii unei expresii bine alcătuite din punct de vedere sintactic și dotată cu un semnificat; se consideră că această componentă reprezintă tot ceea ce constituie obiect de studiu pentru sintaxă și semantică.

Actul ilocuționar corespunde acțiunii care este realizată prin rostirea enunțului dat. Exemple de realizare a unui act prin intermediul enunțului ar putea fi următoarele: a face o afirmație, a da un ordin, a face o promisiune, a da un avertisment, a face o confirmare etc.

Actul perlocuționar corespunde efectelor obținute datorită utilizării unui enunț de către locutor, cu ajutorul actului ilocuționar. Ca exemple de astfel de acte ar putea fi aduse următoarele: a preveni, a speria, a distra etc.

După cum se subînțelege din teoria lui J. L. Austin, actul ilocuționar este nivelul decisiv al actului lingvistic, el fiind nivelul la care se operează o schimbare a contextului și care precizează substanțial ideea limbajului ca acțiune.

Fiind analizată prin prisma teoriei actelor de vorbire, întrebarea se opune aserțiunii și apare ca un act de vorbire care este performat de locutor cu scopul de a obține un răspuns de la alocutor [3, p. 32]. Este evident că pentru a solicita interlocutorului o informație vorbitorul va folosi o propoziție enunțiativă. Acest fapt este subliniat de Em. Benveniste, care constata că o anumită formă lingvistică participă la realizarea unui act de vorbire precis [1, p. 130]. Astfel, de exemplu, actul de vorbire al întrebării se exprimă de regulă printr-un enunț cu structură interogativă: *Câți ani ai?* Este vorba în acest caz de o exprimare directă, prin mijloace specifice ale întrebării. Totuși cercetătorii remarcă faptul că, în comunicarea autentică, o anumită structură sintactică a enunțului nu presupune exprimarea obligatorie a unui scop comunicativ dat.

Dacă examinăm valorile ilocuționare ale enunțurilor folosite într-un discurs autentic, putem observa cu ușurință că nu totdeauna aceeași structură sintactică se folosește cu același rol, cu aceeași funcție, așa cum ne-au obișnuit manualele de gramatică. Din contra, schimbările verbale naturale dovedesc faptul că o singură formulă lingvistică poate servi la realizarea mai multor funcții pragmatice, iar aceeași funcție poate fi realizată prin mai multe formule lingvistice. Aceasta ar însemna că același enunț poate fi utilizat pentru a îndeplini diferite acte ilocuționare. Astfel, un enunț asertiv, al cărui scop este să comunice o informație, ar putea îndeplini și alte funcții: solicitare, sfat, ofertă, propunere, permisiune, amenințare etc. De exemplu, un enunț declarativ de tipul: *Trebuie să faci acest lucru până la ora șase.* poate servi nu doar pentru transmiterea unei informații, ci și pentru exprimarea unei cereri, a unui

ordin. Situația când un anumit act de vorbire poate fi realizat prin intermediul altuia se explică prin faptul că, uneori, mesajul transmis comunică mult mai mult decât ceea ce s-a spus. Datorită acestui fapt, unele enunțuri pot fi interpretate, în funcție de context, ca având valori ilocuționare diferite. De exemplu, enunțul *Măine voi veni acolo* ar putea fi perceput ca fiind o simplă înștiințare, o promisiune, o avertizare sau chiar o amenințare.

Analizând modalitatea de actualizare a actelor de vorbire prin mijloace de limbă, J. Searle constată că nu există o corespondență univocă între realizarea lingvistică și un anumit act de vorbire. Pornind de la această idee, el distinge două tipuri de acte de vorbire: a) acte de vorbire directe; în cazul lor forma gramaticală și valoarea ilocuționară coincid (de exemplu: forma declarativă și afirmația, forma imperativă și ordinul, forma interogativă și întrebarea) și b) acte de vorbire indirecte; sunt actele a căror formă gramaticală nu coincide cu valoarea lor ilocuționară.

Este evident că un aspect important al cercetării actelor de vorbire indirecte vizează mecanismul care asigură utilizarea enunțurilor interogative cu alte valori pragmatice. Faptul că un enunț cu structură interogativă, care servește în principal pentru formularea unei întrebări, poate îndeplini și alte funcții, ar trebui explicat prin relația stabilită între actul de vorbire întrebare și celelalte tipuri de acte de vorbire.

În lingvistica pragmatică întrebarea este definită ca fiind actul de vorbire ce are ca finalitate obținerea unei informații de la destinatar. Prin urmare, întrebarea, folosită pentru a solicita o informație, este în relație cu enunțurile asertive, care servesc la transmiterea unei informații. Anume datorită acestei relații este posibilă utilizarea unor structuri sintactice interogative pentru realizarea actelor asertive sau, invers, folosirea unor structuri asertive cu valoare interogativă.

Situația dată ar putea fi ilustrată prin cazul când o solicitare politicoasă de a face ceva este exprimată cu ajutorul unui enunț interogativ: *Ai putea să-mi dai ziarul tău?* Se întâlnesc însă și numeroase cazuri de exprimare indirectă a întrebării sub forma unei aserțiuni: *Aș vrea să știu cine a inventat munca*. care echivalează, de fapt, cu întrebarea *Cine este cel care a inventat munca?* Unele întrebări sunt implicite, ele nu conțin niciun semn distinctiv, de exemplu, enunțul: *Ți-e foame.*, într-un anumit context, poate fi interpretat ca o întrebare chiar dacă nu este pronunțat cu o intonație interogativă și chiar dacă nu conține semnul întrebării, atunci când este vorba de limbajul scris.

Cea de a doua situație vizează relația dintre actele întrebare și actele de vorbire directive. În această ordine de idei, C. Kerbrat-Orecchioni descrie întrebarea și solicitarea ca fiind unul și același lucru. Pentru ea întrebarea este o solicitare, iar ordinul reprezintă un caz particular al solicitării [4, p. 84].

Apropierea dintre actul de vorbire întrebare și cele directive este accentuată și de J. Searle. El afirmă că ordinul și întrebarea sunt doi membri ai aceleiași specii de acte de vorbire, directivele, ceea ce reiese din felul cum clasifică el actele de vorbire. Noi spunem cuiva cum sunt lucrurile (asertive), încercăm să convingem pe cineva să facă un lucru (directive), ne asumăm angajamentul de a face ceva (promisive), ne exprimăm sentimentele și atitudinile (expresive) și provocăm schimbări în lume prin

enunțările noastre (declarative) [5, p. 32]. Astfel, după clasificarea lui Searle, remarcăm că scopul ilocuționar al actelor directive este de a-l face pe cineva să facă ceva, fie că aceste lucruri sunt de natură verbală sau non verbală. Din această perspectivă, întrebarea apare mai degrabă ca un caz particular al cererii, e un fel de *a face* prin *a spune*. De exemplu, enunțul *Ce oră este?* echivalează cu *Îți cer să îmi spui cât este ora*. Rezultă deci că întrebarea este o solicitare de a realiza o acțiune verbală, adică *a face ceva spunând*.

Pentru a ilustra corelația dintre structurile interogative și actele de vorbire performate prin aceste structuri vom examina o serie de exemple. Astfel, în funcție de contextul enunțării, structura interogativă poate servi pentru exprimarea unor valori ilocuționare, diferite de cele ale întrebării. În funcție de clasa în care se integrează valoarea enunțului interogativ, am putea identifica următoarele tipuri de structuri interogative funcționând ca acte de vorbire indirecte:

A. Structuri sintactice interogative folosite pentru realizarea unor acte de vorbire asertive.

În această categorie se regăsește întrebarea retorică. Având o structură interogativă, enunțurile de acest tip nu sunt folosite pentru a obține un răspuns, ci pentru a comunica o idee sau o atitudine, ceea ce înseamnă că ele, de fapt, echivalează cu o aserțiune: *Cine te-a pus să vii?* (= *Nu te-a pus nimeni să vii.*); *Parcă nu știi tu de ce este el în stare?* (= *Știi tu bine de ce este el în stare.*); *Să mă tem eu de el?* (= *Nu mă tem eu de el.*).

B. Structuri sintactice interogative folosite pentru realizarea unor acte de vorbire directive.

Din categoria dată fac parte enunțurile interogative care, în anumite contexte situaționale, sunt folosite pentru a exprima indirect: o solicitare, o rugămintă: *Puteți să-mi transmiteți sarea?* (echivalează cu: *Dați-mi, vă rog, sarea.*); o cerere: *Ce faci? Dormi?* (= *Nu dormi.*); un sfat, un îndemn: *Nu ar fi mai bine să amâni călătoria?* (= *Te sfătuiesc să amâni călătoria. Cred că e mai bine să amâni călătoria.*); *De ce nu-ți iei câteva zile de odihnă?* (= *Te sfătuiesc să-ți iei câteva zile de odihnă.*); un ordin: *Tu ai de gând să mături curtea?* (= *Mătură curtea, nu aștepta să ți-o mai repet de câteva ori.*); un ordin cu o nuanță de ironie: *Vrei în sfârșit să vorbești?* (= *Vorbește odată!*); încurajarea: *Ce pierzi dacă încerci?* (= *Încearcă și ai să reușești.*); propunerea: *De ce nu ne-am duce noi la muzeu?* (= *Îți propun să mergem la muzeu.*); o invitație: *Ai timp mâine?* (= *Te-aș invita mâine la mine, dacă ai avea timp.*); cererea unei permisiuni: *Aș putea folosi computerul tău?* (= *Permite-mi să folosesc computerul tău.*); refuzul: *Tu chiar crezi că eu am timp și pentru plimbare?* (= *Nu am timp pentru plimbare.*).

C. Structuri sintactice interogative folosite pentru realizarea unor acte de vorbire expresive:

În acest caz enunțurile cu structură interogativă permit exprimarea următoarelor valori ilocuționare: complimentul, admirația: *Oare asta ești chiar tu?* (= *Vai, ce bine arăți!*); consolarea, calmarea: *Chiar crezi că merită să plângi?* (= *Nu merită să plângi*); scuza: *Ce să fac ca să mă ierți?* (= *Iartă-mă, te rog!*); surprinderea: *Nu mai e voie să fumăm*

în public? (= *Mă surprinde că nu se mai permite să fumăm în public*); dubiul: *Să fie oare adevărat?* (= *M-aș îndoi să fie adevărat.*); plictiseală: *Ce să mai fac oare?* (= *M-am plictisit rău de tot.*); reproșul: *Drept cine te crezi?* (= *Te crezi mare și tare, însă nu e așa.*).

Examinarea actelor de vorbire într-un discurs autentic, denotă, așadar, lipsa unei corespondențe univoce între forma enunțului respectiv și valoarea lor ilocuționară. Cu ajutorul exemplelor prezentate, am încercat să demonstrăm că structurile interogative nu reprezintă obligatoriu cereri de informații, ci deseori obțin diverse valori ilocuționare în funcție de situația enunțării, devenind astfel acte de vorbire indirecte. În acest caz, structurile interogative în raport cu valorile exprimate reprezintă niște mijloace nespecifice, niște mijloace caracteristice altui tip de forță ilocuționară.

Cazurile de necorespondere între expresia lingvistică (forma) și funcție reprezintă un argument în favoarea faptului că contextul enunțării este foarte important în interpretarea actelor de vorbire: una și aceeași formulă lingvistică servește la realizarea mai multor funcții pragmatice, iar una și aceeași funcție se poate realiza prin mai multe formule lingvistice. Astfel, în cazul în care valoarea ilocuționară a enunțurilor nu este marcată prin mijloace specifice, devine determinabilă contextual.

Referințe bibliografice

1. Benveniste E. *Problèmes de linguistique générale*, Vol. 1, Paris, Gallimard, 1966.
2. Austin J. L. *Cum să faci lucruri cu vorbe*, Pitești: Paralela 45, 2005.
3. *Gramatica limbii române*. Vol. II: *Enunțul*, București, Editura Academiei Române, 2005.
4. Kerbrat-Orecchioni C. *Les actes de langage dans le discours*, Paris, Editions Nathan, 2001.
5. Searle J.-R. *Sens et expression*, Paris, Editions de Minuit, 1982.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Violeta Ungureanu

Considerații privind statutul referențial al numelor comune

Potențialul referențial al numelor comune depinde de modalitatea de raportare la realitate. În unele cazuri numele comun poate fi utilizat cu funcție predicativă. El nu este predestinat pentru referință: el are sens, adică exprimă o anumită proprietate, dar nu are referent. În exemplul *Ion este inginer*, cuvântul *inginer* exprimă noțiunea, dar nu se raportează la vreun eveniment din realitate. În cazul dat, numele se utilizează **nereferențial**. Apelativele se pot folosi și cu valoare generică. În exemplul *Scriitorul fără talent e ca soldatul șchiop*, cuvântul *scriitor* sau *soldat* are ca referent *genul* sau *specia*, mulțimea obiectelor de același fel.

Alta este situația în care numele comun desemnează un element concret al clasei date, iar substantivele se utilizează **referențial**: de exemplu, *Arhitectul orașului i-a făcut un proiect al casei*. În cazul utilizării referențiale se distinge referirea *definită și nedefinită*, în funcție de informația pe care o dețin cei doi interlocutori. Numele comun poate fi o unitate de dicționar (*medic, om*), fie o unitate sintactică (*un tânăr*), posibil să conțină și anumite grupuri nominale actualizate (*un tânăr care stătea la masa aceasta*). Numele comun are drept extensional o mulțime de referenți posibili, o mulțime care există doar prin forța abstracției infinității actuale. Extensionalul este o mulțime deschisă, de exemplu, extensionalul cuvântului *casă* este mulțimea tuturor caselor care au fost, sunt și vor fi. Numele comune posedă o structură semantică complexă, constituită atât pe baza unui concept cu referire la o clasă de obiecte, cât și a unui conținut concret, individual creat în vorbire de caracteristicile referentului. Apelativele se pot referi la orice obiect ce corespunde sensului respectiv. E. Paduceva menționează că statutul referențial al numelui este determinat, pe de o parte, de sensul cuvântului însuși și, pe de altă parte, de specificul construcției în care apare [1, p. 83]. Astfel, numele comun apare însoțit de anumiți determinanți pentru a-și preciza domeniul de referință. Deci la baza actului de referință este *numele + determinant sau actualizator*, deoarece pe lângă faptul că un nume în calitatea sa de unitate a limbii desemnează ceva, el se realizează și în comunicare, unde vorbitorii îi adaugă anumiți determinanți. Utilizarea descrițiilor pentru identificarea obiectelor presupune după P. Strawson, [2, p 86-89] prezența unei sfere de sensuri identificatoare și a unui sistem de actualizare ce include articolul, pronumele demonstrativ și posesiv, numite cuantificatori. Acest mecanism permite trecerea numelor comune în nume proprii.

Actualizatorii sunt acele cuvinte sau componente ale propoziției, care transformă numele comune într-un grup nominal actualizat. Din categoria actualizatorilor fac parte astfel de cuvinte și îmbinări ca: *acesta, acela, același, fiecare, fiecare din, unul sau*

altul, niciunul, mai mult decât doi, ambii, toți trei, ori unul, ori altul etc. De exemplu, din sintagma *un om tânăr* pot fi constituite grupuri nominale ca: *acest om tânăr, toți oamenii tineri, un oarecare om tânăr* etc. Sensul actualizatorului este un fel de instrucțiune pentru vorbitori referitor la felul cum să trateze obiectele care sunt incluse în extensionalul numelui când caută referentul. Cuvintele identificatoare sunt substitute ce înlocuiesc obiectul sau clasa de obiecte despre care se vorbește în procesul de comunicare. În această ordine de idei, M. Munteanu, invocând părerea lui K. Jonasson, menționează că „sintagma nominală, în totalitatea ei (substantiv + determinant), prin semnificația descriptivă, denominativă sau instrucțională pe care o vehiculează, va da seama de referentul vizat. Atât semnificația lexicală a substantivului, cât și a determinantului creează o anumită perspectivă asupra modului în care referentul este „dat” [3, p. 60]. De exemplu, cuvântul *acoperiș*, ca unitate a limbii, desemnează „partea de deasupra care acoperă și protejează o clădire de intemperii; acoperământ” și are drept referent partea unui întreg, adică a casei, clădirii sau a altei construcții. Acest cuvânt în comunicare poate fi utilizat cu diferiți determinanți: *acoperiș cu olane, de țiglă, de șindrilă, de ardezie, de tablă. Acoperiș cu un singur versant, cu două versante, cu patru versante. A pune acoperișul unei clădiri. Casa are un acoperiș de țiglă.* În calitate de referent al acestui cuvânt poate apărea întregul, *casa* propriu-zisă, într-un context de tipul: *A avea un acoperiș deasupra capului. A locui sub același acoperiș cu cineva.*

Relația de referință, ca relație particulară dintre limbă și lume, leagă semnele limbii de obiectele desemnate. Astfel, când pronunțăm un cuvânt din limba română, de ex., *cafea*, imediat apare legătura dintre acest semn și referenții săi: boabele arborelui de cafea și un lichid amar, cu miros puternic, folosit ca băutură. Sensul referențial al cuvântului *cafea* este parte componentă a semantemului acestui cuvânt, alcătuit din două sememe: 1) sămânța arborelui de cafea și 2) băutură preparată din boabele de cafea prăjite și măcinate. Aceste două sememe, care reprezintă referința virtuală, cea a codului limbii, se vor actualiza în funcție de context. Contextul localizează în timp și spațiu, cuantifică, determină gradul de generalitate al unui cuvânt. Contextul determină semnificația cuvântului. Astfel, sensurile referențiale ale enunțurilor *Cafeaua nu se cultivă în toate țările. și În fiecare dimineață servim o cafea.* diferă, deoarece unitatea lexicală *cafea* trimitela două obiecte diferite ce pot fi atribuite clasei date de referenți. Pe lângă sememele sus-menționate ale cuvântului *cafea*, care țin mai mult de sistem, în discurs, apare o altă semnificație a acestui cuvânt relevată în [4, p. 63], al cărei referent se îndepărtează mult de cele ale cuvântului *cafea* (băutură tonifiantă) și capătă un sens nou (convorbire, discuție, ținută într-o atmosferă degajată, în timpul căreia se poate servi și o cafea).

Vom supune analizei un șir de unități lexicale din categoria apelativelor antrenate în cercetarea noastră pentru a ilustra cele menționate supra.

Cuvântul *aer* desemnează un „amestec de gaze care alcătuiesc straturile inferioare ale atmosferei și care este absolut necesar vietăților aerobe”. Se folosește în îmbinări de tipul: *Aer curat, aer de munte, aer de mare, închis, rece, umed, condiționat. A sta*

la aer curat. A se mișca mult în aer liber. Respectiva unitate lexicală poate trimite și la alți referenți: văzduh, atmosferă: *A spinteca aerul. A pluti în aer. A fi în aer. A rămâne în aer. Avionul se ridică în aer*, dar și *A fi* (sau *a se simți*) *ceva în aer*; *A fi* (sau *a rămâne*) *în aer*: O altă semnificație indică un referent diferit de cei doi menționați. E vorba de *înfațișarea, chipul, aspectul* cuiva în contexte de tipul: *A avea un aer trist. A lua un aer oficial. A da cuiva un aer de seriozitate. A-și da aere.*

Sensul referențial al cuvântului *adresă* este 1) indicație, date (pe scrisori, pe colete etc.) cuprinzând numele și domiciliul destinatarului, care indică domiciliul unei persoane. 2) comunicare oficială. Aceste sensuri se actualizează în contexte de tipul. *adresa expeditorului, destinatarului, adresă exactă, incompletă. A scrie adresa pe o scrisoare. A-și schimba adresa. A se interesa de adresa cuiva. A căuta adresa cuiva. A-și lăsa adresa. A greși adresa. A pleca fără adresă. A spune ceva la adresa cuiva. A face observații răutăcioase la adresa cuiva. Aceasta este o aluzie la adresa lui. Adresă de salut, de felicitare, de mulțumire, de protest.*

Cuvântul *aripă* poate avea drept referent un organ al păsărilor, al unor insecte și al unor mamifere, care servește la zbor, în contexte: *Păsărea întinde aripile. Cocoșul bate din aripi.* Un alt referent la care trimite acest cuvânt este *parte al unui avion* numit astfel prin asociere cu referentul propriu zis: aripa avionului. Semnificația acestui cuvânt presupune și alți referenți: *flanc, extremă*, în exemplele: *A ataca pe aripi. Aripa dreaptă. Aripa stângă sau grupare extremă: Aripa stângă sau dreaptă a unui partid.* Contextele *A prinde aripi. A prinde la aripi. A lua pe cineva sub aripa sa ocrotitoare* au alte sensuri referențiale: independență și ocrotire, protecție.

Cuvântul *artă* poate desemna o formă a activității umane: *Artă abstractă. Artă populară. Artă decorativă. Artă dramatică. Operă de artă. A promova arta. A stimula arta. A fi un admirator al artei*, dar și *pricepere, măiestrie; îndeletnicire: Artă de a declama. Artă de a citi și a scrie. Artă interpretativă. Artă culinară. Artă militară.*

Articol cunoaște următoarele sensuri și utilizări: a) expunere scrisă într-o publicație periodică: *Articol de ziar. Articol de fond. Articol documentar. Articol publicitar. A scrie un articol. A publica un articol.* b) diviziune într-un act normativ: *Articol de lege. Articol din contract.* c) articol de comerț: *Articol cerut, căutat. Articol rar. Articol vandabil, nevandabil. Articol de larg consum. Articol de mercerie, de galanterie, de toaletă. A lansa pe piață un articol. Acest articol se vinde bine.* d) parte de vorbire: *Articol hotărât, nehotărât.*

Asociație poate desemna o grupare de persoane: *Asociație economică, industrială, studențească. A întemeia / a înființa o asociație. A desființa o asociație. A intra într-o asociație. A ieși dintr-o asociație. A face parte dintr-o asociație. A primi pe cineva într-o asociație. A exclude pe cineva dintr-o asociație*, dar și *proprietate a psihicului: Asociație de idei.*

Aspect (înfațișare): Aspect exterior. Aspect îngrijit. A avea un aspect plăcut. A judeca după aspectul exterior. A-și îngriji aspectul exterior. A avea aspectul unui om sănătos, unui om bolnav și (criteriu, punct de vedere) Sub acest aspect. A vedea ceva sub un anumit aspect. A privi ceva sub un alt aspect. Acesta este un aspect important.

Diferite sensuri referențiale are și cuvântul *atenție*: a) (concentrare a psihicului) *A asculta pe cineva cu multă atenție*. b) interes, preocupare: *În atenția cuiva*. *A acorda atenție cuiva sau uni lucru*. *A atrage cuiva atenția asupra cuiva sau asupra unui lucru*. *A atrage atenția asupra unui neajuns, asupra lipsurilor*. *Atrag atenția că...* *A atrage atenția cuiva asupra sa*. *A nu acorda cuiva sau unui lucru nici o atenție*. *A solicita atenția cuiva*. *A supune ceva atenției cuiva*. *A captiva atenția cuiva*. *A distra atenția cuiva de la ceva*. *A-și îndrepta atenția asupra cuiva sau asupra unui lucru*. *A urmări ceva cu atenție*. *A fi în centrul atenției*. *Pot să vă rețin atenția câteva clipe? Se pare că a scăpat atenției dumneavoastră faptul că...* c) (amabilitate) *A înconjura pe cineva cu atenție*. *A copleși pe cineva cu atenții*. d) dar: *A aduce cuiva o mică atenție*.

Atmosferă (înveliș gazos): *Nava cosmică a reintrat în atmosfera pământului*, dar și (ambianță, stare de spirit): *Atmosferă intimă, degajată, apăsătoare, încordată, dușmănoasă, distructivă, constructivă, rece, încărcată, misterioasă, plăcută, sărbătorească*. *Atmosferă de încredere, de teroare*. *A încălzi atmosfera*. *A face atmosfera în favoarea sau împotriva unui lucru*. *A învenina atmosfera politică*. *Discuțiile au avut loc într-o atmosferă cordială, de încredere reciprocă*.

Atracție (acțiune reciprocă între două corpuri): *Atracție universală*. *Atracție moleculară*. *Atracție magnetică*. *Forța de atracție a pământului și (înclinare puternică spre cineva sau ceva, farmec)* *A simți o mare atracție pentru cineva*. *A exercita o puternică atracție asupra cuiva*. *Forță de atracție*. *A avea o atracție irezistibilă*.

Diferiți referenți are și cuvântul *bancă* (scaun lung și scaun cu pupitru pentru școlari): *Bancă de lemn, de piatră*. *Bancă de școală*. *Banca acuzațiilor*. *Banca apărării*. *A se așeza pe bancă*. *A sta pe bancă*. *A se ridica de pe bancă*. *A sta în bancă*. *A ieși din bancă*. *A sta împreună în aceeași bancă*. *A scoate ceva de sub bancă*. *De pe băncile școlii*, dar și (instituție) *Bancă de credit, de depuneri, de schimb, de emisiune*. *Bancă națională, de stat, particulară*. *A depune bani la bancă*. *A avea bani la bancă*. *A ridica bani de la bancă*. *A avea un cont la bancă*. *A sparge o bancă*.

Baterie (subunitate de artilerie): *Baterie de câmp, asediu, antiaeriană, antitanc și baterie electrică*. *Baterie de acumulatori*. *A încărca bateria*. *A schimba / a înlocui bateria unei lanterne de buzunar*.

Bărbat poate desemna (persoană adultă de sex masculin): *Un bărbat tânăr*. *Un bărbat în vârstă*. *Un bărbat în floarea vârstei*. *Un bărbat în puterea cuvântului*. *Un bărbat puternic*. *Un bărbat bine*. *De la bărbat la bărbat*. *A se încurca cu bărbății*. *Fii bărbat!* dar și sensul de (soț) *A nu avea bărbat*. *A lua pe cineva de bărbat*. *A-și găsi un bărbat*. *A divorța de bărbat*. *A trăi despărțită de bărbat*.

Buletin (act oficial care atestă identitatea unei persoane) *Buletin de identitate*, (notă informativă) *Buletin oficial*. *Buletin comercial*. *Buletin de bursă*. *Buletin de știri*. *Buletin meteorologic*. *Buletin medical*, (publicație periodică) *A edita un buletin*, (buletin de vot) *Buletin alb*. *Buletin nul*.

Mai multe sensuri referențiale are cuvântul *Cameră* (odaie): *Cameră de lucru*. *Cameră de oaspeți*. *Cameră de zi*. *Cameră de dormit*. *Camera copiilor*. *Cameră de hotel*. *Cameră mobilată*. *Cameră cu un pat*. *Cameră cu două paturi*. *Cameră la mansardă*.

Cameră la stradă. Cameră spre curte. Cameră la parter. Cameră la etaj. Cameră cu intrare separată. Camere alăturate. Cameră de închiriat. Cameră murdară și sărăcăcioasă. Apartament cu două camere. Camere care comunică între ele. Camerele dau una în alta. A intra în camera. A ieși din cameră. A sta toată ziua în cameră. A merge în camera sa. A fi în cameră. A face curățenie în cameră. A face curat în cameră. A aerisi camera. A ține curat în cameră. A da cu chirie o cameră. A lua cu chirie cameră. A avea o cameră cu intrare separată. A dormi în aceeași cameră, în camere separate, (încăpere cu destinație specială) Cameră de lucru. Cameră obscură. Cameră de comandă. Cameră frigorifică. Cameră de ventilație. Cameră blindată a unei bănci, (cameră de ardere) Cameră de combustie, (cameră de luat vederi), (tub sau balon de cauciuc umplut cu aer) Cameră pentru automobile. Cameră de bicicletă.

O gamă bogată de sensuri referențiale are cuvântul *foaie*: (frunză) *Trifoi cu patru foi, foaie de varză*, (bucată dreptunghiulară de hârtie (de scris) *filă a unei cărți, a unui registru sau a unui caiet*) *Foaie de hârtie, foaie volantă, foaie de drum, foaie de prezentă, foaie de temperatură, foaie locală*, (Ziar, revistă) *Foaie de titlu*, (lățimea unei pânze; bucată de pânză întrebuintată în toată lățimea ei la confecționarea unei haine) *Fustă dintr-o foaie, din patru foi*, (strat de aluat, subțiat cu vergea, din care se fac plăcinte, tăieței) *foi de plăcintă*.

În urma analizei unui grup restrâns de apelative din perspectiva sensurilor referențiale se poate face o subcategorizare în funcție de trăsătura concret / abstract a referentului. Unele substantive trimit la un referent concret, altele la unul abstract. Unele substantive pot trimite atât la un referent concret, cât și la unul abstract. Numărul referenților variază în funcție de sensurile cuvântului respectiv. De exemplu, au un referent concret substantivele: *telefon, pantof, lampă, tablou, calculator, masa, scaun, casa, televizor, ușa, casă, baterie, pix, stilou, tabletă, boxă, ceas, cablu*; substantivul *buchet* cu sensul (mănunchi de flori) se caracterizează prin trăsătura concret: *Un buchet de flori de câmp. Buchetul miresei. A culege un buchet de flori. A face un buchet de flori. A înmâna cuiva un buchet de trandafiri*, dar și abstract cu sensul de (aromă specială a unor vinuri): *Buchetul vinului. Un vin cu buchet*.

Un referent abstract au cuvintele de tipul: *afacere* (treabă, îndeletnicire) *Însărcinat cu afaceri permanent, ad-interim*, (tranzacție) *Afacere comercială, financiară, bancară. Afacere bună, grasă. Afaceri la negru. A încheia cu cineva o afacere. A intra într-o afacere. A ieși dintr-o afacere. A se retrage din afaceri. A însărcina pe cineva cu o afacere. A face o afacere bună cu ceva. A pune pe picioare o afacere. A învărti o afacere dubioasă. A băga bani într-o afacere. Cum merg afacerile? Afacerile merg bine, prost. Afacerile stagnează. Afacerea nu rentează*.

Adunare: (întrunire) *Adunare anuală, generală, extraordinară. Adunare de alegeri, de protest. A fixa o adunare. A deschide o adunare. A lua parte la o adunare. A ține o adunare. A veni cu o propunere în adunare. A părăsi o adunare în semn de protest. A împrăștia cu forța o adunare. A închide, a ridica o adunare. Declar deschisă, închisă adunarea noastră*.

Afirmație: (exprimare a unei păreri) *O afirmație curajoasă, impertinentă. Afirmații nefondate, neîntemeiate. A face o afirmație. A rămâne la afirmația sa. A combate afirmațiile cuiva. A verifica afirmațiile cuiva. E o simplă afirmație. Aceasta este o afirmație nefondată.*

Alarmă: (semnal) *Alarmă aeriană. Stare de alarmă. A se afla în stare de alarmă. A da alarma. A suna alarma. A trage semnalul de alarmă, (neliniște, spaimă) Alarmă falsă.*

Lista ar putea fi completată cu următorul inventar de substantive: *ajutorare, amplificare, ascultare, atașare, clasificare, ameliorare, compătimire, demoralizare, depărtare, emanare, falsificare, hipnotizare, apreciere, grațiere, aerisire, încălcare, folosire, durere, implorare etc.*

În general se constată că majoritatea substantivelor formate de la verbe au o valoare abstractă (respectiv un referent abstract), deoarece proiectează acțiunea verbului de la care s-au format, o acțiune nedeterminată în timp și în spațiu.

Referințe bibliografice

1. Падучева Е. *Высказывание и его соотносительность с действительностью*. Издательство Наука, Москва, 1985.
2. Strawson P. *Identifying reference and truth values*. In: *Semantics*. Cambridge, 1971.
3. Munteanu, M. *Semantica textului și problema referinței nominale*. Cluj-Napoca, Editura Accent, 2006.
4. Păcuraru, V. *Considerații privind dezambiguizarea semnelor lexicale polisemantice prin prisma interacțiunii semanticii cu pragmatica*. În: *Philologia*, nr. 1-2, 2010.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Alexandru Cosmescu

Descrierea ca practică discursivă

Reflecția asupra limbajului, ca și orice reflecție, presupune două niveluri.

Primul e ceva ce avem în comun cu toții, în calitate de ființe dotate cu limbaj: capacitatea de a vorbi.

Și al doilea nivel e comun. Doar că trebuie educat și reclamă un tip special de atenție. E capacitatea de a face un pas înapoi și a privi dintr-o parte la un proces cognitiv care se desfășura de la sine – ca reacție la situația în care eram – înainte de a privi la ceea ce se întâmplă.

Subiacentă acestei capacități de a reflecta este o înțelegere practică spontană a limbajului – o înțelegere implicită, tacită, la persoana I. Ca ființe dotate cu limbaj, ființe care *au posibilitatea* de a vorbi, *simțim* cum funcționează limbajul, chiar înainte de a *înțelege* în mod reflexiv. În baza acestei competențe lingvistice implicite, vorbim *cu alții*, cu cei cu care împărtășim un limbaj, *despre ceva ce ne apare*. În urma reflecției, acest acces primar, originar la limbaj se explicitează, devine conștientizat și se poate prezenta deja ca *teorie* [cf. 1, p. 43-60].

În acest sens, limbajul este orientat spre altceva decât el însuși. E *despre* ceva și *pentru* cineva, adresat cuiva – cuiva efectiv coprezent sau nu, cunoscut sau nu – și e, în primul rând, pentru a ne înțelege cu privire la ceva, inclusiv cu privire la trăirile fiecăruia. Sau, privit sub alt aspect, pentru a-i trezi o reacție, a-l determina să *facă ceva*, inclusiv pur și simplu *să ne răspundă* – dacă a înțeles „ce avem în vedere”, ce „vizăm”. Vorbind, suntem orientați spre ceva – un obiect sau o stare de lucruri, reală sau imaginată – și, prin expresiile pe care le folosim, încercăm să-l orientăm pe interlocutorul nostru spre aceleași lucruri spre care suntem orientați și noi.

Faptul primar cu care avem de a face atunci când reflectăm asupra modului în care ne e dat limbajul e conversația – restul practicilor discursive derivă din ea [cf., de ex., 2, p. 41]. Și faptul primar al oricărei conversații este formularea de enunțuri în folosul unui destinatar. În acest cadru al conversației, nu e vorba de o simplă relație logico-gramaticală. Încercăm să facem ca acel „ceva” despre care îi vorbim interlocutorului să devină tema spre care se orientează și el, nu doar noi. Și aici este presupus dacă nu interesul celui alt față de această temă, cel puțin dorința noastră ca destinatarul să se orienteze spre ea.

Practica discursivă elementară prin care se realizează acest scop e ceea ce poate fi numit *descriere*. Descrierea are un rol special pentru orice reflecție asupra limbajului, indiferent dacă e efectuată de un filosof sau de un lingvist, pentru că însuși produsul acestei reflecții este o descriere.

În continuare, voi încerca să schițez câteva puncte de pornire pentru o potențială „descriere a descrierii” ca practică discursivă.

În primul rând, aș vrea să disociez între două moduri de a privi descrierea. Primul dintre ele o abordează în calitate de simplă succesiune de enunțuri cu privire la un fenomen; riscul unei asemenea abordări, ilustrate de mai mulți teoreticieni, de la Mallet în articolul despre descriere în *Enciclopedia franceză* [3], până la Roland Barthes [4, p. 54-55] sau Philippe Hamon [5], este de a reduce descrierea la modelul unei liste: obiectul descris se transformă în „temă”, iar enunțurile – în reflecții ale „proprietăților” lui, înșiruite una după cealaltă, într-o ordine aleatorie sau, în orice caz, variabilă în funcție de interesele subiectului descriptor. Un al doilea mod de a privi descrierea este ca *activitate*, ca ceva efectuat *într-un context comunicațional concret*. Așa o privește, de exemplu, Aristotel în *Retorica*. Conform lui, funcția de bază a descrierii este de a face auditoriul să „vadă” lucrul despre care vorbim, cu ajutorul unor enunțuri „vii”, eventual al unora care conțin metafore adecvate scopului nostru [6, 1411b]. Desigur, „a face pe cineva să vadă” nu e scopul ultim al descrierii; putem descrie pentru a convinge, pentru a evita o neclaritate, pentru a trezi o reacție afectivă etc. Din aceeași perspectivă tratează descrierea și Toulmin și Baier, în excelentul lor articol *On Describing* [7]. Or, a privi descrierea ca *practică discursivă*, nu pur și simplu ca *tip de text*, poate să ne ajute să o înțelegem anume în contextul conversațional în care apare ea.

Care sunt condițiile minimale pentru ca un act discursiv să poată fi numit descriere? În primul rând, existența unui obiect al acelei descrieri; nu există descriere fără vreun obiect descris, fără ca descrierea să fie *despre* ceva sau *a* ceva. Deci, ca act de vorbire, descrierea e orientată spre *altceva*, spre ceva care există (sau e perceput ca existând) *independent* de ea, *înainte* de ea și care este tematizat în cadrul ei. Descrierea se prezintă ca exprimare într-o serie de enunțuri a anumitor trăsături percepute ca aparținând obiectului ei. Aceasta este limita la care se oprește, de obicei, tratarea descrierii ca tip de text.

Însă un alt lucru presupus, în cazul în care avem de a face cu o descriere, este existența unei entități care percepe obiectul descris – care are sau a avut acces la el *în persoană*, căreia i-a fost dat acel obiect. Persoana respectivă – s-o numim subiect-descriptor – a contemplat „în carne și oase” obiectul descrierii; nu ne putem imagina o descriere a unui obiect care să nu-i fi fost dat cel puțin indirect, în închipuire sau în narațiunea sau descrierea efectuată de altcineva (și atunci avem o descriere a unui obiect închipuit sau perceput indirect – dar oricum a unui obiect *dat* într-un mod sau altul subiectului descriptor, a unui obiect la care acesta a avut acces *prin intermediul* unui proces mental al său). Contemplându-l, poate formula în limbaj ceea ce a văzut – descrierea e un rezultat al vederii a ceva, și nu al unei simple vederi, ci al înțelegerii, fie și parțiale, a obiectului; percepând obiectul, subiectul descriptor a identificat diferite determinații ale acestuia și poate spune *cum* e ceea ce i-a fost prezentat; structura categorială a proceselor cognitive se transformă în structuri sintactice. De aici decurge și că orice descriere este făcută dintr-un „punct de vedere” anume / dintr-o anumită perspectivă: dacă de fiecare enunț din componența unei descrieri este responsabil un subiect-descriptor, lucrul descris este prezentat „așa cum” i-a apărut – sau i-ar putea apărea – subiectului-descriptor concret. O descriere

„aperspectivală” ar fi cea neasumată de nimeni și *imposibil de a fi asumată de cineva*; or, această trăsătură ar face-o imposibilă ca act de vorbire apărut într-un context conversațional sau, cel puțin, derivat din modelul conversației.

Aici se impun câteva distincții.

În primul rând, descrierea aspiră spre ceea ce poate fi numit *fidelitate*. Adică spre fixarea unor trăsături percepute ca *aparținându-i într-adevăr* obiectului descris; o descriere inadecvată e o descriere ratată. Deci subiectul descrierii trebuie să fie capabil să perceapă adecvat ceea ce despre ce vorbește. Dar adecvarea este determinată intersubiectiv, deci orientarea intersubiectivă e inerentă, intrinsecă descrierii; o descriere adecvată e cea după lectura căreia, de exemplu, un alt subiect care are acces la obiectul descris ar putea să spună: „într-adevăr, e așa” sau, cel puțin, ar deveni capabil să recunoască ori să identifice obiectul descris. În formularea lui Baier și Toulmin, care consideră faptul de a fi adresată unui destinatar concret ca trăsătură definitorie a descrierii, funcția unei descrieri ar trebui să fie similară cu cea a arătării unei imagini a unui obiect. Deci avem descrieri reușite (adecvate) și descrieri ratate, mai curând decât descrieri „adevărate” ori „false”. *A descrie cuiva ceva* poate fi așadar considerat, pentru a utiliza termenul lui Austin [8], un act ilocuționar; este ceva ce *performăm* vorbind și ceva care poate eșua sau reuși.

Dar nu întotdeauna obiectul descris este accesibil și altora. De exemplu, cazul în care îmi descriu trăirile „personale” sau descriu ceva trecut care nu mai e accesibil perceperii altora – o casă părăsită care a fost demolată, dar pe care mi-o amintesc pentru că am explorat-o odată, bunăoară. Așadar, avem două cazuri posibile:

- 1) celălalt poate avea acces la obiectul pe care îl descriu;
- 2) descriu un obiect în principiu inaccesibil celuilalt.

Ambele cazuri pot fi caracterizate ca *mărturie despre...*, în folosul destinatarului ei.

În afară de asta, pot descrie:

- 1) un obiect perceput *acum*, contemporan descrierii;
- 2) un obiect pe care l-am perceput în trecut, dar la care nu am acces acum decât în memorie.

Deci în măsura în care un text este o descriere, el e o descriere *a ceva determinat* și aparține *cuiva determinat* care a perceput *cândva* obiectul respectiv. În măsura în care descrierea este orientată teleologic spre adecvarea cu obiectul, ea se vrea *fidelă* – reflectând trăsături percepute ca aparținând *realmente* obiectului descris. Dimensiunile unei descrieri sunt irelevante pentru calitatea ei de descriere. O descriere poate fi compusă dintr-o singură frază sau se poate întinde pe zeci de pagini.

Motivația unei descrieri într-un context conversațional anume este faptul că subiectul-descriptor *a avut* sau *are* acces la un fenomen care nu i-a fost accesibil destinatarului său, sau căruia destinatarul nu i-a acordat suficientă atenție, în cazul în care i-a fost accesibil. Doar așa poate descrierea să-și satisfacă funcția *informativă*, altfel riscând să fie redundantă sau plicticoasă: are sens să-i descriem cuiva un anumit lucru doar dacă am fost într-o poziție mai bună decât el pentru a-l observa. Desigur, putem formula o descriere pentru ca destinatarul nostru s-o verifice apoi; în acest caz, tocmai că presupunem că celălalt

ar fi într-o poziție mai bună decât noi pentru a vedea lucrul despre care este vorba. În orice caz, este presupus *interesul* destinatarului față de lucrul pe care i-l descriem și, implicit, față de ceea ce urmează să-i spunem despre acel lucru.

În funcție de *domeniul* căruia îi aparține obiectul descris, o descriere poate fi catalogată ca *psihologică, literară, științifică* etc. Toate aceste caracteristici depind de convențiile specifice diferitor genuri discursive, care determină *acceptabilitatea* textului pentru destinatar, ca și modalitățile de structurare a lui – deci genul discursiv și nu calitatea descrierii *ca descriere*.

Descrierea poate fi a unui obiect simplu sau a unei relații dintre obiecte. În funcție de situația comunicativă, o descriere complexă se poate transforma în *explicare* sau *narațiune*.

Voi încerca să ilustrez aceasta pe baza unui exemplu tipic de descriere (un fragment dintr-un articol de pe Wikipedia [9]):

(1) **Bufniță** sau **buhă** este un nume dat mai multor specii de păsări din familia *Strigidae* (Strigide), ordinul *Strigiformes*. Majoritatea sunt solitare și nocturne.

Cea mai cunoscută în România este **Bufnița**, **Bufnița mare** sau **Buha**, numită științific *Bubo bubo*.

Bufnița are dimensiuni relativ mari, ajungând la peste 61 cm și 170 cm anvergura aripilor. Este o pasăre impresionantă, care a dat naștere la numeroase povestiri și legende. Vânează numai noaptea, zburând fără zgomot, la distanțe de până la 15 km de cuib, acoperind prin urmare cca. 700 km pătrați. Cu toate acestea, densitatea acestor păsări poate fi mult mai mare, dacă există hrană suficientă. Ca și populațiile de vulpi și pisici sălbatice și populația de bufnițe depinde direct de populațiile de rozătoare (șoareci, șobolani, iepuri, bizami etc). La nevoie se hrănește și cu insecte. Răspândită în Eurasia și nordul Africii, buha se găsește la noi mai ales în Lunca Dunării și zonele de câmpie, mai bogate în rozătoare.

Acest pasaj este construit ca o descriere a unui *gen*, nu a unui animal concret întâlnit într-un loc și un timp determinat. E o trecere în revistă a unei serii de trăsături pe care autorul i le atribuie unui animal real, *bufnița*. Obiectul descrierii este accesibil intersubiectiv; bufnița este privită ca ceva ce poate fi întâlnit în experiența directă și recunoscut de către cititor pe baza descrierii și a imaginilor anexate în articol. Un alt lucru pe care îl putem observa este fluctuația obiectului descrierii: unele propoziții par a avea ca temă *orice* bufniță în calitate de individ, altele – *întreaga populație de bufnițe din România* ca totalitate. Însă această variație subtilă a temei nu afectează coerența pasajului; într-adevăr, fiecare propoziție *trimite la* tema „bufniță”. O altă variație pe care o observăm e faptul că în prima propoziție citată expresia „Bufniță sau buhă” este privită de autor ca „nume dat mai multor specii de păsări”, apoi este folosită pentru a trimite direct la referentul ei; e vorba de diferența dintre menționarea unui cuvânt – luarea de distanță reflexivă în raport cu el, privirea lui „ca și cuvânt” – și utilizarea lui pentru a trimite la altceva decât el; e diferența dintre atitudinea reflexivă și cea nonreflexivă.

Autorul nu este identificat; stilul sugerează chiar o încercare de anonimizare. Locutorul nu se prezintă drept cineva anume, ci ca „oricine” și spune ceea ce ar spune oricine știe ce înseamnă o bufniță și care este situația bufnițelor din România. Singura intervenție care nu e direcționată cognitiv spre obiect, și care ar sugera o implicare personală a lui, ar fi „Este o pasăre impresionantă, care a dat naștere la numeroase povestiri și legende” – o formulare destul de nefericită, de altfel, la limita clișeului. Cu toate acestea, citim textul *ca având un autor*, dar care încearcă să se prezinte drept neglijabil, să mute accentul de pe sine pe obiectul descris.

Un alt exemplu de descriere [10]:

(2) Copacii albi, copacii negri

Stau goi în parcul solitar

Decor de doliu funerar...

Copacii albi, copacii negri.

În parc regretele plâng iar...

Cu pene albe, pene negre

o pasăre cu glas amar

Străbate parcul secular...

Cu pene albe, pene negre...

În parc fantomele apar...

Și frunze albe, frunze negre;

Copacii albi, copacii negri;

Și pene albe, pene negre,

Decor de doliu funerar...

În parc ninsoarea cade rar...

Primul lucru pe care îl observăm în acest al doilea exemplu este aranjarea în versuri: trei catrene, urmate de câte un monostih. Faptul că textul e un „poem liric” nu anulează în niciun caz calitatea lui de descriere; deci criteriul genurilor literare este irelevant pentru determinarea tipurilor textuale.

Și în acest caz obiectul descrierii îl face o stare de lucruri percepută ca independentă de locutor: ceea ce vede acesta în timpul unei plimbări, iarna, printr-un parc. Nu este determinat parcul concret; ca și primul exemplu citat anterior, este o descriere *generică*. Însă în acest caz autorul, care este identificat (George Bacovia) și își asumă textul se poziționează altfel decât autorul articolului despre bufniță. Totuși implicarea lui nu este explicită; nu se folosește pronumele personal de persoana întâi. Descrierea este, în general, orientată spre obiecte concrete: copaci, pasăre. Însă caracterizarea obiectelor descrise prin intermediul unor adjective precum „goi”, „amar”, cromatica ce constă exclusiv

din alb și negru *indică* o atitudine sau o stare de spirit dezolată sau depresivă. Să ne amintim de una dintre disocierile făcute de Husserl: atunci când vorbește, locutorul *se exprimă* cu privire la o stare de lucruri și *sugerează* prezența anumitor procese mentale orientate spre starea de lucruri în cauză [11, p. 189]. Aici, procesele mentale indicate / sugerate de adjectivele menționate, de versul „Decor de doliu funerar”, de punctele de suspensie, de cele două entități abstracte („regretele” care „plâng” și „fantomel” care „apar”) sunt tonalități afective negative.

Astfel, textul are o funcție duală: pe de o parte, se constituie ca o descriere fragmentară a unei stări de lucruri (iarna într-un parc urban); pe de altă parte, urmărește trezirea unui efect emoțional prin prezentarea implicită a unei stări afective negative. E vorba de elementara disociere dintre ilocuționar și perlocuționar sau dintre obiectul unui proces mental și multiplele procese mentale legate de acel obiect.

Generalizând, descrierea este un tip de practică discursivă, prin intermediul căreia un locutor îi face accesibil celuilalt, prin intermediul unei înșiriri de enunțuri, un fenomen care i-a fost accesibil și la care destinatarul său nu a avut acces în general sau cel puțin nu a avut un acces *adecvat*. De fiecare dată, descriem *ceva* și, chiar dacă nu avem un destinatar explicit în minte, contemplăm cel puțin posibilitatea înțelegerii descrierii noastre de către altcineva sau de noi înșine la o dată ulterioară. Cel puțin în intenție, descrierea este *adecvată* sau *fidelă* obiectului ei și este *reușită* dacă îl face pe destinatar să „vadă” cum este lucrul descris de subiectul-descriptor.

Referințe bibliografice

1. Pos H., „La conscience linguistique préthéorique”, în *Ecrits sur le langage*. Geneve-Lausanne: sdvig press, 2013. Consultat pe: <http://www.sdvigpress.org/pub-100106>.
2. Chafe W., *Discourse, Consciousness, and Time. The Flow and Displacement of Conscious Experience in Speaking and Writing*. Chicago: The University of Chicago Press, 1994.
3. Mallet E-F, de Jaucourt L., *Description (Belles lettres)*. Consultat pe: <http://artflsrv02.uchicago.edu/cgi-bin/philologic/getobject.pl?c.3:2202:2.encyclopedie0513>.
4. Barthes R., *S/Z*. Oxford: Blackwell, 1974.
5. Hamon P., *Introduction a l'analyse du descriptif*. Paris: Hachette, 1981.
6. Aristotle, *Rhetoric*. Consultat pe: <http://rhetoric.eserver.org/aristotle/rhet3-11.html>.
7. Baier K., Toulmin S. E. „On Describing”, în *Mind*, 1952, nr. 61 (241).
8. Austin J. L., *Cum să faci lucruri cu vorbe*. Pitești-București: Paralela 45, 2003.
9. *Bufniță*. Consultat pe: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Bufniță>.
10. Bacovia G., *Decor*. Consultat pe: <http://www.poezie.ro/index.php/poetry/20170/Decor>.
11. Husserl E., *Logical Investigations*, vol. I. London: Routledge, 1970.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Margareta Coțofană

**Termeni pentru hrană și vestimentație în graiurile moldovenești
din zona de nord**

(pe baza ALRR. Bas. vol. IV)

Atlasul lingvistic român pe regiuni. Basarabia, nordul Bucovinei, Transnistria (ALRR. Bas.) este o continuare directă a *Atlasului lingvistic moldovenesc* (ALM), atlas regional în raport cu *Atlasul lingvistic român* (ALR), atlas național. Atlasele regionale cuprind o rețea mai deasă de localități anchetate față de atlasele naționale, permițând astfel precizarea în hărțile atlasului a ariilor de răspândire a diverselor lexeme, forme gramaticale, nuanțe de ordin semantic etc.

ALRR. Bas. este întocmit în patru volume, apărute treptat în perioada anilor 1993-2003. Este elaborat în cadrul Institutului de Lingvistică al AȘM, sub conducerea prof. Vasile Pavel. Volumul IV, pe baza căruia este realizat studiul nostru, cuprinde patru sfere semantice: *vestimentație*, *hrană*, *pomicultură* și *pădure*, incluse în 151 de hărți lexicale. Termenii privind domeniile „hrana” și „vestimentația” țin de „terminologia generală” [3, p. 3].

Zonele de interes major pentru articolul de față sunt nordul Bucovinei și al Basarabiei (linia de sud: Ungheni-Sângerei-Soroca). Primul savant care a încercat să împartă în arii dialectale dialectul dacoromân a fost Gustav Weigand, autorul primului atlas lingvistic național român (WLAD). G. Weigand stabilește pentru prima dată la nord de Dunăre trei subdialecte importante ale limbii române: moldovean, muntean și bănățean [4, p. 38], de asemenea susține ideea că graiurile de nord, în special cele din Bucovina, se prezintă ca o totalitate de frânturi specifice, varietatea dialectală fiind ușor sesizabilă.

Numărul mare de forme și variante lexicale, apărute de-a lungul anilor în zona de nord, presupune o evoluție continuă a graiurilor populare (orale). Graiurile din nordul Bucovinei sunt caracterizate, pe de o parte, prin o serie de trăsături comune cu graiurile din sudul Bucovinei, nordul Transilvaniei, Maramureș, Țara Oașului, iar pe de altă parte, – cu graiurile din Basarabia și Transnistria. Prezența unor particularități specifice în graiurile unor anumite zone este explicată istoric și prin: migrația din regiunile cu o arie extinsă a acestor forme, divizarea politico-administrativă ș.a. Cunoscutul dialectolog Rubin Udler, susține că datorită influenței limbii literare „formele dialectale pierd din productivitate și sunt întrebuițate preponderent în vorbirea generațiilor înaintate” [6, p. 166-167].

Termenii analizați în paginile de mai jos fac parte din viața cotidiană a țăranului, hrana și vestimentația fiind o necesitate zilnică. Pe lângă rolul de a acoperi corpul omenească, vestimentația în trecut juca un rol de diferențiere a categoriilor sociale, apartenența

la un grup fiind marcată de aspectul vestimentar [2, p. 24]. Analizând materialele și meșteșugurile legate de piesele vestimentare, ne dăm seama de aspectele vieții social-economice ale populației.

Compartimentul „hrana” din ALRR. Bas. vol. IV, cuprinde 22 de hărți. În zona de nord, în special în zona Cernăuți, atestăm diverse heteronime care desemnează unul și același obiect. De exemplu, pentru termenul „zeamă de răcitur” (< lat. *zema*) atestăm variantele *zámă*, *dzámî*, *zámî* în Bucovina de nord și pe întreg teritoriul Republicii Moldova; *zúpî* (pct. 5, 6, 7, 10); *iúșcî* (pct. 12, 24, 26, 30) (h. 478).

În rândurile ce urmează vom prezenta mai întâi termenii din domeniul hranei, specifici zonei de nord, și care diferă de alți termeni din alte zone, dar care impune o anumită trăsătură.

Pentru expresia „bucăți de pâine” (bucată < lat. *buccata*) întâlnim următoarele heteronime specifice graiurilor de nord: *uscăcúni* < usca + suf. *-ciune*, (pct. 9); *framături*, (pct. 11) < fărâmă + suf. *-tură*; *cârmoáji* (pct. 5, 15, 37, 43). (h. 485).

Spumă „smântână” < lat. *spuma* (pct. 5-8, 10, 12, 14, 16, 17, 19). Probabil că această denumire i s-a oferit în urma unei asocieri de contiguitate, adică asemănării fizice dintre smântână și spuma propriu-zisă, în special dacă smântâna este mai întâi agitată (h. 466).

Frecățai „tăiței” < *frecat* + suf. *-ái* (pct. 23, 24, 26, și nord-estul Basarabiei) (h. 470). În celelalte graiuri *tocmagi*, *tăițai*, *tai*, iar în nordul Maramureșului – *láști*.

Culișér „făcăleț”, cu varianta fonetică *curișér* (pct. 14), este semnalat în toate punctele cartografice din regiunea Cernăuți, termen specific după datele ALRR. Bas. doar graiurilor din această zonă și are la origine ucr. *кyлеуа* „mămăligă”.

Mătură „mălai turcesc” < et. nec., este întâlnit în punctele cartografice 8, 16, de asemenea în sudul Basarabiei (pct. 219, 222) și în localitatea 190 (Ucraina). Pe lângă determinantul *turcesc*, mai întâlnim de asemenea calificativele *tătăresc* (pct. 28, 37, 38, 39), *mânânțál* (14, 20) (h. 475). A apărut în urma unei asocieri de formă.

Zúpă „zeamă de răcitur” < fr. *soupe*. Acest termen a suferit o modificare de sens, dat fiind faptul că *supa* reprezintă „fieritura de carne, legume sau carne cu legume, uneori cu adaos de tăiței, fidea etc.” (DEX). *Iúșca* este un împrumut din limba ucraineană care denumește acest tip de zeamă (< ucr. *juška*) și care este utilizat în punctele 12, 24, 26, 30, dar și de-a lungul râului Nistru (h. 478).

Uscături „posmagi” < lat. *exsucare*, întâlnit doar în regiunea Cernăuți (pct. 9, 11, 14-16) și care are același sens cu *páni uscatî* (pct. 5-8, 10, 12), *pesméț* (pct. 17-20, 22) (h. 486).

Din punct de vedere etimologic, sunt înregistrate și unele împrumuturi din bulgară (*pită* „pâine”), turcă (*sarmale*), franceză (*bulion*) etc., precum și lexeme formate cu mijloace proprii ale limbii române: *învărtită* „prăjitură”, *colțunași*, cunoscute pe arii extinse.

* * *

Compartimentul „vestimentația” cuprinde 69 de hărți din ALRR. Bas. vol. IV.

În Bucovina, pentru desemnarea aceluiași obiect, sunt arestate deseori mai multe heteronime, după cum urmează: *scurtă* (pct. 5, 7, 11-17, 23), *jachetă* (pct. 20), *sumanaș*

(pct. 9) „palton de suman cu guler de blană” (h. 396); *cheptăraș* (pct. 8, 9, 15), *lébic* (pct. 11), *mintian* (pct. 19) „cojocel fără mâneci” (h. 400); *scurtă* (pct. 7), *camizelcă* (pct. 13), *șubă* (pct. 19, 21) „jiletcă” (h. 402); *zambalic* (pct. 5, 10), *caftan* (pct. 6), *rubașcă* (pct. 21), *vizitică* (pct. 26) „jachetă femeiască” (h. 409); *horbuță* (pct. 18), *hacluială* (pct. 6, 8, 10, 16), *broderie* (pct. 14), *curuncă* (pct. 12), *miniteț* (pct. 19, 21, 22) „dantelă” (h. 414); *brăcinăriță* (pct. 6), *rotiță* (pct. 10, 13, 16, 20), *vârtej* (pct. 23, 24) „căluș de lemn” (h. 421); *chingă* (pct. 19-23), *frânghie* (pct. 6, 10) „brâu lat roșu” [h. 426]; *chingă* (pct. 5-7, 11, 12, 14-17, 20-25), *poias* (pct. 10), *t'inguță* (pct. 20, 24, 30) „cingătoare colorată” (h. 428); *șpigniță* (pct. 7, 10, 15), *foță* (pct. 11) „fustă decorativă” (h. 429); *cașchet* (pct. 9), *capiiță* (pct. 12, 13) „șapcă” (h. 432); *tulpan* (pct. 5, 11, 15), *lânar* (pct. 10), *basma de lână* (pct. 21, 22), *bastică* (pct. 17) „șalincă albă de lână cu țurțuri” (h. 436); *șaluț* (pct. 6, 7, 10, 17), *pautincă* (pct. 19), *marshizet* (pct. 11), *șarfusoară* (pct. 24) „fular femeiesc străveziu” (h. 451); *sponcă* (pct. 6, 7, 10, 16, 22, 23), *agraf* (pct. 14, 20), *șpelcă* (pct. 15), *sugratar* (pct. 14) „ac de siguranță” (h. 453); *căpușor* (pct. 9, 10), *măciucuță* (pct. 19), *bulaucă* (pct. 25), *floricică* (pct. 18) „gămălia acului” (h. 455).

Ca și în cazul altor sfere semantice, multe unități lexicale din cadrul vestimentației sunt de origine ucraineană *tulup* (< ucr. *tólub, tólup*), rusă *șuba* (< rus. *șuba*) „cojoc” (h. 397); *crujbă* (< rus. *crujeva*) pentru „dantelă” (h. 414); *rubașcă* (< rus. *rubașca*) pentru „cămașă” (h. 415); *șpiniță* (< ucr. *spidnița*) pentru „fustă decorativă” (h. 429); germană; *fartuc(h)* (germ. *vortuch*).

Graiurile din regiunea Cernăuți, dar și din nordul Republicii Moldova formează deseori arii răzlețe cu Basarabia și Transnistria. De exemplu, termenul *pidjac* (< rus *пиджак*) „palton scurt de suman cu guler de blană” (h. 396) este atestat atât în graiurile de nord (pct. 19, 21, 22, 30, 42), cât și de-a lungul râului Nistru (pct. 62, 64, 70, 78, 84, 96, 97, 105); *pui* (< lat. *pulleus = pullus*) „altiță la ie” (h. 412) este întâlnit în regiunea Cernăuți (pct. 7, 17) și într-o zonă compactă din sud-estul Basarabiei (pct. 152, 156, 158, 167, 169, 174, 176); *curea lată* „chimir” (h. 422), este fixat în regiunea Cernăuți (pct. 5, 6, 10) și într-o zonă compactă din centrul Republicii Moldova (teritoriul din jurul orașului Chișinău).

Prezintă interes și alți termeni aflați în puncte cartografice răzlețe: *stănuț* „pieptar femeiesc din piei de cârlan”, în zona de nord (pct. 29, 38, 55, 59, 61, 65) și în r-nul Krâmsk, Ținutul Krasnodar (pct. 227); *burnuz/burmuz* „palton scurt femeiesc” atestat în nordul Basarabiei (pct. 27, 33), în centru (pct. 122, 152) și în regiunea Kârgâzstan (pct. 146); *zimț*, „dantelă”, întâlnit în nord (pct. 35, 51, 56, 62) și în zona de sud-est a Basarabiei (pct. 173-175, 187); *papahă* „căciulă cu urechi”, înregistrat în nordul Republicii Moldova (pct. 25, 32, 47), și în regiunea Omsk (pct. 75); Lazo (pct. 236); *bariz* „șalincă albă de lână cu țurțuri”, utilizat în nordul republicii (pct. 33, 37, 38, 54) și în regiunea Krasnodar (pct. 227, 228), unde locuiesc comunități de români.

ALRR. Bas., vol. IV include 14 hărți cu privire la piesa vestimentară care acoperă capul femeii. Din timpuri mai vechi, aceasta purta capul acoperit fie din motiv religios, fie din motivul eticii și etichetei feminine. De aceea vol. IV (h. 436-450) ne oferă un material vast cu privire la diferite tipuri de basmale: de lână, de garus, de bumbac, de mătase, cu țurțuri, cu flori, în pătrățele etc. Punem în evidență fiecare tip în parte și denumirile lor specifice pentru graiurile cercetate.

„Șalincă albă de lână cu țurțuri”. În graiurile de nord atestăm următoarele heteronime: *șal de (lână)* (< tc. *șal*) în pct. 12, 19, 29; *tulpan* (< ngr. *tulpáni*) în pct. 5, 11, 15; *băsma* (< tc. *basma*) în pct. 21, 22; *lânar* (< *lână* + suf. *-ar*) în pct. 10 ș.a. (h. 436).

„Șalincă de garus fără țurțuri” are diferite denumiri în zona cercetată: *șal* în cele mai multe puncte cartografice; *bróboadă* (cf. bg. *podbradka*) în pct. 14; *bariz* (< fr. *barège*) în pct. 33, 36, 38, 50, 54; *bertă* (< fr. *berthe*) în pct. 20, 77, 87, 88 (h. 437).

„Șalincă groasă de bumbac în pătrate”. Cel mai specific termen pentru această noțiune *cadrelș/candrelăș* este atestat în pct. 30, 32, 38. Un alt termen este *tulpan*, răspândit în cele mai multe puncte cartografice din această regiune de nord (h. 439).

„Șalincă albă de mătase cu țurțuri”. Prezintă interes termenul *frașonetă* (< fr. *fanshon*), înregistrat în punctul 20 (ținutul Herța) (h. 440).

Pentru „basmă cu picățele” atestăm sinonimele geografice: *basmaluță* (*basma* + suf. *-luță*) în pct. 35, 42, 61; *batistă pestriță* (< fr. *batiste*) în pct. 8; *șălurel în gratii* (*șal* + suf. *-urel*) în punctul cartografic 23 (h. 443).

În cazul noțiunii „basmă roșie în trei colțuri”, în graiurile moldovenești de nord întâlnim frecvent heteronimul *corn* (< lat. *cornus*), în special în nordul Republicii Moldova. Derivate ale acestuia: *cornar*, *cornșor*, *corniș*, *cornăș* ș. a. (h. 444).

Pentru „basmă albă de materie simplă în patru colțuri” cel mai reprezentativ termen este *batiston* (*batistă* + suf. *-on*), fixat în pct. 37 (h. 446).

Constatăm astfel că pentru denumirea diferitor tipuri de basmale pentru femei, în graiurile moldovenești de nord sunt întrebuințați termenii: *șal*, *șalincă*, *tulpan*, *garus*, *bariz*, *batic*, *băsmăluță*, *cosâncă*, *șervet* etc. Cele mai multe variante lexicale sunt atestate în regiunea Cernăuți, lexeme care imprimă zonei „o anumită coloratură” [6, p. 29].

Din domeniul vestimentației mai fac parte și alți termeni.

Suman „manta cu glugă”, < bg. *sukmanŭ* l-a înlocuit pe *manta* (cf. pol., ucr. *manta*) în pct. 8, 12 și 14, 18 (h. 395).

Șubă „cojoc lung cu guler mare” < rus. *șuba*, mgh. *suba*), câștigă teren în regiunea Cernăuți (pct. 9, 11, 13), în regiunea Transcarpatică (pct. 1, 4), dar și în multe alte puncte cartografice din Basarabia (pct. 44, 94, 134, 148, 150, 203) (h. 397).

Mintián „cojoc mai scurt de genunchi, fără guler” și cu derivatul *mintianăș*, este atestat în nordul Bucovinei (pct. 14, 16, 18, 24) (h. 399).

Bondă, *boandă* „cojocel fără mâneci” (< magh. *bunda*) și diminutivele *bondiță*, *bondică*, *bondușcă* sunt lexeme înregistrate în reg. Cernăuți și în câteva localități dispersate din nord-vestul Republicii Moldova. Variantele *bondă*, *boandă* formează o arie compactă în sud-vestul Basarabiei (h. 400).

Camizelcă „jiletcă” (*camizolă*: < fr. *camisole*, germ. *kamisol*) este înregistrat în pct. 13. Pe lângă acest termen în graiurile de nord mai sunt atestați: *stănuț*, *pieptar*, *bendușcă* (h. 402).

Lecric domnesc „palton scurt bărbătesc”, (< germ. *röckl*) este atestat în nordul Basarabiei (pct. 32). Tot în aceste graiuri de nord se întâlnește frecvent termenul *scurtă* (h. 404).

Caftan „jachetă femeiască de lână” (< tc. *kaftan*), pct. 6. În această zonă de nord e bine cunoscut termenul *flanea* (< fr. *flanelle*), înregistrat și în variantele diminutive *flănică*, *flănicuță*, în punctele 7-9, 12, 14, 20 31, 32) (h. 409).

Cusătură (< *cusut* + suf. *-ură*) este răspândit în Bucovina și pe întreg teritoriul Republicii Moldova cu sensul de „broderie” (h. 413).

Horboțică „dantelă” (< pol. *forbot*) este cel mai des întrebuințat în Basarabia de nord. Pe lângă acesta, în regiunea Cernăuți atestăm și *hacluială*, *rade* și *miniteț* (h. 414).

Rubașcă (< rus. *rubaska*) denumește „cămașa militară pentru bărbați” în unele puncte cartografice din nordul Basarabiei și din regiunea Cernăuți (h. 415).

Cordon „cingătoare din același material cu rochia” (< fr. *cordon*) este fixat în majoritatea localităților anchetate din regiunea Cernăuți, în graiurile centrale (pct. 85, 129) și în cele de sud-vest (pct. 195, 203, 206, 223, 212, 222) (h. 425).

Chingă „brâu lat roșu”, < lat. *cingula*, este specific pentru nordul Bucovinei și nordul Basarabiei (pct. 15, 19, 21-23, 26, 28, 37), dar este atestat și în regiunea Omsk (pct. 75) (h. 426).

Șpinișă „fustă decorativă pentru femei”. Aria de răspândire a termenului reprezintă zonele de contact direct dintre vorbitorii de limbă română și ucraineană, cum ar fi nordul Bucovinei și Basarabiei și Transnistria (cursul de mijloc al râului Nistru) (h. 429).

Fartuh „șorț de copil” (< germ. *vortuch* pol. *fartuch*) este specific pentru reg. Cernăuți (h. 430). Termenul e folosit în arii mai extinse și cu sensul de „pestelcă cu pieptar” (h. 431).

Capelă „chipiu” (< ngr. *kapéllo*, it. *cappello*) este înregistrat în pct. 6, 9, 10, 16, 28 și coexistă în mare măsură cu *caschetă* (< fr. *casquette*), în pct. 14, 18-20, 22 (h. 433).

Cap „gămălia acului” (< lat. *caput*), creație metaforică, împreună cu diminutivele *capșor*, *capușor*, formează o arie compactă în reg. Cernăuți, localitățile 5, 7, 8, 9, 10, 12, 14, 16 (h. 455).

* * *

În încheiere, atlasele lingvistice oferă un material faptic foarte prețios pentru studiul onomasiologic.

Descrierea în linii mari a situației terminologiei populare din sferile semantice „hrana” și „vestimentația” ne-a arătat că în viul grai pentru desemnarea aceluiași obiect se atestă deseori mai multe heteronime. Variația diatopică a unor termeni se explică în bună măsură prin condițiile istorico-sociale de conviețuire a românilor din zona de nord cu etnicii ucraineni, ruși, germani, polonezi etc. Graiurile din nordul Moldovei istorice dispun de un tezaur dialectal foarte variat.

Termenii cercetați sunt de proveniență diferită (latină, germană, ucraineană, rusă, poloneză, franceză, bulgară). Atestăm de asemenea creații lexicale, inclusiv de natură metaforică, formate pe teren românesc cu mijloace proprii ale limbii române.

Graiul vorbit reprezintă o comoară vie a sufletului. E tezaurul spiritual popular, iar cuvântul – comoară de imaginație și gândire.

Referințe bibliografice

1. ALRR.Bas. *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Basarabia, nordul Bucovinei, Transnistria*. Vol. IV de V. Pavel, V. Corcimari, A. Dumbrăveanu, V. Sclifos, S. Spânu, R. Udler. Chișinău: Tipografia Centrală, 2003.
2. Bâtcă, M. *Însemn și simbol în vestimentația țărănească*. București: Casa „Albeona”, 1997.
3. Petrovici, E. Cazacu B. *Chestionarul Noului Atlas lingvistic român. Precizări preliminare*. București, 1963.
4. Petrovici, E. *Studii de dialectologie și toponimie*. Volum îngrijit de Pătruț I., Kelemen B., Mării I. București: Editura Academiei Române, 1970.
5. Pavel, V. *Termeni pentru fierăria meșteșugărească și tâmplărie în graiurile moldovenești din zona de nord (Pe baza ALRR.Bas.)*. În: „Buletin de Lingvistică”. Chișinău, 2012, nr. 13, p. 26-36.
6. Udler, R. *Молдавские говоры Черновицкой области в сравнении с говорами Молдавской ССР, Закарпатской области УССР и других смежных областей дако-романского массива. Консонантизм*. Chișinău: Cartea Moldovenească, 1964.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Vasile Pavel

Raporturi motivaționale între cuvinte

Studiul de față se referă la aspectul onomasiologic al motivației. Motivația face parte din procesul complex al desemnării obiectelor. Fenomenul se referă în mod direct la raporturile motivaționale între cuvinte. Derivatele sunt *cuvinte motivate*. Ele iau naștere din alte semne ale limbii, iar legătura între cuvântul derivat și cel primar este transparentă (*lemnar* „meseriaș care se ocupă cu prelucrarea lemnului” < *lemn* + suf. *-ar*). Primul cuvânt este *motivată (ul)*, al doilea – *motivant (ul)*. La fel și în cazul derivatelor semantice (*mălai* „porumb” < *mălai* „mei” – în graiul maramureșean și al Transilvaniei din nord-est).

O unitate lexicală motivată are însușirea de a trimite la un alt cuvânt (lexemul *scrumieră* ne amintește de *cuvântul nemotivat scrum*). Existența a două tipuri de cuvinte – motivate și nemotivate – constituie o trăsătură tipologică universală, o „universalie semantică”. Din acest punct de vedere, limbile se deosebesc doar prin „proporția deosebită” a cuvintelor motivate și nemotivate [16, p. 255].

Unitățile polilexicale stabile (*urât ca moartea*) și sintagmele denominative (*gură de ham, pălărie de răsărită* „discul florii-soarelui, în care sunt înfipite semințele”, *mătase de porumb*) de asemenea se înscriu în categoria semnelor glotice motivate.

Structura derivatului și a sintagmei denominative e constituită din *baza onomasiologică* (cuvântul care se pune la baza denotării, la identificarea referentului) și *caracteristica onomasiologică* (cf.: determinantul *de răsărită*).

Se admite teza că unitățile lexicale au deseori originea în planul sintagmatic al limbii, că multe cuvinte reprezintă „condensări” ale unor structuri sintactice. În acest caz semnul-comunicare devine semn-denumire. Are loc astfel un transfer de la judecată despre obiect la denumirea sa (*omul care ară cu plugul – plugar*, după cum *floarea-soarelui e planta care se orientează spre soare*). Din acest motiv unii lingviști propun ca teoria motivației să cuprindă noțiunea de judecată motivantă [13, p. 10]. Propoziția-judecată se transformă deseori într-o sintagmă atributivă, care, în cele din urmă, prin univerbizare, dă naștere unui singur cuvânt: *O pasăre zboară* > *Unele/Toate păsările zboară* > *păsările zburătoare* > *zburătoarele* [1, p. 123]. Originea polilexicală a unităților nominative monolexicale e afirmată de lingvistul polonez Jan Rozvadowski și de alți cercetători.

Drept bază onomasiologică pentru crearea noilor denumiri servesc, de cele mai multe ori, cuvintele nemotivate, adică semnele ce și-au pierdut forma internă, motivul (motivația), semnul devenind opac, arbitrar.

La origine toate cuvintele sunt motivate. Constatarea de către mulți lingviști notorii a faptului că în toate limbile lumii există cuvinte motivate și nemotivate nu vine în contradicție cu teoria caracterului arbitrar al semnului glotic.

F. de Saussure afirmă că problema lingvistică este înainte de toate semiologică, deoarece limba este sistem de semne, că „semnul lingvistic este arbitrar”. Savantul elvețian înțelegea prin „arbitrar” lipsa de legătură naturală între cele două laturi ale semnului (afară de cazul onomatopeelor și interjecțiilor): semnificat și semnificant. F. de Saussure concluzionează cu fermitate: „Principiul arbitrariului semnului nu este contestat de nimeni, acest principiu domină întreaga lingvistică” [6, p. 87)]. Totodată Saussure vorbea despre „motivația relativă” a semnului, tălmăcită de el ca o motivație relativ arbitrară, ceea ce i-a făcut pe cercetători să-i reproșeze savantului „inconsecvența” și „confundarea de diverse aspecte” [12, p. 346]. Nu vom intra în dezbaterile acestei probleme, aici rezumându-ne doar la observația marelui lingvist Eugeniu Coșeriu: *În termenii teoriei reflectării, legătura între concept și denotat nu este arbitrară (conceptul e dependent de denotat), arbitrară este între semnificant și semnificat.*

W. von Humboldt a afirmat rolul activ al limbii în procesul cunoașterii. Limba nu pleacă de la un fapt exterior care să-l exprime, ci participă la elaborarea cunoașterii. Conceptul nu e posibil fără limbă, obiectul nu capătă realitate deplină, decât prin mijlocirea conceptului, prin limbaj [2, p. 109].

Prin urmare, semnul glotic este arbitrar (în afara creațiilor, reiterăm, onomatopeice, a interjecțiilor și a cuvintelor cu „simbolism fonetic”) și totodată motivat, până nu-și pierde această facultate, când devine opac, cu forma internă ștearsă, pierdută (de ex. *vis, os, sare, pâr*). Limba poate să existe, să funcționeze și să se dezvolte în condițiile îmbinării celor două principii: principiul caracterului arbitrar și principiul caracterului motivat al semnului [15, p. 146]. De aceea, încercarea unor lingviști (Emil Benvenist, R. A. Budagov) de a contesta caracterul propriu-zis arbitrar al multor cuvinte cu aparența că semnul glotic nu este „o categorie cu totul arbitrară” și că există și numeroase cuvinte motivate, asemenea interpretare este lipsită de temei.

Caracterul arbitrar al semnului lingvistic, cu importanța sa pentru aspectul funcțional al limbii, cu greu a mai lăsat loc, subliniază Wolfrang Viereck, pentru aspectul genetic al limbajului, adică pentru „studiul serios al motivației”. Văzută mai îndeaproape, totuși motivarea semnului nu se află în opoziție cu arbitrarul său atâta vreme cât legătura unui anumit motiv nu este obligatorie [8, p. 329].

Funcția primară a întregului sistem de formare a cuvintelor este cea denominativă. Față de conceptul „formarea cuvintelor”, fenomenul *nominației* este o noțiune mai cuprinzătoare. În spirit tradițional, cercetătorul urmărește scopul de a identifica mijloacele regulate de formare a cuvintelor. Teoria motivației cercetează calea parcursă de crearea a cuvântului la un nivel mai înalt de abstracție, urmărind premisele alegerii motivantului și drumul parcurs până la transformarea sa în inovație lexicală.

Punem în lumină, pe scurt, premisele formării unităților lexicale.

În timpul căutării numelui pentru noul obiect – necesitate în procesul comunicării –, vorbitorul compară, involuntar, prin intermediul asociației de idei (asociația fiind

o particularitate a psihicului de a lega între ele imagini senzoriale, idei) noul obiect cu imaginea percepută anterior a obiectului vechi. Astfel este găsit semnul caracteristic – un atribut comun (motivul) pentru lucrurile omogene (sau aparent omogene). În consecință, este găsit și cuvântul care denumește noul obiect. Atare cuvânt, existent în limbajul vorbitorului și care arată un alt obiect, va servi atât pentru desemnarea semnului comun al lucrurilor comparate, grație percepției senzoriale, cât și pentru numirea noului obiect în întregime. Într-adevăr, afirmă G. V. Leibniz, percepția senzorială ne oferă obiectul, conceptul – numele lui. A se compara: *ursoaică* „femela ursului” > *ursoaică* „coș de sobă, așezat în poziție orizontală în podul casei”, arie compactă în graiurile românești de la est de Prut [3, p. 288].

Pentru studiul motivației un deosebit rol îl au *Atlasul limbilor Europei* (ALE), primul atlas lingvistic continental, și atlasele unor grupuri de limbi, precum *Atlasul lingvistic romanic* (ALiR).

ALE este inițiat cu peste patru decenii în urmă. În 2014-2015 au apărut, la București, fasciculele 8-9 ale volumului I. Din 2004, președintele ALE este profesorul Nicolae Saramandu; arhiva ALE se află în prezent la Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” al Academiei Române. În acest atlas sunt prezentate nu mai puțin de șase familii de limbi: altaică, bască, indo-europeană, caucaziană, semitică și uralică. ALE și ALiR sunt atlase interpretative, care utilizează deopotrivă metode tradiționale (onomasiologia și semasiologia) și inovatoare (redactarea *hărților de motivație*).

„Redactarea hărților de motivație este o metodă inovatoare de interpretare a datelor lexicale. Ea merge dincolo de interesul pentru etimologie și caută cauzele, motivația desemnării anumitor obiecte. Numai un proiect pe scară largă, cum este ALE, poate permite ca această abordare să fie întreprinsă cu succes” [8, p. 328].

Hărțile *motivaționale* sau *de motivație* privesc „*dinamica limbii*”, punând în evidență constatarea „mentalității comune” la vorbitori de limbi diferite, din cadrul unei familii sau mai multor familii de limbi. Hărțile de motivație pun în evidență, de asemenea, „un aspect mai puțin cunoscut sau mai puțin studiat până în prezent: motivarea semnului lingvistic este un proces permanent, vorbitorii «remotivând» semnul lingvistic atunci când raportul dintre acesta și realitatea extralingvistică (referentul) se opacizează” [5, p. 221].

Asemenea reflecții au fost susținute de numeroase exemple din ALE, ALiR și din atlasele naționale. Cunoscutul lingvist Mario Alinei analizează, de exemplu, motivația denumirilor pentru „curcubeu” în dialectele limbilor europene, venind totodată cu sugestii importante pentru fundamentarea teoretică a unei discipline lingvistice, care ar avea ca obiect de cercetare fenomenul motivației, propunând pentru această disciplină științifică termenul *iconomastică*. Boris Cazacu și Nicolae Saramandu relevă faptul că la originea majorității termenilor pentru „spic”, atestați în limbile europene, stau două motivații de bază (sau sensuri originare): a) „ascuțit, tăios; țepos, spinos”, tip caracteristic limbilor europene; b) „cap, capăt; proeminență, vârf”, tip caracteristic, în general, limbilor *neindoeuropene* [apud 5, p. 221-223]. La originea celor mai mulți termeni pentru „miriapod”, atestați în dialectele limbilor romanice europene, se află ideea de animal cu multe perechi de picioare (lăbuțe): fr. *mille-pattes*, *millepieds*, it. *centogambe*, sp. *ciempiés*, cat. *centcomes* [4, p. 319-336].

În actul motivației se constată procese corelate și structurale. Motivația diferă mai des la nivelul motivantului concret (*pălărie de răsărită, căciulă ~, cușmă ~, caschetă ~*). Motivația este însă, în mare parte similară, la nivelul *tipurilor de semne motivante, al motivelor*. Prin urmare, motivația desemnării obiectelor reprezintă un criteriu foarte important în investigațiile contrastiv-tipologice ale resurselor lexicale din diverse limbi; ALE și ALiR constituie o sursă de cea mai mare importanță în acest domeniu. Se pare că în filologia românească prinde a se încetățeni termenul *Lingvistică motivațională*.

În contextul celor spuse mai sus, menționăm, de asemenea, că școala dialectologică de la Universitatea din orașul Tomsk, Federația Rusă, a elaborat, la începutul anilor '80 ai secolului trecut, *Dicționarul dialectal motivațional*, vol. I-II, în temeiul graiurilor rusești de pe cursul mijlociu al fluviului Obi (Siberia de vest), sub redacția prof. O. I. Blinova [9], care este și autoarea mai multor studii monografice: *Fenomenul motivației cuvintelor. Aspectul lexicologic* [10], *Motivologia și aspectele ei* [11] ș.a.

În ceea ce ne privește, unele aspecte ale motivației le-am examinat în monografia *Nominația lexicală* [14] și într-o serie de studii și articole [3, p. 222-272, 294-298]. Motivația unităților polilexicale stabile e studiată, în ultimii ani, de doctorul habilitat în filologie Angela Savin [7].

Cercetând în plan teoretic fenomenul motivației, ne integrăm, într-un fel sau altul, în domeniul *Lingvisticii motivaționale (Motivologiei)*, domeniu considerat de tot mai mulți cercetători drept disciplină științifică în devenire.

Referințe bibliografice

1. Evseev, I., *Derivarea semantică și derivarea morfematică*. În: „Analele Universității din Timișoara. Seria Științe filologice”, XV, 1977.
2. Humboldt, W. von, *Despre diversitatea structurală a limbilor și influența ei asupra dezvoltării spirituale a umanității*. Versiune românească de Eugen Munteanu, București, Editura Humanitas, 2008.
3. Pavel, Vasile, *Studii de dialectologie și onomasiologie*, Chișinău, „Profesional Service”, 2014.
4. Pavel, V., Berejan, S., *Les designations romanes du mille-pattes*. În: Atlas linguistique roman (ALiR). Volumes II a: 1. Carte „Mille-pattes”; 2. Commentaires, Roma, 2001, p. 319-336.
5. Saramandu, N., Nevaci, M., *Hărți lingvistice motivaționale*. În: *Fonetica și Dialectologie*, XXIV-XXVI, 2005-2007, p. 221-228.
6. Saussure, F. de, *Curs de lingvistică generală*. Traducere de Izverna Tarabac, Iași, 1998.
7. Savin-Zgardan, Angela, *Probleme ale motivației unităților polilexicale stabile*, Chișinău, „Magna-Princeps” SRL, 2011.
8. Viereck, Wolfgang, *Atlasul limbilor Europei (Atlas linguarum Europae)*. În: *Fonetica și Dialectologie*, XXII-XXIII, 2003-2004, p. 327-332.

9. Блинова, О. И., *Мотивационный диалектный словарь. Говоры среднего Приобья*, I-II, изд-во Томского ун-та. В соавт. с М. И. Янцененкой и др., Томск, 1982-1983.
10. Блинова, О. И., *Явление мотивации слов. Лексикологический аспект*. Учеб. пособие, Томск, 1984.
11. Блинова, О. И., *Мотивология и ее аспекты*, Томск, Изд-во Томского ун-та, 2007.
12. Зиндер, Л. Р., *Условность и мотивированность языкового знака*. În: Фонетика. Фонология. Грамматика, Москва, 1971, с. 342-349.
13. Кубрякова, Е. С., *Теория мотивации и словообразование*, Москва, 2010.
14. Павел, В. К., *Лексическая номинация*, Кишинэу, «Штиинца», 1983.
15. Смирницкий, А. И., *Лексикология английского языка*, Москва, 1956.
16. Ульман, С., *Семантические универсалии*. În: Новое в лингвистике, выпуск 5, Москва, 1970, с. 250-258.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Liliana Popovschi

Analiza onomasiologică a unor somatisme populare

În ultimele decenii ia amploare direcția onomasiologică de cercetare a vocabularului. În cele ce urmează vom prezenta succint principiile metodologice ale analizei onomasiologice pe care le vom aplica la tratarea unor somatisme populare românești.

Creând în 1902 termenul *onomasiologie* (< gr. *onomasia* „denumire” + *logos* „cuvânt, știință”) după modelul termenului *semasiologie*, A. Zauner [1] arată că drept punct de plecare în orientarea onomasiologică se ia noțiunea și se caută denumirile ce există în limbă pentru această noțiune. Această abordare presupune stabilirea inventarului mijloacelor denominative ale limbii. Totuși scopul onomasiologiei nu este doar identificarea, ci și interpretarea temeinică a unităților lexicale cu aceeași semnificație.

Evoluția onomasiologiei moderne ca disciplină distinctă a fost influențată de două curente importante: structuralist și cognitiv [2, p. 5-8].

Pentru prima oară *principiul sistemic* la studierea vocabularului a fost aplicat de lingvistul german Jost Trier în teza sa de doctorat (*Der Deutsche Wortschatz im Sinnberzirk des Verstandes: Die Geschichte eines sprachlichen Feldes*, Heidelberg, 1931) în care întreprinde o descriere a evoluției câmpului lexical al cunoașterii în germana veche de sus până în sec. al XIV-lea [3, p. 54-55]. Jost Trier este cel care a introdus în circuitul științific termenul *câmp*, pe care-l definește drept entitate structurată în interiorul sistemului lexical. După cum remarcă cercetătorul ieșean D. Moscal, la J. Trier câmpul lexical este un *câmp onomasiologic* studiat în devenirea sa, deoarece la acea etapă (anii '30-'60 ai sec. al XX-lea) „singurul mod pentru a demonstra existența raporturilor semantice dintre elementele unui câmp era cercetarea istoriei acestora și constatarea trecerii unor semnificații de la un termen la altul sau apariția de noi termeni pentru noțiuni nediferențiate anterior, așa cum a făcut Trier în lucrarea sa din 1931” [4, p. 203]. Cu alte cuvinte, cercetările lui J. Trier pot fi plasate în cadrul unei *onomasiologii diacronice structurale*.

Începând cu anii '70 ai secolului trecut, onomasiologia s-a axat pe studierea procesului denominativ și, implicit, a fenomenului motivației ca premisă a denominației. O contribuție importantă la argumentarea teoretică a acestei direcții a onomasiologiei moderne au adus autorii celor două volume ale lucrării *Языковая номинация* [5, p. 6], Vasile Pavel cu lucrarea *Nominația lexicală* [7] și cu un șir de studii și articole științifice. În aceste lucrări onomasiologia este definită ca disciplină de frontieră între lexicologie, semasiologie și formarea cuvintelor. Ceea ce unește toate aceste discipline este cuvântul ca principală unitate denominativă a limbii, doar că fiecare dintre ele îl studiază dintr-o altă perspectivă. În onomasiologie cuvântul este conceput ca rezultat al procesului denominativ, ca mijloc de desemnare a obiectelor realității, iar, pentru a înțelege și a

descrie natura denumirilor, ea se interesează și de geneza lor, de întregul proces care duce la crearea unităților semnificative ale limbii, proces complex în care se împletesc factori de natură diferită: glotică, cognitivă, psihică, logică etc. și în care rolul primordial îi revine motivației. Orice denumire are o oarecare motivație la origine, care cu timpul se poate pierde din cauza evoluției fonetice, a evoluției semantice, a pierderii existenței independente a unora din elementele componente. Prin urmare, toate limbile naturale dispun de cuvinte motivate și nemotivate. În româna modernă caracterul motivat nu mai poate fi sesizat, cu mici excepții, la cuvintele autohtone, moștenite și la cele împrumutate (în cazul când nu cunoaștem limbile din care s-a împrumutat sau nu recurgem la analiză), iar motivarea este proprie cuvintelor derivate, cuvintelor compuse, sintagmelor, denumirilor onomatopice (motivate prin însăși latura lor sonoră) și derivatelor semantice.

Lingvistica occidentală integrează această direcție a onomasiologiei, motivațională, în cadrul curentului numit *lingvistică cognitivă*. *Onomasiologia cognitivă* este orientată spre descoperirea bazei conceptuale a desemnării obiectelor, a motivației inovațiilor lexicale, a modelelor cognitive recurente în procesul denominației unui concept sau a unui grup de concepte.

O teorie apropiată de cea din spațiul estic, dar în același timp originală, este formulată de Peter Koch și Andreas Blank [8; 9; 10; 11]. În viziunea celor doi cercetători germani, înainte de a fi numit, un concept (*conceptul-țintă*) este analizat de vorbitori. Trăsătura considerată dominantă, asociată cu un cuvânt existent (*forma-sursă*), servește drept bază (*concept-sursă*) pentru formarea noii denumiri (*forma-țintă*). În procesul analizei mentale între *conceptul-sursă* și *conceptul-țintă* se stabilesc anumite relații asociative, care pot fi de trei tipuri: de similitudine, de contiguitate, de contrast. Similitudinea cunoaște mai multe subtipuri: similitudine metaforică, subordonare taxonomică, supraordonare taxonomică, similitudine cotaxonomică. Identitatea conceptuală este un caz extrem al similitudinii, cel mai înalt nivel al similitudinii. Această listă poate fi completată cu relațiile de contiguitate sintagmatică (între părțile componente ale unei unități lexicale complexe) și de similitudine formală a denumirilor pentru doi sau mai mulți denotați [8, p. 13-14]. Fiecare relație asociativ-cognitivă poate fi exprimată prin diferite procedee denominative: derivare semantică, derivare afixală, compunere, creație sintagmatică, conversiune, contaminare, etimologie populară. În cazul cuvintelor compuse și al sintagmelor denominative se stabilește o dublă (multiplă) relație între *conceptul nou-numit* și elementele care-l formează. Prin teoria lor, cei doi autori au reconsiderat tipologiile existente ale motivației lexicale, în special, pe cea formulată de St. Ullmann. Noua concepție arată că motivația morfologică și motivația semantică au loc simultan, mai bine zis, motivația lexicală are două dimensiuni: una morfologică sau formală și una semantică sau cognitivă/conceptuală. Cu alte cuvinte, *motivația este bidimensională*: formală și conceptuală. P. Koch a propus o *grilă motivațională* – o schemă a combinațiilor posibile între relațiile cognitiv-asociative și procedeele formale, orice nouă denumire aflându-se la intersecția acestor două axe [11, p. 22, 23]. Prin urmare, descoperindu-se motivația denumirilor, poate fi dedus procesul cognitiv care le-a precedat, ceea ce permite stabilirea tipologiei onomasiologice a denumirilor corespunzătoare unui domeniu al realității („cadru conceptual”).

Onomasiologia a beneficiat în mod direct de pe urma dezvoltării în paralel cu geografia lingvistică. Atlasele lingvistice, un valoros izvor de forme care fixează și pune în evidență bogăția unei limbi, au făcut posibilă o viziune de ansamblu a tuturor denumirilor pentru o noțiune anumită, notate pe o singură hartă a unui anumit teritoriu și, pornind de la repartitia geografică sincronică a denumirilor, obținerea concluziilor cu privire la istoria lor (aplicând atât principiile de interpretare ale geografiei lingvistice, cât și metoda structural-diacronică) și cu privire la mecanismul denominației.

Vom ilustra cele menționate mai sus analizând termenii somatici populari pentru noțiunile „spate”, „omoplat”, „șale”, „șira spinării”, excerptați din atlasele lingvistice românești, prin prisma celor două paradigme complementare, structural-diacronică și motivațional-cognitivă, ce vizează evoluția cuvintelor în sistem și, respectiv, strategiile denominative corespunzătoare unui cadru conceptual. Am ales să lucrăm, în special, cu materialul din atlasele regionale (NALR/ALM) care prezintă o informație mai recentă, deci mai veridică, în comparație cu ALR și dispun de o rețea de 3-4 ori mai deasă de puncte anchetate și cu primele două volume ale atlasului-sinteză (ALRR. Sinteză) care conțin hărți referitoare la terminologia corpului omenesc. Am folosit materialul inedit oferit de ALRR. Sinteză pentru noțiunile omise din diverse motive de către autorii atlaselor regionale („șale” – lipsă în NALR-Ban., „spate”, „șale” – lipsă în NALR-Criș.). Prezentăm termenii în transcriere fonetică simplificată, pentru a facilita lectura textului.

Pornind de la datele puse la dispoziție de atlasele lingvistice, vom urmări, pentru început, evoluția structurii onomasiologice a microsistemului format din termenii corespunzători celor patru noțiuni, între care s-au stabilit raporturi de condiționare reciprocă. Pe parcursul timpului are loc o recompunere a oricărui câmp onomasiologic. O unitate dispare, alta este integrată, elementele lexicale care se mențin își pot modifica semnificația. Vom încerca să identificăm modificările ce au survenit în cadrul câmpului dat, să explicăm, să interpretăm schimbările, să determinăm factorii ce au contribuit la reorganizarea sistemului.

Pentru a înțelege funcționarea și dezvoltarea sistemului de denumiri este necesară o bună cunoaștere prealabilă a sistemului lucrurilor desemnate. Spatele sau dorsul, numit în limba literară și *spinare*, reprezintă partea posterioară a trunchiului. Elementul principal al spatelui, dar și al „scheletului axial al corpului” îl constituie coloana vertebrală (șira spinării), sub formă de stâlp curbat, alcătuit din vertebre suprapuse, oase scurte în formă de inel. Orificiile tuturor vertebrelor formează canalul vertebrelor în care este situată măduva spinării. Coloana vertebrală se împarte în cinci regiuni: cervicală, toracică, lombară, sacrală, coccigială [12, p. 115]. Partea spinării din jurul regiunii lombare a coloanei vertebrale este numită în mod uzual *șale*. Omoplatul este „os pereche triunghiular, lat și subțire, care formează partea posterioară a articulației umărului” (DEX). În limbajul științific i se spune *scapulă*, iar în cel cotidian – *spată*.

Atlasele lingvistice conțin mai mulți termeni pentru noțiunile corespunzătoare acestei regiuni a corpului omenesc.

Harta SPATE. Termenii principali, *spate* și *spinare*, formează arii suprapuse sau alăturate pe întreg teritoriul dacoromân. S-au mai înregistrat: *șale* – în Banat, pct. 1-3,

9-12, 14-26, 30, 31, 33, 76, 80, 89 (NALR-Ban. I, h. 104), și în Oltenia, pct. 932, 945, 988, 990 (NALR-Olt. MN 6), *dos* – în Banat, pct. 15, 20, *cârcă* – în Banat, pct. 68-75, 79-83, 89, 90, și în Transilvania cu mențiunea „învechit”, pct. 295, 347, 350, 352, 372, 398, 427-433, 447-449, 455, 457, 458, 460 (ALRR-Trans. I, MN 5, 6), *țoacă* – în Transilvania, pct. 398, *corp* – în Moldova, pct. 465, 485, *trup* – în Moldova, pct. 480, *șirul spinării* – în Moldova, pct. 501 (NALR-Mold.Bucov. I, MN 23).

Harta OMOPLAT. Termenul *spată* (*spata mâinii*, *spata la (de la) mână*, *spată de brâncă*, *spata umărului*, *spata de la (la) umăr*, *spata spinării*, *spata omului*, *spata la om*) este dominant în toate regiunile teritoriului dacoromân, cu excepția Banatului, unde apare totuși într-o fâșie ce cuprinde estul, sud-estul și extremitatea sudică a regiunii (pct. 1-4, 16, 21, 26, 71, 72 – NALR-Ban. I, h. 166). S-au înregistrat și derivate ale acestuia : *spătauă* – în Crișana (pct. 145 – NALR-Criș. I, h. 144) *spetie* (*spetia mâinii*, *spatie*) – în Transilvania, pct. 373, 398, 400, 401, 405, 449 (ALRR-Trans I, MN 6), în Muntenia, pct. 672, 673, 678, 680, 683, 684, 756, 757, 760 (ALRR-Munt.Dobr. I, h. 62 (MN)), în Oltenia, pct. 904, 910, 911, 914, 926, 928 (NALR-Olt. I, h. 97), *spetează* – în Banat, pct. 21, în Moldova, pct. 494, 504, 520 (NALR-Mold.Bucov. I, MN 23), în Muntenia, pct. 785, precum și forma *spete*, refăcută după pluralul lui *spată*, în Muntenia, pct. 767, 772. S-a notat și forma *spadă*, pct. 476 (NALR-Mold.Bucov. I, MN 23), pct. 694, 806 (ALRR-Munt.Dobr. I, h. 62 (MN)), pct. 947 (NALR-Olt. I, h. 97).

Apar, de asemenea, termenii *spate* și *spinare*: *spate* în pct. 766, 873, 892 (ALRR-Munt.Dobr. I, h. 62 (MN)) și în pct. 4 din rețeaua ALM (ALM II/2, h. 733), *spinare* în pct. 31 (NALR-Ban. I, h. 166), 824, 892 (ALRR-Munt.Dobr. I, h. 62 (MN)), 923 (NALR-Olt. I, h. 97).

O serie de denumiri este formată din termenul *lopată* și derivatele acestuia: *lopată* (*lopată mâinii*, *lopată de la mână*, *lopată umărului*, *lopată de la umăr*) se atestă în Banat (pct. 10, 65), în Moldova (pct. 464, 483) și în rețeaua ALM (pct. 6, 8, 12-15, 17, 18, 23, 31, 33, 50, 69, 205, 228), *lopătiță* (*lopătiță*, *lopetiță*, *lăpotiță*, *lopotiță*) – în Banat (pct. 1-15, 17-25, 27-100), în Crișana (pct. 101-105, 107-109, 111, 113, 114, 116-121, 123-128), în Transilvania (pct. 372, 402-404, 430), *lopățică* (*lopățică*, *lopoțică*, *lopoțică*, *lopațică*, *lopațica umărului*, *lopațica de la umăr*) – în Banat (pct. 2), în Transilvania (pct. 283, 300, 313, 316, 317, 319, 338, 386), în rețeaua ALM (pct. 19, 22, 30, 45, 224), *lopăția* (*lopețaua din spate*) – în Crișana (pct. 181), în Transilvania (pct. 342).

În rețeaua ALM s-a notat termenul *lopatci* (*lopatca umărului*), o adaptare a termenului rusesc respectiv (pct. 21, 32, 34-36, 41, 48, 71, 80, 97, 157, 165, 190, 201, 210, 227, 229, 231, 232).

Circulă, de asemenea, sintagme formate de la termenii *os*, *ciolan*, *ciont*: *osul spinării* (*oasele spinării*, *osu umărului*, *osu de la umăr / umere*, *osu mâinii*, *osu de la încheietura mâinii*) – în Banat (pct. 14, 62), în Crișana (pct. 194), în Moldova (pct. 489, 622), în Muntenia (pct. 700), în Oltenia (pct. 939, 949), *ciolanu de la spate* – în Moldova (pct. 469), *ciontu umărului* (*ciontu din umăr*, *ciontu spatelui*) – în Crișana (pct. 139, 187, 195), în Maramureș (pct. 240).

S-au mai înregistrat: *andreaua mâinii* (*undreaua*, *indreauă*) – în Crișana (pct. 106, 133, 145, 146), în Moldova (pct. 661), în Muntenia (pct. 766), *umăr* (*umăru mâinii*, *umeri*)

schinări, umăru cu undreaua gâtului) – în Banat (pct. 18, 19), în Crișana (pct. 183, 194, 215), în Moldova (pct. 500, 605), în Muntenia și Dobrogea (pct. 698, 749, 766, 772, 817, 824), *umerar* – în Muntenia (pct. 731), *șold* (*șoldu mâinii, șoldu la mână, șoldurile de la mână, șoldu umerului*) – în Crișana (pct. 141), în Transilvania (pct. 376), în Muntenia (pct. 714, 807, 812), în Oltenia (pct. 930), *furca umărului* – în Crișana (pct. 188), *omoplat* (*omplat, onplat, omoplast, omoplaz, ămăplat, umoplat, oplat*) – în Crișana (pct. 192), în Transilvania (pct. 270, 339), în Moldova (pct. 509, 512, 516, 517, 527, 532, 533, 551, 569, 606, 610), în Muntenia (pct. 888), *pană* – în Crișana (pct. 218), *lopiscă* (*lopiscă de la mână, lopisca spatelor*) – în Crișana (pct. 173-175, 193, 196), *laposcă* – în Crișana (pct. 211), *placă* (*placa mâinii, placa spatelui*) – în Moldova (pct. 510, 528, 588, 670), *platcă* – în Moldova (pct. 514), *coapsă* (*coapsa mâinii*) – în Moldova (pct. 600, 606, 634), *plat* (*platul mâinii*) – în Muntenia (pct. 679), *șale* – în Muntenia (pct. 880).

Nu s-a notat nici un termen în pct. 112, 149 din Crișana, în pct. 243, 361, 384 din Transilvania, în pct. 467, 479, 619, 645, 658 din Moldova, în pct. 748 din Muntenia, în pct. 936 din Oltenia.

Harta ȘALE. Termenul *șale* are o largă arie de răspândire. Destul de frecvent apare termenul *mijloc* (*mijlocul spinării*), în special, în Transilvania (ALRR-Trans. I, h. 141), Moldova (NALR-Mold.Bucov. I, MN 24), Muntenia și Dobrogea (ALRR-Munt. Dobr. I, h. 64). *Spinare* s-a notat în pct. 6, 7, 55 din Banat (ALRR. Sinteză II, h. 192), în pct. 242, 389, 390, 417-419, 421, 423 din Transilvania, în pct. 667 din Moldova și în pct. 744 din Moldova. Pe o mare parte a teritoriului Banatului circulă termenul *spate* (pct. 19, 23, 27, 29, 32, 40-44, 47, 48, 50-53, 56-58, 61, 63, 67, 68, 77, 78, 81, 85-87, 90, 93, 96-100). *Cruci* (*crucea șărilor, crucile șărilor*) este cunoscut în aproape întreg Maramureșul (ALRR-Mar. I, h. 115), în nordul Moldovei (pct. 461, 463, 466, 476, 479, 483), în trei puncte din Transilvania (pct. 278, 287, 298), în pct. 2 din Banat și în pct. 215 din Crișana (ALRR. Sinteză II, h. 192). În pct. 483 din Moldova *cruci* se întrebuintează paralel cu *spate*. *Râne* (*râni*) formează o mică arie lexicală în Transilvania (pct. 447-450, 456-458). *Rinichi* s-a notat în pct. 648 din Moldova și în pct. 711 din Muntenia. *Noadă* apare în Banat, Muntenia și Oltenia (NALR-Olt. I, h. 98): pct. 6, 20, 37, 698, 958, 961, 963, *cobe* / *coabă* – în Banat și Muntenia (pct. 8, 13, 14, 79, 740), iar *șerteată* – în Muntenia și Oltenia (pct. 775, 950, 953). Pentru noțiunea „șale” în Muntenia se mai folosesc termenii: *mușchii spinării* (pct. 669), *mușchi* (pct. 772, 872, 895), *brâu* (pct. 780), *capu șări* (pct. 812), *șăra* (pct. 842), *târta* (pct. 832), *șaua mijlocului* (pct. 819). În pct. 28 din Banat a fost notat termenul *slăbiin*, în pct. 33 – *șcheie*, iar în pct. 69 – termenul *cârcă*.

Harta ȘIRA SPINĂRII. Termenii *șira spinării, șirul spinării*, precum și variantele fără determinant *șiră, șir*, predomină în toate regiunile teritoriului dacoromân, forma feminină fiind mai frecventă. S-au mai înregistrat variantele: *șăru șărilor* în pct. 2, *șărița spinării* în pct. 31, 71, 91 (NALR-Ban. I, h. 105), *șina spinării* în pct. 142 (NALR-Criș. I, h. 146) și *fira spinării* în pct. 307 (ALRR-Trans. I, h. 142) și în pct. 468 (NALR-Mold. Bucov. I, h. 73).

Printre termenii mai răspândiți se numără *spinare, osul spinării, screaua spinării, greabănul spinării*.

Spinare se atestă în jumătatea de nord a teritoriului dacoromân: în Banat, pct. 19, 23, 24, 28, 30, 31, 34-45, 47-49, 52-55, 57, 58, 62, 63, 67-70, 72-82, 84-87, 90, 92-100, în Crișana, pct. 101, 102, 104-106, 109-114, 116, 118, 120, 122, 123, 127-130, 133, 134, 137, 141, 145, 146, 148, 150-153, 155, 156, 158, 159, 161, 162, 165, 167, 169-172, 176-178, 181, 185, 186, 189, 191-195, 197, 198, 200-202, 204, 206, 207, 209-212, în Maramureș, pct. 221-234, 236-238, 240 (ALRR-Mar. IV, MN), în Transilvania, pct. 241, 242, 245-250, 252-255, 257, 262-271, 273, 275, 277, 278, 280-285, 287-290, 292, 295-299, 301-305, 307, 308, 310, 312, 318-320, 323, 325-328, 332-335, 341-347, 350, 352-355, 370, 374, 375, 377, 394-397, 399, 403, 405, 427, 430, 433, 447-449, 455-460 (ALRR-Trans. I, h. 142), în Moldova, pct. 461, 462, 464, 466, 467-470, 473-475, 477-479, 482, 484-488, 490-495, 502, 503, 555, 562-565, 570 (NALR-Mold. Bucov. I, h. 73), în rețeaua ALM, pct. 1-4, 6, 9, 10, 11, 16, 25, 30, 53 (ALM II/2, h. 734). În Moldova, în pct. 484, 503, s-a înregistrat și varianta lexicală *spate*.

Osul spinării s-a notat în Banat (pct. 1-15, 17, 20-22, 25-30, 88), în Transilvania (pct. 383, 389, 407, 410, 417, 424, 237, 451), în Moldova (pct. 628, 633, 636, 641), în Muntenia și Dobrogea (pct. 758, 878), în Oltenia (pct. 912, 920, 938, 940, 945, 947, 955), în rețeaua ALM (pct. 34, 48, 55, 65, 75, 92, 98, 112, 114, 120, 121, 125, 145, 161, 164, 165, 168, 178-180, 182, 184, 189, 190, 193, 201-207, 209, 210, 214, 216, 218, 219, 221-223, 225-235). În pct. 213 din Crișana s-a înregistrat *osul spinării*, iar în pct. 214-217, 219, 220 – varianta *ciontul spinării*.

Screaua spinării (*screaua omului*, *șcraua spinării*, *screua spinării*, *scriua spinării*, *scriua la spinare*, *screia spinării*, *creua spinării*) se atestă în est: în Moldova (pct. 512, 518, 522, 523, 526) și în rețeaua ALM (pct. 62, 64, 67, 70, 71, 73, 78-82, 84-86, 89-91, 93-97, 99-101, 104-106, 108-111, 113, 115-119, 122, 123, 126, 127, 132-138, 140, 142-146, 148-152, 154, 156-160, 162, 163, 166, 167, 169-171, 173-175, 177, 185-188, 224, 236). În pct. 504 s-a notat *greaua spinării*.

Grebănul spinării (*grebănul spinării*, *gribănul spinării*, *grebenul spinării*, *zgrebenul spinării*, *grebăn*, *grebân*, *gribân*, *gribán*) s-a înregistrat în Transilvania (pct. 442), în Moldova (pct. 500, 530, 550, 580, 586, 593, 598, 599), în Muntenia (pct. 672-682, 685-688, 694, 696, 697, 707), în Oltenia (pct. 904).

Se întrebuițează și termenul *coloana vertebrală* (*coloana fetebrală*) – în Moldova (pct. 626) și în Muntenia (pct. 813, 839, 889, 898), precum și variantele sale *coloana verticală* – în Muntenia (pct. 889), *coroana vertebrală* (*coroana vertibală*) – în Banat (pct. 54), în Moldova (pct. 616), *coroana verticală* – în Moldova (pct. 641).

S-au mai înregistrat termenii: *nodurile de la spinare* – în Banat (pct. 35), *mijlóc* – în Transilvania (pct. 359), *grindul spinării* (*grimbul spinării*) – în Moldova (pct. 508, 511, 525), în rețeaua ALM (pct. 89), *dunga spinării* – în Moldova (pct. 596), *drugul spinării* – în Moldova (pct. 611), *jgheabul spinării* – în Muntenia (pct. 758).

În rețeaua ALM s-au mai notat: *măduva spinării* în pct. 13, *hribet* (*hribăt*, *hribătul spinării*, *hrebetul spinării*) în pct. 19, 35, 63, 83, 113, *pozvonoșnic* (*pozvonocinic*) în pct. 69, 74, 83, 136, 210, 224, 234, *dricul spinării* în pct. 107, *coarda spinării* în pct. 121, *râpa spinării* în pct. 140.

Nu se cunosc termeni pentru această noțiune în pct. 384 din Transilvania.

Prezența pe hărțile amintite a termenilor comuni *spate*, *spinare*, *șale*, *os* (*ciont*, *ciolan*), *șiră* (*șir*), *mijloc* ne permite să stabilim interferența sistemului de denumiri ale celor patru noțiuni.

Spate și *spinare*, moșteniți din latină, apar pe toate hărțile.

Spate are origine comună cu *spată* „omoplat”: *spată* < lat. *spatha* „spadă”, *spate* < *spathae*, pl. lui *spatha*. După unele dicționare (de exemplu, Șăineanu), *spate* este un singular refăcut din pl. *spate*, iar azi local se mai zice *mă dor spatele* și nu *mă doare spatele*. Mai mult ca atât, se presupune că dezvoltarea semantică de la „armă, spadă” la „parte posterioară a corpului omenesc” a trecut prin faza „os lat, omoplat”, iar diferențierea semantică a fost urmată de diferențierea morfologică: *spată*, pl. *spete* și *spate*, pl. *spate* [13, p. 105]. În aceeași ordine de idei, V. Frățilă menționează: „În perioada romanică s-au produs unele modificări prin sinecdocă. În peninsula Iberică și în Sicilia... s-a moștenit lat. *spatula*, iar în România orientală termenul nederivat *spatha*, pl. *spathae* > *spate*. În terminologia corpului omenesc, cuvântul a pătruns din cea militară; schimbarea de sens a avut loc și în celelalte limbi romanice, însă de la dimin. *spatula*.” [14, p. 250]. Deci încă în latină forma omoplatului a fost comparată cu spada, iar mai târziu denumirea omoplatului și-a extins semnificația, numind întreg spatele. Astfel, prezența lui *spate* pe harta OMOPLAT este explicabilă: vorbitorii îl întrebuințează cu sensul vechi, neținând cont de diferențierea morfologică, marcată în limba literară. Ar putea fi vorba și de confuzii între formele *spată* și *spate*, sau de înlocuirea lui *spată* cu *spate*, considerat „mai corect”, din moment ce se folosește în limba literară.

În pct. 484, 503 *spate* se folosește paralel cu *spinare* pentru a desemna șira spinării, iar în pct. 483 – paralel cu *cruci* pentru a desemna șalele. În Banat se atestă polisemia *spate* „1. spate; 2. șale” (pct. 19, 23, 27, 29, 32, 40-44, 47, 48, 50-53, 56-58, 61, 63, 67, 68, 77, 78, 81, 85-87, 90, 93, 96-100).

Putem conchide că *spatha* a cunoscut următoarea evoluție semantică:

spatha, ae „spadă” → „omoplat” → „spate” $\begin{cases} \rightarrow \text{„șira spinării”} \\ \rightarrow \text{„șale”} \end{cases}$

În limba literară *spinare* este utilizat pentru „spate”. În multe localități însă *spinare* denumește șira spinării. Pentru a explica această situație vom apela din nou la etimologie. *Spinare* < lat. *spīnalis*, adjectiv derivat de la *spīna* „șira spinării”. Prin urmare, inițial *spinare* < *spinalis* (< *pars spinalis* – Șăineanu) avea sensul „șira spinării” sau „partea corpului omenesc (sau a animalelor) de-a lungul coloanei vertebrale” [13, p. 106], ulterior și l-a extins la „spate”. După Șăineanu și Scriban, primul sens al acestui cuvânt este anume „coloană vertebrală”. Scriban îl prezintă ca sinonim al lui *șira spinării*. În zonele conservatoare, Banat, Crișana, Maramureș, Transilvania, dar și în localități din Moldova și Basarabia, *spinare* s-a păstrat cu sensul originar.

De notat că polisemia *spinare* „1. spate; 2. șira spinării” este foarte rară: pct. 176, 221, 474. De obicei, ea tinde să fie evitată prin înlocuirea lui *spinare* „spate” cu *spate*,

șale, *cârcă* sau prin înlocuirea lui *spinare* „șira spinării” cu *șira* (*șirul*) *spinării*, iar în pct. 484, 503 *spinare* „șira spinării” concurează cu *spate* „șira spinării”, necunoscându-se alți termeni pentru această noțiune. În multe localități în care *spinare* s-a stabilit ca termen unic pentru „șira spinării”, cea mai răspândită este corelația *spate* „spate” – *spinare* „șira spinării” (pct. 48, 78, 87, 95, 97-99, 101, 102, 105, 106, 109-111, 113, 114, 118, 120, 122, 123, 127-130, 134, 141, 145, 146, 148, 150-152, 155, 156, 158, 159, 161, 162, 167, 169-171, 176, 178, 185, 186, 189, 192-198, 200-202, 204, 205, 206, 210-212, 222-224, 228-234, 236-238, 240-242, 245-250, 252-255, 257, 262-271, 273, 275, 277, 278, 280-285, 287-280, 292, 295-299, 301-305, 310, 312, 318-320, 323, 325-328, 332-335, 341, 343-347, 353-355, 370, 374, 375, 377, 394-397, 403, 456, 461, 462, 466, 469, 470, 473, 475, 478, 479, 486-488, 490-492, 494, 495, 502, 564). Am identificat, de asemenea, corelațiile: *șale* „spate” – *spinare* „șira spinării” (pct. 30), *spate/șale* „spate” – *spinare* „șira spinării” (pct. 76), *cârcă* „spate” – *spinare* „șira spinării” (pct. 79, 82), *spate/cârcă* (formă veche) „spate” – *spinare* „șira spinării” (pct. 449) etc.

Spinare i se zice și omoplatului printr-un nou transfer de termeni. Astfel, în pct. 824 înregistrăm polisemia lui *spinare* „1. spate; 2. omoplat”, iar în pct. 31 – corelația *șale/spate* „spate” – *spinare* „omoplat”.

În pct. 242 *spinare* semnifică „1. șira spinării; 2. șale”, în pct. 389, 390, 417-419, 421, 423 – „1. spate; 2. șale”, iar în pct. 390, 667, 774 *spinare* concurează cu *mijloc* pentru noțiunea „șale”, desemnând în același timp și spatele. Deci, în unele localități *spinare* s-a transferat către noțiunea „șale”.

În concluzie, *spinare* a cunoscut următoarea evoluție semantică:

spinare „șira spinării” → „spate” $\begin{cases} \rightarrow \text{„omoplat”} \\ \rightarrow \text{„șale”} \end{cases}$

Șale este prezentat de Al. Ciorănescu ca plural al lui *șa* (< lat. *sella* „scaun”) pentru sensul „parte a spinării din regiunea lombară” (DER, 7301, p. 675), la fel ca la Șăineanu și Scriban. Cu siguranță *șale* rezultă din asocierea cu regiunea corpului animalelor unde se pune șaua.

Observăm că în Banat și Oltenia *șale* denumește spatele. După datele oferite de ALRM I, N. Felecan constată că *șale* cu sensurile „1. șale; 2. spinare” formează o mică arie lexicală în sudul Banatului [13, p. 107]. După ALRR. Sinteză, h. 192, *șale* apare cu cele două sensuri în pct. 1, 3, 9-12, 15-18, 21, 22, 24-26, 30 din Banat și în pct. 932, 945, 988, 990 din Oltenia. Totuși *șale* „spate” tinde să fie înlocuit cu *spinare* sau *spate*, notate deseori ca „recente”. Doar în pct. 9, 16, 25, 30 *șale* este unicul termen pentru „spate”.

În pct. 880 *șale* denumește omoplatul paralel cu *spată* și nu este cunoscut ca termen pentru noțiunea „șale”: *spate/spinare* „spate” – *spată/șale* „omoplat” – *mijloc* „șale” – *șira spinării* „șira spinării”.

Din datele oferite de atlasele lingvistice putem presupune următoarea evoluție a termenului *șale*: *șale* „șale” → „spate” → „omoplat”.

În graiuri termenii *spate*, *spinare*, *șale* au fost surprinși la o anumită fază a evoluției lor.

Osul (oasele) spinării, cu variantele specifice zonelor geografice *ciontul spinării*, *ciolanul spinării*, se întrebuițează atât pentru „omoplat”, cât și pentru „șira spinării” în lipsa unui termen exact, dar numai în pct. 14 – pentru ambele concepte.

Pe lângă termenii comuni pentru cele patru noțiuni în discuție, fiecare hartă conține termeni specifici, aparținând diferitor straturi etimologice.

Pentru noțiunea „spate”: *dos* < lat. pop. *dossum* < lat. cl. *dorsum* „spate”, de obicei cu referire la animale, *cârcă* este un împrumut slav (< sl. *krūkū* „gât”), *corp* și *trup* se datorează unei viziuni nediferențiate a corpului omenesc, originea lui *foacă* este necunoscută.

Pentru noțiunea „omoplat” am identificat mai multe denumiri create pe teren românesc în baza similitudinii metaforice: *lopată* și derivatele sale *lopătiță* / *lopățică* / *lopăția*, *furca umărului*, *pană*, *placă*. *Coapsa mâinii*, *șoldul mâinii* sunt bazate pe asocieri metaforice între părțile corpului, fenomen semnalat de M. Sala [15, p. 501]. *Plat* este un adjectiv substantivizat și definește forma omoplatului. *Plată* este format de la *placă*, prin asociere cu *plat* (etimologie populară). Termenii care au rezultat în baza contiguității conceptuale sau în urma confuziilor datorate necunoașterii structurii anatomice a corpului uman sunt *andreaua mâinii*, folosit de obicei pentru „claviculă”, *umăr*, termenul general pentru „parte a corpului omenesc corespunzătoare articulației dintre mână și trunchi” (DEX), *umerar* < *umăr* + *-ar*. *Spătauă*, *spetie*, *spetează* sunt derivate sufixate de la *spată*. *Omoplat*, preluat din limba literară, este un împrumut din franceză (< fr. *omoplate*), iar *lopatca* este un împrumut recent din rusă (< rus. *лопатка* „omoplat”). Nu cunoaștem etimologia termenului *lopscă* / *laposcă*.

Având în vedere legătura care unește *șale* de *șa*, întrebuițarea sintagmei *șaua mijlocului* pentru noțiunea „șale” în pct. 819 pare logică. Printr-un proces metonimic *brâu* a ajuns să desemneze șalele în pct. 780. *Mijloc* și *cruce* „șale” sunt preluați din lexicul comun, specializându-și sensul în graiuri. Primul definește localizarea șalelor, iar cel de-al doilea traduce probabil imaginea produsă de intersectarea liniei imaginare a șalelor cu axa verticală a spatelui. La fel și *mușchi* și-a extins sensul, numind șalele. *Râne*, pl. lui *rână* < lat. *rēn* (DER, 7187, p. 664). Sensul etimologic al acestui termen fiind „rinichi”, ne pare explicabilă întrebuițarea lui *rinichi* cu sensul „șale”, urmare a aceleiași transfer metonimic. *Șerteată* și *noadă* sunt termeni populari pentru „coccis”. *Noadă* derivă de la *nod*, prin asociere cu *coadă* (DER, 5708, p. 546). O altă etimologie posibilă ar fi de la un lat. **noda* (DEX). Și *coabă* ar putea să fi apărut prin analogie cu *coadă*, nu dispunem de o etimologie sigură a acestui termen. *Capu șării* este o creație metaforică ce specifică localizarea șalelor, în marginea, capătul, partea inferioară a șirei spinării, iar *șară* a fost preluat de la noțiunea contiguă „șira spinării”. *Târtă* poate fi un derivat regresiv de la *târțiță* (< bg. *trătică*, sb. *trtica* – DER, 8772, p. 793) „partea posterioară a coloanei vertebrale la păsări (de unde cresc penele cozii)” (DEX). Etimologia termenilor *slăbiin*, *șcheie* este necunoscută.

Majoritatea termenilor pentru „șira spinării” sunt rezultatul unei asocieri metaforice între concepte: *șira spinării*, *șirul spinării*, *coloana vertebrală*, *grindul spinării*, *drugul spinării*, *jgheabul spinării*, *dricul spinării*, *coarda spinării*, *râpa spinării*, *dunga spinării*,

nodurile de la spinare. Dintre aceștia *șira spinării* și *coloană vertebrală*, întrebuiți și de limba literară, și-au pierdut în mare măsură caracterul metaforic, pe când celelalte sunt cu mult mai expresive.

Șiră este format de la *șir* (DER, 7844, p. 718-719). *Șiriță* pare a fi un derivat de la *șiră*. *Firă* din sintagma *fira spinării* este un feminin de la *fir* după modelul *șiră* (etimologie populară). Asemănarea formală între *șiră* și *șină*, precum și asocierea între conceptele pe care le desemnează a dus la apariția denumirii *șina spinării*. Variantele *coloană verticală*, *coroana vertebrală*, *coroană verticală* pot fi explicate, de asemenea, prin etimologia populară, vorbitorii înlocuind determinantul științific *vertebrală* prin adjectivul *verticală*, asociat cu poziția coloanei, iar *coroană* a înlocuit *coloană* în urma unei confuzii fonetice. Un alt caz de etimologie populară este termenul *greaua spinării* în care *grea* l-a înlocuit pe *screea* în urma unei asocieri formale. După părerea lui M. Gabinschi, (*s*)*crea* „șira spinării” < sl. (*s*)*křel’ a* „șira spinării” [16, p. 93-94]. *Hribet* (< rus. *хребет*) și *pozvonocinic* (< rus. *позвоночник*), atestați în extremitatea estică a teritoriului dacoromân, sunt cu siguranță împrumuturi recente, din perioada când contactele cu graiurile est-slave au fost mai intense. *Greabăn*, de origine slavă (< sl. *grebenĩ* „pieptene”), în sens propriu înseamnă „regiune a corpului unor animale (mari) situată între gât și spinare” (DEX), deci a fost preluat din sistemul onomasiologic animal. Necunoscându-se termeni pentru a denumi noțiunea, s-a încercat definirea ei: *mijloc*, *osul spinării*, *ciontul spinării*. *Spinare*, *spate*, *măduva spinării* au ajuns să denumească șira spinării ca urmare a evoluției microsistemului onomasiologic analizat în corelație cu viziunea vorbitorilor asupra acestei regiuni a corpului omenesc.

În pct. 501 semnalăm transferul denumirii coloanei vertebrale la „spate”. Diferențierea noțiunilor se face cu ajutorul formei gramaticale: *șira spinării* „șira spinării” – *șirul spinării* „spate”. Un alt transfer se înregistrează în pct. 824 unde primul răspuns la întrebarea ȘALE este *șara* (corelația *șară* / *mijloc* „șale” – *șira spinării* „șira spinării”). În pct. 69 *cârcă* desemnează atât spatele, cât și șalele. Deși *mijloc* se întrebuițează pe larg pentru „șale”, în pct. 359 *mijloc* se zice coloanei vertebrale paralel cu *șirul spinării* (corelația *mijloc* „șale” – *mijloc* / *șirul spinării* „șira spinării”).

De remarcat în cazul acestui microsistem influența sistemului de denumiri ale părților corpului animalelor prin pătrunderea termenilor *șale*, *noadă*, *târtă* „șale”, *greabăn* „șira spinării”, precum și influența limbii literare prin înlocuirea sau tendința de înlocuire a termenilor arhaici *spinare* „șira spinării”, *șale* „spate” etc. cu termenii literari respectivi.

Constatăm că microsistemul terminologic popular ce corespunde cadrului conceptual SPATE (noțiunile „spate”, „omoplat”, „șale”, „șira spinării”) cuprinde 11 denumiri nemotivate: *spate*, *dos*, *cârcă* „spate”, *spată/spadă/spete*, *omoplat*, *lopatca* „omoplat”, *râne* „șale”, *spinare*, *screea*, *hribet*, *pozvonocinic* „șira spinării”. Dintre acestea 6 sunt împrumuturi: *omoplat*, din franceză, *screea*, din slava veche, *lopatcă*, *hribet*, *pozvonocinic*, din idiomuri est-slave, continuă semantic termenii din limba de origine, *cârcă*, din slava veche, a suferit, în baza contiguității conceptuale, modificarea semantică „gât” > „spate”. Celelalte sunt de origine latină, dar numai *dos* și-a păstrat semnificația inițială. Restul

au apărut fie în baza similitudinii metaforice (*spată/spadă/spete* „omoplat” < *spatha* „spadă”), fie în baza contiguității conceptuale (*spate* < *spathae*, pl. lui *spatha* „omoplat”, *spinare* „șira spinării” < *spīnalis* „referitor la șira spinării” (conversiune), *râne* „șale” < lat. *rēn* „rinichi”).

Denumirile create în graiurile dacoromâne corespund următoarelor procedee: creație sintagmatică, derivare semantică, sufixare, derivare regresivă, conversiune, etimologie populară și se bazează pe relațiile cognitive de contiguitate conceptuală, similitudine metaforică, subordonare taxonomică, similitudine formală, uneori în combinație, în cazul creațiilor sintagmatice.

Am identificat câteva strategii de numire a celor patru concepte.

Spatele este numit prin derivate semantice de la denumiri ale șirei spinării (*spinare*, *șirul spinării*), ale șalelor (*șale*) și ale corpului (*corp*, *trup*) în baza relației de contiguitate conceptuală, datorită apartenenței noțiunilor la același cadru conceptual.

Denumirile omoplatului se datorează câtorva relații asociative între conceptul-țintă și conceptul-sursă: 1) similitudine metaforică între „omoplat” și „lopată”, „lopată mică”, „șold”, „coapsă”, „placă”, „pană” în cazul derivatelor semantice *lopată*, *lopațiță* / *lopațâcă* / *lopația*, *șold*, *coapsă*, *placă*, *pană*; 2) contiguitate cu conceptele „spate”, „șale”, „umăr” și „claviculă” în cazul derivatelor semantice *spate*, *spinare*, *șale*, *umăr*, *undreaua*, cu conceptul „umăr” în cazul derivatului sufixat *umerar* și cu conceptul „plat” în cazul termenului *plat*, creat prin conversiune; 3) dublă contiguitate conceptuală în cazul sintagmelor *andreaua mâinii*, *umăru mâinii* / *schinări*; 4) triplă contiguitate conceptuală în cazul sintagmei *umăru cu undreaua gâtului*; 5) subordonare taxonomică față de conceptul „os” + contiguitate cu conceptele „spate”, „umăr”, „mână” în cazul sintagmelor *osul spinării* / *umărului* / *mâinii*, *osu de la umăr*, *ciolanu de la spate*, *ciontu umărului* / *spatelui*, *ciontu din umăr*; 6) subordonare taxonomică față de conceptul „os” + dublă contiguitate cu conceptele „încheietură” și „mână” în cazul sintagmei *osu de la încheietura mâinii*; 7) identitate conceptuală în cazul termenilor sufixați *spetie* / *spatie*, *spătauă*, *spetează*, situație specifică graiurilor care preferă derivatele cuvintelor simple, deoarece sunt mai explicite și mai expresive [17, p. 179-185]; 8) identitate conceptuală + contiguitate conceptuală în cazul sintagmelor *spata mâinii* / *umărului* / *spinării* / *omului*, *spata la* / *de la mână* / *umăr* / *om*, *spată de brâncă*, *lopatca umărului*, creații redundante; 9) similitudine metaforică + contiguitate conceptuală + similitudine formală în cazul termenului *platcă*, cu etimologie populară; 10) similitudine metaforică + contiguitate conceptuală în cazul sintagmelor *lopată mâinii* / *umărului*, *lopată de la mână* / *umăr*, *lopațâca umărului*, *lopațâca de la umăr*, *lopețaua din spate*, *șoldu mâinii* / *umerului*, *șoldu la mână*, *șoldurile de la mână*, *furca umărului*, *coapsa mâinii*, *placa mâinii* / *spatelui*.

Șalele au fost numite: 1) în baza similitudinii metaforice cu „șă” și „cruce” (*șale*, *cruci* – derivate semantice) și cu „târțiță” (*târtă* – derivat regresiv); 2) în baza contiguității conceptuale cu „spate”, „rinichi”, „șira spinării”, „mușchi”, „brâu”, „mijloc”, „coccis” (*spate*, *spinare*, *cârcă*, *rinichi*, *șăra*, *mușchi*, *brâu*, *mijloc*, *noadă*, *șertează* – derivate semantice); 3) prin asocierea relațiilor de similitudine metaforică cu noțiunea „cap” și

de contiguitate conceptuală cu „șira spinării” (*capu șării*) sau de similitudine metaforică cu „șă” și de contiguitate conceptuală cu „mijloc” (*șaua mijlocului*); 4) în baza dublei contiguități conceptuale cu „mușchi” și „spate” (*mușchii spinării*).

Principala strategie denominativă pentru „șira spinării” este combinarea relației de similitudine metaforică (cu „șir”, „coloană”, „drug”, „jgheab”, „dric”, „coardă”, „râpă”, „dungă”, „nod”) și a relației de contiguitate conceptuală (cu „spate”, „din vertebre”) la crearea sintagmelor *șira / șiru spinării, șăru șărilor, șărița spinării, coloana vertebrală, drugul / jgheabul / dricul / coarda / râpa / dunga spinării, nodurile de la spinare, greabămul spinării*. La aceasta se adaugă: derivatul semantic *șiră / șir* ca urmare a condensării sintagmei *șira / șiru spinării* (similitudine metaforică + contiguitate sintagmatică), derivatul semantic *grebăn* care are la bază similitudinea metaforică între „șira spinării” și „greabăn” și derivatele semantice *spate, mijloc, măduva spinării* în baza contiguității conceptuale; sintagma *osul / ciontul spinării*, bazată pe subordonarea taxonomică în raport cu „os” și contiguitatea cu „spate”; sintagmele *screaua spinării, hrebetul spinării*, bazate pe relațiile de identitate și contiguitate conceptuală, deci, creații redundante. Sintagmele *coloană verticală, coroana vertebrală, coroană verticală, fira spinării, șina spinării, greaua spinării* cu etimologie populară au la bază similitudinea formală *coloană – coroană, vertebrală – verticală, șir/șiră – fir, șiră – șină* și *screa – grea*.

În spatele unor denumiri actuale se află alte etape de evoluție: derivarea semantică *lopătiță / lopățică / lopăția* „lopăță mică” > „omoplat” a fost precedată de derivarea diminutivă *lopătă + -iță/-ică/-ea*; termenul *undreaună* „omoplat” a cunoscut următoarea evoluție semantică: „andrea” > „claviculă” > „omoplat” etc.

Trăsătura dominantă a microsistemului este transferul de denumiri între conceptele din interiorul cadrului conceptual: 1) de la „corp” la „spate” (spatele fiind văzut ca element al cadrului conceptual general OM) – *corp, trup* „spate”, 2) de la „spate” la elementele sale – „omoplat”, „șale”, „șira spinării”, 3) de la „șale” la „spate” și „omoplat”, 4) de la „șira spinării” la „spate”, „șale”, 5) de la „măduva spinării” la „șira spinării”, 6) de la „umăr” și „claviculă” la „omoplat” (clavicula și omoplatul fiind considerate elemente ale regiunii umărului), 7) de la „rinichi”, „coccis”, „brâu”, „șă” la „șale” (toate fiind considerate elemente ale regiunii inferioare a spatelui).

În fazele care au precedat evoluția denumirilor în limba română (în latină și în limbile de contact) constatăm aceeași strategie motivațională principală: transfer de denumiri între denotați cu localizare apropiată. Putem conchide că este vorba despre o constantă a microsistemului dat.

Referințe bibliografice

1. Zauner A. *Die romanischen Namen der Körperteile. Eine onomasiologische Studie*. Erlangen, 1902. <http://archive.org/stream/dieromanischenn00zaungoog> (vizitat 08.04.2013)
2. Geeraets D. *The Scope of Diachronic Onomasiology*. În: Vilmos Agel, Andreas Gardt, Ulrike Hass-Zumkehr & Thorsten Roelcke (red.), *Das Wort. Seine strukturelle und kulturelle*

Dimension. Festschrift für Oskar Reichmann zum 65. Tübingen: Niemeyer, 2002, 29-44. <http://www.ling.arts.kuleuven.be/qlvl/PDFPublications/02Thescopeofdiachronic.pdf> (vizitat 07.01.2013)

3. Geeraets D. *Theories of Lexical Semantics*. New York: Oxford University Press, 2010. 341 p. [http://np.edu.ua/e-book/book/djvu/A/iif_kgpm_Geeraets%20D.%20Theories %20 of%20Linguistic%20Semantics.pdf](http://np.edu.ua/e-book/book/djvu/A/iif_kgpm_Geeraets%20D.%20Theories%20of%20Linguistic%20Semantics.pdf) (vizitat 11.10.2013)

4. Moscal D. *Contribuția lui Eugenio Coseriu la evoluția conceptului de „câmp lexical”*. În: *Philologica Jassyensia*, an VII, 2011, nr. 2 (14), p. 199-211.

5. *Языковая номинация. Общие вопросы*. Под ред. Б. А. Серебренникова и А. А. Уфимцевой. Москва: Наука, 1977.

6. *Языковая номинация. Виды наименований*. Под ред. Б. А. Серебренникова и А. А. Уфимцевой. Москва: Наука, 1977.

7. Павел В. К. *Лексическая номинация*. Кишинев: ШТИИЦ, 1983.

8. Blank A. *Words and Concepts in Time: Towards Diachronic Cognitive Onomasiology*. În: R. Eckardt, K. v. Heusinger, Chr. Schwarze. *Words in Time. Diachronic Semantics*. – Berlin/ New York: Mouton de Gruyter, 2003, p. 37-65. [www.metaphorik.de/files/journal-pdf/01_2001_ blank.pdf](http://www.metaphorik.de/files/journal-pdf/01_2001_blank.pdf) (vizitat 14.03.2013)

9. Blank A., Koch P. *Onomasiologie et étymologie cognitive: l'exemple de la tête*. În: *Actas do 1º Encontro Internacional de Linguística Cognitiva*. Oporto: Faculdade de Letras, 1999, p. 49-71. <http://ler.letras.up.pt/uploads/ficheiros/4476.pdf> (vizitat 21.11.2012)

10. Koch P. *Cognitive Onomasiology and Lexical Change. Around the Eye*. În: Vanhove M. (eds.) *From Polysemy to Semantic Change: Towards a Typology of Lexical Semantic Associations*. Amsterdam / Philadelphia: John Benjamins B. V., 2008, p. 107-137.

11. Koch P. *Lexical typology*. Leipzig, 2010. [http://www.eva.mpg.de/lingua/ conference/2010_summerschool/pdf/course_materials/slides_Koch_session3.pdf](http://www.eva.mpg.de/lingua/conference/2010_summerschool/pdf/course_materials/slides_Koch_session3.pdf)

12. *Enciclopedia medicală populară*. Redactor responsabil V. Anestiadi. Chișinău: Redacția principală a Enciclopediei Sovietice Moldovenești, 1984.

13. Felecan N. *Terminologia corpului uman în limba română*. Cluj-Napoca: Mega; Argonaut, 2005.

14. Frățilă V. *Terminologia corpului omenesc în dialectul istroromân*. În: *Studii de toponimie și dialectologie*. Timișoara: Excelsior art, 2002, p. 211-312.

15. Sala M. *În legătură cu denumirea „mărului lui Adam” în unele limbi romanice*. În: *Studii și cercetări lingvistice*, IX. București, 1958, nr. 4, p. 497-510.

16. Gabinschi M. *Bârsană. Sarbăd. Screa (reluare). Stingher. Țiței. Vandra. A zgâria*. În: *Revistă de lingvistică și știință literară*. Chișinău, 1991, nr. 3, p. 91-97.

17. Tudose Cl. *Derivarea cu sufixe în româna populară*. București: Tipografia Universității din București, 1978.

Abrevieri bibliografice

ALM

– *Atlasul lingvistic moldovenesc*, vol. I, partea 1, *Fonetica*, de Rubin Udler; partea 2, *Fonetica*, de Rubin Udler; *Morfologia*, de Vasile Melnic, Chișinău, 1968; vol. II, partea 1, *Lexicul*, de Victor Comarnițchi, Chișinău, 1972; partea 2, *Lexicul*, de Vasile Melnic și Vasile Pavel, Chișinău, 1973.

- ALR – *Atlasul lingvistic român*, de Sever Pop, partea I, vol. I, Cluj, 1938; vol. II, Sibiu-Leipzig, 1942; *Atlasul lingvistic român*, de Emil Petrovici, partea a II-a, vol. I, Sibiu-Leipzig, 1940-1942.
- ALRM – *Micul atlas lingvistic român*, de Sever Pop, partea I, vol. I, Cluj, 1938; vol. II, Sibiu-Leipzig, 1942; *Micul atlas lingvistic român*, de Emil Petrovici, partea a II-a, vol. I, Sibiu-Leipzig, 1940-1942.
- ALRR-Mar. – *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Maramureș*, de Petru Neiescu, Grigore Rusu, Ionel Stan, vol. I-IV, București, Editura Academiei Române, 1969-1997.
- ALRR-Munt.Dobr. – *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Muntenia și Dobrogea*, de Teofil Teaha (coordonator), Mihai Conțiu, Ion Ionică, Paul Lăzărescu, Bogdan Marinescu, Valeriu Rusu, Nicolae Saramandu, Magdalena Vulpe, vol. I-V, București, Editura Academiei Române, 1996-2006.
- ALRR.Sinteză – *Atlasul lingvistic român pe regiuni: Sinteză*, coordonator Nicolae Saramandu, vol. I-II, București, Editura Academiei Române, 2005-2012.
- ALRR-Trans. – *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Transilvania*, de Grigore Rusu, Viorel Bidian, Dumitru Loșonți, vol. I-IV, București, Editura Academiei Române, 1992-2006.
- DER – Ciorănescu Al. *Dicționarul etimologic al limbii române*, București: Saeculum I.O., 2002.
- DEX – *Dicționarul explicativ al limbii române*, ed. a II-a, București: Univers Enciclopedic, 1996.
- NALR-Ban. – *Noul Atlas lingvistic român pe regiuni. Banat*, sub conducerea lui Petru Neiescu, de Eugen Beltechi, Ioan Faiciuc, Nicolae Mocanu, vol. I-III, București, Editura Academiei Române, 1980-1998 (vol. III sub titlul *Atlas lingvistic român pe regiuni. Banat* – ALRR-Ban).
- NALR-Criș. – *Noul Atlas lingvistic român. Crișana*, de Ionel Stan, Dorin Urișescu, vol. I-II, București, Editura Academiei Române, 1996-2003.
- NALR-Mold.Bucov. – *Noul Atlas lingvistic al României. Moldova și Bucovina*, de Vasile Arvinte, Stelian Dumistrăcel, Ioan Florea, Ion Nuță, Adrian Turculeț, vol. I-III, București, Editura Academiei Române, 1987-2007.
- NALR-Olt. – *Noul Atlas lingvistic român pe regiuni. Oltenia*, de Boris Cazacu, Teofil Teaha, Ion Ionică, Valeriu Rusu, vol. I-V, București, Editura Academiei Române, 1967-1984.
- Scriban – Scriban A. *Dicționarul limbii românești*. Institutul de Arte Grafice „Presa Bună”, 1939.
- Șăineanu – Șăineanu L. *Dicționar universal al limbii române*, Chișinău: Litera, 1998.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Anatol Eremia

Arealul toponimic Cantemir. Microtoponimia localităților rurale

Arealul toponimic Cantemir reprezintă un microsistem de nume topice majore și minore ce fac parte din diferite categorii onimice: oiconime, hidronime, oronime, floronimice, zoonimice etc. Majoritatea acestor denumiri este de origine românească. Românești sunt considerate numele de locuri și localități create de o populație românească pe baza lexicului și a mijloacelor derivaționale specifice limbii române. Proveniența românească a toponimelor se manifestă sub diverse aspecte: etimologic, lexical, derivațional, gramatical.

Documentele istorice atestă în această zonă numeroase nume topice minore, unele existente până astăzi: *Budăile*, iezere în lunca Prutului (1473), *Fântâna Mare*, loc pe valea râului Tigheci (1436), *Frumușelul*, seliște (1452), *Hotarul lui Rentea* (1459), *Larga*, râu, afluent al Prutului (1469), *Seliștea lui Bodea*, pe Prut (1489), *Gura Lărgii* (1507), *Seliștea Tătărcanilor*, pe Tigheci (1528), *Pietrișul*, loc pe Tigheci (1546), *Fântâna lui Cucută*, pe Prut (1604), *Bălacea*, gârlă în lunca Prutului (1609) etc.

Particularitățile fizico-geografice și naturale ale terenului, aspectele vieții sociale, diversele evenimente, fapte și întâmplări din trecut și-au găsit reflectare în toponimie, inclusiv în nomenclatura topică minoră din zonă. Prezentul glosar a fost întocmit pe baza anchetelor toponimice de teren, efectuate în anii 1970-2014, și a surselor documentare din diferite perioade.

Anafóru, loc în albia râului Prut, la nord-vest de Leca. Etim.: *anafor* „vârtej de apă într-un râu”, „loc adânc într-o apă curgătoare”. **Bálta**, cu var. *În Baltă*, luncă inundabilă la vest de Antonești. Din antrop. *baltă* „întindere mare de apă stătătoare, cu vegetație acvatică bogată”. **Bálta Albă**, loc la sud-vest de Gotești, fostă baltă în lunca inundabilă a Prutului. Componentul secund al numelui topic se referă la aspectul vizual al apei care lucește în razele soarelui. **Bálta cu Lâniș**, fostă baltă în lunca Prutului, la vest de Stoianovca. Toponim compus din entop. *baltă* și apel. *lâniș* „specie de alge verzi, care formează mase plutitoare la suprafața apelor stătătoare; mătasa broaștei”, precedat de prep. *cu*. **Bárcul Flăcăilor**, loc la nord-est de Ghioltosu, fost lac în lunca Prutului. Din entop. *barc* „lac de luncă; baltă”. „Era un barc acolo, un lăcușor, pe care îl îngrijeau flăcăii din sat” (Explicația informatorilor). **Bárcul Máre**, fost lac, astăzi teren agricol la vest de Antonești. Din entop. *barc* „lac mic”, „baltă” + adj. *mare*. **Báhnile**, loc la sud-vest de Gotești și la vest de Constantinești, în trecut băltoace cu apă în lunca inundabilă a Prutului. Din entop. *bahnă* (pl. *bahne, băhni*) „loc mlăștinos, mocirlos”, „baltă cu apă stătută”, „loc șes de fâneață”. **Bălăcea**, gârlă mare în lunca Prutului, în mare

parte desecată, pe alocuri cu mici segmente inundabile. Începe mai la nord de comuna Gotești și se varsă în bălțile de la vest de Crihana Veche și Manta. Atestată documentar la 1609. Hidronimul are la bază antrop. *Balaci*, atestat în documentele vechi și cu formele *Balaș*, *Balașa*, purtătorii numelor fiind demnitari de stat și mari proprietari de pământuri în Moldova. **Bogăta**, pădure la nord-vest de Cociulia. Toponimul reprezintă un calificativ al obiectului topografic – bogăția naturală a pădurii și, în genere, a părții acestea de moșie comunală. **Boroscăiștea**, loc necultivat la est de satul Taraclia. Din entop. *boroscaiște* „teren împânzit de boroscai (de scai)”, derivat de la *boroscai* cu suf. colectiv *-iște*. **Bótul Chiscului**, începutul unui deal, cuprins între Valea Gurmazului și Valea Mare, la sud-est de Cociulia. Din top. *Chiscul*, precedat de entop. *bot* „partea anterioară de unde începe în lungime un deal”. **Bozăría**, loc la nord-est de Lărguța. Din entop. *bozărie* „desiș de boz”, „loc cu multe tufe de boz”. Toponim floronimic. **Bucovinéni**, partea de sud-est a comunei Baimaclia, denumită astfel pentru că aici locuiesc foști coloniști ucraineni originari din Bucovina. **Bulboáca**, lac în lunca Prutului, la nord-vest de Gotești. Din entop. *bulboacă* „lac mic”, „baltă”, „bulhac, băltoacă”, „loc adânc în albia unui râu”. **Bulbuhána**, loc pe valea râului Salcia Mică, la sud de Chioselia. Din entop. *bulbuhănă*, variantă a termenului *bulboană* „loc adânc într-o apă curgătoare sau stătătoare”, „băltoacă mocirloasă”, „mlaștină”. **Bulhácul**, cu var. *Râpa Bulhacului*, vâlcea pe teritoriul satului Sadâc, ramificație pe stânga a văii râului Ialpușel. Din entop. *bulhac* „lac mic”, „heleșteu”, „groapă cu apă adunată din ploii; băltoacă”.

Caraculác, vâlcea la nord-est de Tartaul, ramificație de stânga a Văii Crăciunului. Toponim de origine turcică: *kara* „negru”, *kulak* „vale”, „vâlcea” (numele topic având semnificația „Valea Neagră”). Alte locuri cu același nume: *Caraculac*, teren agricol la est de satul Crăciun; *Caraculac*, pădure la nord de Baimaclia. **Cardónul**, loc la sud-vest de Leca. Din entop. *cardon* „pichet de grăniceri”. Este locul unui vechi pichet de graniță. **Cardónul**, loc în pădurea de la nord de Haragăș, unde pădurarul își avea casa, gospodăria proprie. Aici din entop. *cardon* „locuința pădurarului”. **Cătina**, loc în lunca Prutului, la vest de Țiganca. Din term. bot. *cătina* „specie de arbuști spinoși, cu frunze mici și cu fructe roz sau albe” (lat. *catena*). Toponim floronimic. **Ceamúrii**, loc la est de Gotești, unde, după cum susțin informatorii, până nu demult se mai păstrau ruinele unor clădiri, care se crede că făceau parte dintr-o veche gospodărie comunală. Etim.: *ceamur* „material de construcție constând din lut frământat cu paie tocate, întrebuințat la construirea sau la tencuirea caselor țărănești”, „pereți din ceamur”. **Cesnocári**, partea de nord-vest a comunei Baimaclia. „Mahalaua se numește așa, pentru că era locuită de oameni veniți din sudul Basarabiei; ei se ocupau cu cultivarea usturoiului” (Explicația informatorilor; rus. *чеснок* „usturoi”). **Chetrăria**, loc la nord-vest de Enichioi. Din entop. *chetrărie* (lit. *pietrărie*) „carieră de piatră”, derivat colectiv-local al apel. *piatră* cu suf. *-ărie*. Alte locuri cu același nume: *Chetrăria*, loc pe dealul de la nord-est de Șamalia; *Chetrăria*, loc la nord-est de Ciobalaccia; *Chetrăria*, teren cu sol pietros, zguros, la nord-vest de Capaclia. **Chirigiul**, cu var. *Pe Chirigiu*, teren agricol la sud-est de Ciobalaccia. Toponim antroponimic: *Chirigiu* < apel. *chirigiu* „cărăuș”. **Chiscul**, deal între Valea Morii și Valea Adâncă, la sud-est de Cociulia (alt. 183 m). Din entop. *chisc* (lit. *pisc*) „vârf ascuțit de munte sau de deal”, „deal înalt”. Toponime compuse cu același component: *Chiscul*

Lúpului, deal în marginea pădurii dinspre comuna Tigheci, la nord-vest de Cociulia; *Chîscul Túrcului*, deal la est de Pleşeni (alt. 233 m). Din entop. *chisc* (lit. *pisc*) „vârf de deal înalt” și etnon. *turc*, toponimul referindu-se la vechimea numelui topic (de pe vremea turcilor). **Chişiórul**, deal în Pădurea Tigheciului, la est de Hănăseni (alt. 230 m). Din entop. *picior* (reg. *chicîor*, *chişior*) „partea de deal (sau de munte) în prelungire”, „ramificație de deal mare, înalt”. Comp. și *Chişiorul Dealului*, parte de deal la sud-est de Țărăncuța (alt. 127 m).

Ciotcăria, loc în pădurea de la nord-est de Haragăș. Din entop. *ciotcărie*, derivat colectiv cu suf. *-ărie* de la *ciotcă* „partea rămasă dintr-un copac tăiat sau rupt de la rădăcină; ciot”, „teren rămas cu cioturi după tăierea pădurii”. **Ciotoăia**, loc în pădurea de la nord-vest de Haragăș, unde a fost tăiată cândva pădurea și au rămas doar cioturile (cioatele). **Ciubuclia**, vale și parte de moșie la nord-vest de Ciobalaccia, precum și terenuri agricole la vest de Tartaul. „A fost sat tătăresc acolo, și astăzi se găsesc în locurile celea urme de bordeie, ciubucuri de lut și tot felul de hârburi (Explicația informatorilor). **Coasta Săcii**, partea stângă a văii râulețului Saca, la nord-est de Gotești. Din entop. *coastă* „partea înclinată a unui deal; povârniș” și hidron. *Saca* în genitiv. **Coinducul**, vale la sud-vest de Ciobalaccia, ramificație pe dreapta a văii râului Larga. Toponim de origine turcică (comp. hidron. *Cunduc*, denumirea cursului inferior al râului Cogâlnic). **Colăcul**, vâlcea la sud de Capaclia, ramificație pe stânga a Văii Capaclei. Din entop. *colac*, toponimul referindu-se la configurația vâlcelei (de formă rotundă). **Cópca**, izvor pe valea râului Ialpușel, la nord de Taraclia. Din entop. *copcă* „loc săpat în pământ ca să se adune apa din izvoare pentru adăpatul vitelor; iezuș”, „izvor”. **Corláta**, deal înalt la nord-vest de Pleşeni și Hănăseni (alt. 184 m). Din entop. *corlată* „ridicătură de pământ (movilă) încercuită cu corlate”, „îngrăditură din bârne și nuiele”. **Costéiul**, parte de teren agricol lângă Capaclia. Din apel. *costei* „plantă erbacee din familia gramineelor, cu frunze păroase și cu spiculețe gălbui”. Sinonime entopice: *chirău*, *sad*, *sadină*, *țepoșică*. **Cóta**, terenuri agricole la est de satul Bobocica, pe partea stângă a văii Sasăghiol. După reforma agrară din 1918-1924, aici moșierului din partea locului îi rămase în posesie cota de 100 ha de pământ, prevăzută de legea din 1918 referitoare la desproprietărea moșierilor și împrumutarea țăranilor basarabeni. **Cóta lui Țâncu**, toponim la sud-est de Sadăc. Aici moșierul Țâncu stăpânea 100 ha de pământ, cotă rămasă în proprietatea sa după reforma agrară din 1918-1924. **Cótul**, cu var. *În Cot*, loc în lunca Prutului, la nord-vest de Stoianovca, unde râul face un cot. Din entop. *cot* „cotitură a unei ape curgătoare”. Comp. și: *Cótul Ascușit*, cotitură a Prutului, la nord-vest de Gotești; *Cótul Butúcului*, cotitură a râului Prut, la nord-vest de Toceni; *Cótul Lung*, cot al Prutului, la sud-vest de Leca; *Cótul Mic*, cot al Prutului, la sud-vest de Antonești; *Cótul Rânzăștiului*, cotitură a râului Prut la vest de Țiganca, dinspre com. Rânzești din România. **Culíciul**, loc la vest de Ghioltosu, fost lac în lunca Prutului. Toponim cu etimologie controversată: 1) din antrop. *Culici* (hipoc. al lui *Neculici*); 2) din term. ornit. *culici* (*culic*) „găinușă de baltă”, „becatină”. **Curcubețica**, parte de moșie la est de Chioselia. Toponim floronimic: *curcubețică* „plantă minoră din familia curcubetelor, cu fructe mici rotunde ce au un miros specific”. **Curpenișul**, pădure la est de Pleşeni. Din entop. *curpeniș* „pădurice tânără”, „desiș de copăcei”, „loc cu curpeni (rădăcini) de copăcei”. Vezi și *Curpenișul*, loc în pădurea Câietului, la vest de localitate.

Dâmbul Măre, deal la sud-est de Pleșeni (alt. 150 m). Din entop. *dâmb* „ridicătură de pământ de formă rotundă”, „deal conic izolat” + adj. *mare*. **Deálul cel Măre**, deal înalt la vest de Coștangalia (alt. 247 m). Pe culmea dealului se află o movilă cu observator, notată pe hărțile topografice și în planurile cadastrale. Vezi și alte compuse toponimice cu entop. *deal*: *Deálul Crăciúnului*, deal înalt la nord-est de satul Crăciun (alt. 293 m); *Deálul Crúcii*, deal la sud-vest de Chioselia (alt. 128 m). „Pe dealul acela, până nu demult, era o cruce mare de lemn, au ridicat-o oamenii din sat, pentru că de aici începea alaiul de preoți și credincioși, ducând icoane și steaguri din biserică, de înconjurau moșia satului, rugându-se de ploaie. Mai este și astăzi obiceiul acesta la noi” (Explicația informatorilor); *Deálul Haragășului*, deal la nord-est de satul Crăciun (alt. 292 m). „E deal mare, înalt, drept în sus, cu carul încărcat nu-l sui nici cu două perechi de boi” (Explicația informatorilor). **Délnița**, porțiune de teren la marginea de est a com. Țiganca. Din entop. *delniță* „parcelă de pământ arabil, adesea lungă și îngustă”, „șanțul din jurul satului, cu îngrăditură din pari, prăjini și nuiele, care despărțea localitatea de țarină”. **Douăzeciul**, cu var. *În Douăzeci*, teren agricol la nord de Toceni. Aici sătenii dețineau loturi a câte 20 de prăjini: *prăjină* „unitate de măsură pentru suprafețe de teren, egală aproximativ cu 3,5 și, pe alocuri, 6,5 m² de pământ”. **Drumul Odăii**, drum spre comuna Antonești, unde pe vremuri a existat o odaie: *odaie* „gospodărie agricolă în câmp”, „adăpost în câmp pentru lucrătorii pământului, pentru ciobani, pădurari”. **Dughia**, loc într-o vâlcea situată la sud-vest de Coștangalia. Din apel. *dughie* (*Setaria italica*) „plantă erbacee din familia gramineelor, cultivată pentru furaj; pârâng”.

Făța Sătului, parte de moșie la nord de Tartaul. Din entop. *față* „partea dealului orientată spre sat” și term. *sat* „localitate rurală”. **Făgădăul**, cu var. *La Făgădău*, loc la nord de Ghioltosu, pe drumul spre Țiganca. Etim.: *făgădău* „loc unde se consumă băuturi alcoolice și diferite gustări; cârciumă”, „han la un drum mare” (< ung. *fogadó*). „Era acolo un han cu ospătărie, vestit han în tot ocrugul nostru” (Explicația informatorilor). **Fălcile**, teren agricol la vest și sud-vest de Haragăș. Din apel. *falce* „veche măsură pentru suprafețe agricole (în Moldova egală cu 1,43 ha)”, „teren agricol de mărimea unei fălci”. **Fânățul**, loc în lunca Prutului, la vest de Țiganca. Din entop. *fânaț* „loc cu iarbă pentru fân”. **Fântâna Zânelor**, fântână veche în pădurea Mănăstireasca, la est de Lărguța. Tradițiile populare locale păstrează mai multe legende despre proveniența acestui nume topic. **Fundăcul**, loc la sud-est de Antonești, unde se înfundă o vale dinspre or. Cantemir. Din entop. *fundac* „terminația superioară a unei văi”. **Fúndul Cótului**, loc în lunca Prutului, la sud-vest de Toceni. Toponim descriptiv, compus din entopicele *fund* „partea mai îndepărtată a unui obiect topografic” și *cot* „cotitură a unui râu”. Vezi și *Fúndul Lúncii*, partea de nord mai îndepărtată a luncii Prutului, la nord-vest de Antonești.

Găunoása, vale la vest de Tătărășeni, ramificație pe dreapta a văii râului Tigheci. Toponim la origine adjectiv substantivizat: *găunos* „cu gropi, cu râpi; gropuros, râpos” (*găună* „adâncitură, gaură în pământ”, „groapă”, „râpă”). **Găuzoáia**, vale la est de Pleșeni, ramificație pe stânga a văii râului Tigheci. Din entop. *găoază* „depresiune de teren; râpă, văgăună”, „vale adâncă”. **Gârla Tătărului**, fostă gârlă în lunca Prutului, la vest de Stoianovca, acum teren agricol. Toponim posesoral, compus din entop. *gârlă* „apă curgătoare în lunca unui râu” și antrop. *Tătaru* în genitiv. **Gârlișoára**, loc la vest

de Gotești și Constantinești, în trecut mică gârlă în lunca Prutului, care se vărsa direct în Prut. Toponimul reprezintă diminutivul entopicului *gârlă*, cu formantul *-ișoara*. **Ghiolgiúc**, vale la sud-est de Tartaul, ramificație pe stânga a văii râului Larga. Toponim de origine turcică: *gölgiuk*, diminutiv al lui *göl* „lac”, „heleșteu”, cu suf. *-giuk*. **Grîndul**, loc în lunca Prutului, la nord-vest de Gotești. Din entop. *grind* „ridicătură de teren de formă alungită în lunca inundabilă a unui râu”, „insuliță în albia unei ape curgătoare sau stătătoare”. Vezi și: *Grîndul Bălăcii*, loc la sud-vest de Constantinești, o insuliță în gârla Bălăcea; *Grîndul Căilor*, loc în lunca Prutului, la vest de Antonești, unde a existat o pășune pentru cai. **Gropána**, loc în lunca Prutului, în trecut lac de luncă, la vest de Gotești. Din entop. *gropaná* „adâncitură mare de teren”, „lac sau baltă formată într-o adâncitură de teren”, „heleșteu”. **Gúra Lărgii**, locul de deschidere în valea Prutului a văii râului Larga, la sud de Gotești și la sud-vest de Constantinești. Din entop. *gură* „începutul din partea de jos a unei văi”, „locul de vărsare a unei ape curgătoare” + hidron. *Larga* în genitiv. **Gurmázul**, deal înalt la nord-est de Cociulia (alt. 200 m). Din entop. *gurmaz* (*grumaz*) „partea cea mai înaltă a unui deal; culme”.

Harbuzăria, teren agricol la sud-vest de Cârpești. Din entop. *harbuzărie* „loc cultivat cu pepeni verzi și galbeni”. Vezi și *Harbuzăria*, teren agricol la nord-est de Ghioltosu. „Aici erau harbuzăriile oamenilor din sat, pentru că era pământ nisipos, de țelină” (Explicația informatorilor). **Hașcaná**, parte de teren agricol la sud-est de Iepureni, pe versantul de stânga al văii râulețului Saca; *Hașcána*, teren agricol la nord-vest de Hârtoș; *Hașcaná*, teren agricol la sud-vest de Cârpești. Din entop. *hașcana* (*hașchină*) „parcelă de pământ; halcă, hliză, partal”. **Hătășul**, loc la sud-est de Ciobalaccia; *Hătășul*, parte de moșie la vest de Căietu, în trecut cu locuri de pășune și stâne de oi; *Hătășul*, teren agricol la sud-vest de Constantinești. Din entop. *hătaș* „drum prin care sunt scoase la păscut vitele din sat”, „cărare sau drum de pădure”, „cărare făcută de animale prin pădure”. **Hârtoápele**, vâlcea la sud de Iepureni, ramificație pe stânga a văii râulețului Saca. Numele topic reprezintă pluralul termenului entopic *hârtoș* „vâlcea scurtă și îngustă, de formă rotunjită, cu pante rezezi înierbate”, „adâncitură de teren în semicerc, fără ramificații”. Locuri cu același nume: *Hârtoșul*, vâlcea în pădurea de la nord de Lărguța; *Hârtoșul*, vâlcea în semicerc la vest de Căietu; *Hârtoșul*, vâlcea la sud de Acui. Microtoponim de largă răspândire. **Hliza**, vale la sud-est de Ciobalaccia, ramificație pe stânga a văii râului Larga. Din entop. *hliză* „parcelă de pământ lungă și îngustă”. Sinonime entopice: *deleancă*, *hașchină*, *funie*, *lanț*, *partal*, *postată*, *sfoară*, *șușăniță*. **Hólbura**, loc în lunca Prutului, la vest de Țiganca. Din term. bot. *volbură* (local rostită *holbură*; *Convolvulus arvensis*) „plantă erbacee cu tulpina subțire, târătoare sau agățătoare, cu flori albe sau roz, având corola în formă de pâlnie; rochița rândunelei, adormitele”. **Hólmul**, deal la nord de Alexandrovca (alt. 167 m). Din entop. *holm* „ridicătură de pământ mai mică decât dealul”, „mică ridicătură conică de pământ, cu vârful rotunjit”. Alte locuri cu același nume: *Hólmul*, cu alonim. ucr. *Șciob*, deal înalt la nord-vest de Cășla (alt. 252 m); *Hólmul*, deal la sud-vest de Iepureni (alt. 122 m); *Hólmul*, deal înalt la sud-est de Haragăș (alt. 291 m). **Hostoroábele**, locuri accidentate la sud-vest de Haragăș. Din entop. *hostoroabă* (*costoroabă*) „loc cu surpături de teren, râpos, prăpăstios”. **Hreábănul**, cu alonim *Schinarea Porcului*, deal în pădurea de la nord-est de Lărguța, care separă

cursurile apelor de pe văile ce duc spre comunele Capaclia și Cociulia (alt. 290-302 m). Din entop. *hrebăn* (*greabăn*) „partea cea mai înaltă a dealului, îngustă și prelungită”. Alonimul *Schinarea Porcului* reprezintă o creație metaforică. **Hulpăria**, locuri accidentate la est de Enichioi; *Hulpăria*, loc în pădurea de la nord de Haragăș. Din entop. *hulparie* (*vulpărie*) „loc cu vizuini de vulpi”, derivat al termenului zoologic *vulpe* (cu sufixul colectiv *-ărie*). **Húlturul**, deal la sud-vest de Lărguța (alt. 260 m). „Prin desigurile de arbuști de pe dealul acela își aveau cuibare hulturii, sau hultanii, cum le mai spunem noi” (Explicația informatorilor). Toponim zoonimic.

Iezurcanul, lac în lunca Prutului, la vest de Antonești. Din entop. *iezurcan* „iezer mic; lăcușor”. **Imășul**, loc de pășune la sud-est de satul Dimitrova; *Imășul*, locuri de pășunat la nord-est de Ciobalaccia; *Imășul*, teren unde a fost loc de pășune, acum este plantat cu pomi fructiferi, la nord-est de Haragăș. Din entop. *imaș* „teren necultivat, folosit ca pășune”. **Isămbéti**, terenuri agricole la sud-vest de Lărguța, pe partea dreaptă a văii râulețului Saca. Etim. necun. **Izlázurile**, locuri în lunca Prutului, la nord-vest de Gotești. Din entop. *izlaz* (pl. *izlazuri*) „loc necultivat, folosit ca pășune”. Sinonime entopice: *ceair*, *imaș*, *păscătoare*, *pășune*, *suhat*, *toloacă* ș.a. **Izvoára**, vâlcea la sud-est de Cania, ramificație pe stânga a văii Barăneasa. Toponimul reprezintă singularul refăcut din forma de plural *izvoare* prin acordul cu termenul elipsat *vale* (inițial – *Valea Izvoarelor*). **Jăpășca**, vâlcea la sud-est de Șamalia, ramificație pe stânga a Văii Șamaliei. Din entop. local *jăpașcă*, echivalentul termenului *zăpască*, împrumut lexical din limba rusă (*занаска* „teren de rezervă”, „teren aflat în administrarea autorităților locale”. **Jumătățile**, parte de moșie a comunei Cârpești, situată la vest de localitate, unde localnicii, la reforma agrară din 1918-1924, au fost împrumătați cu jumătăți din loturile repartizate (câte 2,5-3 ha).

Lácul, loc în cuprinsul moșiei comunei Cârpești, în partea de sud-vest a localității. Din entop. *lac* „apă stătătoare strânsă din ploi”, „locul unui lac cu apă strânsă din ploi”. **Lácul cu Plopi**, lac în pădurea de la est de Hănăseni și Tătărășeni. Toponim topografic descriptiv. **Lărgéni**, partea de nord-vest a comunei Sadâc, populată de locuitorii veniți din satul Lărguța. **Línia**, drum la vest de Suhat. Din entop. *linie* „drum de câmp sau prin pădure, mai puțin umblat”. Vezi și: *Línia cea Măre*, drum prin pădurea de la vest de Capaclia; *Línia Ócnei*, drum pe rectilinie în pădurea de la est de Lărguța. „În capătul acestui drum se află o groapă mare, săpată în pământ în căutarea unor minereuri de sare” (Presupun localnicii). Etim.: *linie* „drum pe linie dreaptă în pădure”, *ocnă* „groapă mare în pământ (săpată)”, „mină de sare”, „mină (în general)”. **Lóturile**, porțiuni de teren la sud-est de Antonești. Din entop. *lot* „parcelă de pământ primită la împrumut” (la reforma agrară din 1918-1920). **Lumânăríca**, câmp la nord de satul Bobocica. Aici, pe vremuri, după cum susțin informatorii, locurile erau împânzite de lumânărică; *lumânărică* (*Verbascum thapsus*) „plantă erbacee medicinală cu frunze mari și cu flori galbene, dispuse în spic”. **Lúnca**, teren pe valea râului Prut, adesea inundabil, la vest de Antonești. Din entop. *luncă* „porțiune de teren de-a lungul malului unei ape curgătoare, având o vegetație specifică”, „șes de-a lungul unei ape”, „pădurice din copaci de plop și salcie pe valea unui râu”. **Lúnca Bătrână**, loc aproape de râul Prut, la vest de Gotești. „În locul acela scăzuse apa din baltă și se formase un fel de pajiște. Dar asta a fost tare

demult și de aceea i-au zis *Lunca Bătrână* sau *Lunca Veche*” (Explicația informatorilor). **Luncuța**, cu var. *În Luncuță*, loc în lunca Prutului, la vest de Țiganca. Diminutiv al termenului entopic *luncă* „șes inundabil de-a lungul unei ape curgătoare”, „pădurice pe malul unui râu; zăvoi”. **Lupăria**, loc în pădurea de la nord de Haragăș. Din entop. *lupărie* „habitatul lupilor”, „loc unde își fac apariția mai des lupii”. **Lutăria**, loc pe teritoriul comunei Baimaclia. Din entop. *lutărie* „teren cu sol argilos”, „loc de unde se scoate lut”.

Málul Gálben, mal al Prutului, la nord-vest de Toceni, mal abrupt cu sol de argilă galbenă. Toponim descriptiv. **Mănăstireasca**, parte de pădure la est de Lărguța. „Aici a fost un schit vechi, pe lângă care începuse să se zidească și o mănăstire. Până nu demult, în aceste locuri, se mai vedeau urme de construcții” (Explicația informatorilor).

Moára Véche, cu var. *La Moară*, loc la nord-est de Iepureni. Toponim agroindustrial.

Mohila, movilă pe dealul de la nord-est de Ciobalaccia (alt. 264 m). Din entop. *movilă* (local rostit *mohilă*). Vezi și: *Mohila cei Măre*, movilă la est de Ghioltosu (alt. 162 m);

Mohila din Pârloage, movilă la nord-vest de Hănăseni (alt. 173 m); *Mohila Podișului*,

movilă la sud de Alexandrovca și la sud-est de Hârtop (alt. 209 m). **Mojila Țârnei**,

movilă la nord-est de Țiganca (alt. 148 m). Din entop. *movilă* (local rostit *mojilă*) și mi-

crotop. *Țarna* în genitiv. **Monumentul**, cu var. *La Monument*, loc istoric pe dealul

de la sud-est de Constantinești (alt. 150 m). Este vorba de obeliscul ridicat în memoria

luptei de pe malul râului Larga în timpul războiului ruso-turc din anii 1768-1774. Vezi

și *Monumentul*, cu var. *La Monument*, movilă cu observator geodezic și topografic

la sud-est de Enichioi (alt. 165 m). **Movila Verde**, movilă la nord de Vâlcele (alt. 70

m). Movila s-ar fi numit astfel, după cum susțin localnicii, pentru că era mereu acoperită

de copăcei (vișinari, porumbrei etc.). **Movilele**, cu var. *La Movile*, loc cu câteva movile,

la sud-est de Cania, cea mai mare având alt. 193 m. **Múchia cei Măre**, culmea dealului

de la est de Șamalia (alt. 120-150 m). Din entop. *muchie* „culme de deal sau de munte

ascuțită și alungită” și adj. *mare*, precedat de articolul demonstrativ *cea* (reg. *cei*).

Nămoálele, loc în lunca Prutului, fost lac mare, acum teren agricol, la vest de Gotești.

Reprezintă pluralul articulat al apel. *nămol* „mâl care se depune pe fundul apelor stătă-

toare”. **Nouă Prăjini**, terenuri agricole la nord-vest de Câșla. „Acolo erau mai multe

ogoaare a câte 9 prăjini fiecare, moștenite încă de la reforma agrară a domnitorului Alexandru

Ioan Cuza” (Explicația informatorilor). Din numer. *nouă* și apel. *prăjină* „unitate de măsură

pentru suprafețe agricole, egală cu 5,8 și, pe alocuri, cu 6,7 m²”. **Ochérja**, poiană în pă-

durea Lărguței, la nord de sat. Etim. necun. **Óchiul**, cu var. *La Ochi*, loc pe valea râului

Ialpușel, la nord de Sadac. Din entop. *ochi* „loc mlăștinis; mocirlă, mlaștină”, „izvor

noroios”.

Pachétele, terenuri agricole la vest de satul Țolicea. Din entop. *pachet* „teren

agricol cuprins între patru drumuri care se intersectează, având suprafața variabilă, între

25-50 ha”. **Pandéla**, cu var. *La Pandelă* și *Movila cu Pandelă*, movilă la nord-est de Leca

(alt. 120 m). Din entop. *pandelă* „instalație de lemn sau din metal pe movile sau pe mari

ridicături de teren destinată măsurătorilor geodezice și observărilor topografice”. Vezi

și *Pandéla*, movilă cu observator pe un deal de la nord-vest de Cociulia (alt. 188 m).

Parágina, teren agricol la nord-est de Iepureni, situat pe partea dreaptă a văii râului Ti-

gheci; *Parágina*, parte de moșie la nord de Coștangalia, altă dată locuri de păscut vitele,

oile. Din entop. *paragină* „pământ lăsat necultivat, împânzit de ierburi și buruiene”. **Patruzéciurile**, cu var. *În Patruzeci*, terenuri agricole la nord-est de Ghioltosu. „Aici parcelele de pământ, cu care au fost împrorietăriți țărani de Alexandru Ioan Cuza, aveau câte 40 de prăjini” (Explicația informatorilor). **Pădúrea Arménilor**, parte din pădurea de la est de Chioselia, care, după cum susțin informatorii, aparținea unor arendași armeni. **Pădúrea Liceului**, pădure la sud-est de Țărăncuța, între satele Țărăncuța, Burlacu și Frumușica. Este o pădure pe care o supraveghea și o îngrijea Liceul din Bolgrad (azi oraș în reg. Odesa, Ucraina). **Pădúrea Mănăstirii**, parte de pădure la est de Hănăseni, aparținea unei mănăstiri, aceasta pe lângă alte păduri comunale sau administrate de stat. **Pădúrea Ulménilor**, pădure la nord-est de Cociulia. În preajma pădurii, după cum susțin informatorii, până nu demult se mai păstrau urmele unui sat vechi care se numea *Ulmeni*. **Pălămída**, loc la sud de Tartaul. Din term. bot. *pălămidă* (*Cirsium arvense*) „plantă erbacee perenă din familia compozitelor, cu tulpină înaltă, cu rădăcini adânci și cu frunze crestate, acoperite pe margini cu spinișori (este vătămatoare pentru semănături)”. **Pălmașía**, terenuri agricole la sud-est de Suhat, pământuri de împrorietărire date pâlmașilor la reforma agrară a lui Alexandru Ioan Cuza. Derivat cu suf. *-ie* al termenului *pălmaș* „țaran fără vite de muncă și fără inventar agricol, care își lucrează pământul cu brațele (cu palmele)”. În Basarabia, pâlmașii au fost împrorietăriți cu 2-4 ha de pământ. **Părlitúra**, parte din pădurea de la nord-est de Haragâș, precum și teren agricol pe partea dreaptă a văii Bărăneasa, la vest de Cârpești. Din entop. *părlitură* „loc unde cândva a ars pădurea”, „loc defrișat prin arderea copacilor din pădure”. **Părloága**, teren agricol la est de Toceni. Toponimul reproduce termenul entopic *părloagă* „loc lăsat nearat, necultivat (timp de 1-2 ani), pentru a-și recăpăta productivitatea”. A se vedea și: *Părloága*, parte de teren agricol la sud de Haragâș; *Părloága*, teren agricol la est de Enichioi. Pluralul termenului respectiv îl reprezintă microtoponimele *Părloágele*, teren agricol la sud-est de Cania, *Părloágele*, terenuri agricole la sud-vest de Suhat; precum și *Părlógile*, teren agricol la nord-est de Antonești și *Părlógile*, deal cu o movilă pe culmea sa (alt. 194 m), la sud-est de Vâlcele, ultimele două denumiri având la bază entop. *părlóg*, variantă a termenului *părloagă*.

Plánul, cu var. *Planul cel Mare*, teren agricol la nord-est de Gotești. Din entop. *plan* (pl. *planuri*) „porțiune de teren prevăzut pentru casă, cu care au fost împrorietăriți țărani la reforma agrară din 1918-1924”. A se vedea și *Planúriile*, teren agricol la sud de Ghioltosu, precum și o parte a mahalalei Flămânda, având aceeași proveniență. **Pódiștea**, teren agricol la nord-est de Șamalia. Din entop. *podîște* „porțiune de teren plană situată la o anumită altitudine”. **Podíșul**, parte de moșie la nord-vest de Cârpești, pe dealul dinspre valea râului Saca. Din entop. *podîș* „formă de relief de mare întindere, de regulă plană, situată la o anumită altitudine, pe culmea unui deal”. Microtoponim înregistrat în mai multe localități din zonă (Câșla, Coștangalia, Ciobalaccia, Sadac, Cania ș.a.). **Pódul Póștei**, pod peste râul Larga, la sud de Gotești și la sud-vest de Constantinești. „Acolo, pe șleahu Cahulului, era un ratoș, un han cu ospătărie și localul unei poște vechi; aici se odihneau și ospătau călătorii, se schimbau caii de poștă, se dregeau droștile și căruțele, se lăseau pachetele și scrisorile pentru a fi distribuite mai departe prin sate” (Explicația informatorilor). **Pogoánele**, teren agricol la nord-vest

de Cociulia. Din entop. *pogon* „veche unitate de măsură pentru suprafețe de teren agricol, echivalentă cu aproximativ o jumătate de hectar”, „teren agricol de mărimea unui pogon”. **Poiána Lăcului**, cu var. *Poiana de la Lac*, loc în marginea pădurii de la nord-est de Haragâș. Compus toponimic din entopicele *poiană* „loc fără arbori, cu iarbă, în interiorul pădurii” și *lac* „apă stătătoare adunată din ploii”. Pentru entopicul *poiană* a se vedea și *Poiána Nouă*, poiană în Pădurea Liceului, la sud-est de Țărăncuța; *Poiána Vêche*, poiană în Pădurea Căietului, la est de Chioselia. **Ponoára**, locuri accidentate la sud de Iepureni. Din entop. *ponor* (var. *ponoară*) „teren accidentat prin alunecarea straturilor superioare de pământ”, „loc răvășit prin surparea terenului”. **Porúmbul**, deal la nord-est de Porumbesti (alt. 170 m), în trecut acoperit cu desişuri de porumbe (porumbele), nume topic preluat apoi de localitatea din preajmă. Și tot aici *Porúmbul*, podiș pe culmea dealului dintre Lărguța și Porumbesti (alt. 170–200 m). **Prădáțul**, cot al Prutului, la vest de Antonești. Etim. necun. **Prăválul**, loc în lunca Prutului, la nord-vest de Gotești. Din entop. *prăval* „râpă cu maluri abrupte”, „lac adânc în lunca unui râu”. **Prisáca**, loc la sud-est de Iepureni. Din entop. *prisacă* „loc unde se țin stupii de albine în timp de vară”. **Prutéțul**, lac în lunca Prutului, la sud-vest de Leca. Din entop. *pruteț* „lac într-o veche albie a Prutului”, „braț vechi al râului Prut”.

Răcăriul, loc la vest de Gotești, unde a existat un lac cu acest nume. Din entop. *răcar* (reg. *răcari*) „habitatul racilor”, semnificația inițială a hidronimului fiind „lac cu mulți raci”, „lac unde se prind bine raci”. **Răcea**, cu var. *Valea Răce*, *Valea Răcii*, vale la est de Chioselia, ramificație pe stânga a văii râului Salcia Mică, cu deschidere în această vale la sud de Țărăncuța. Toponim calificativ, cu referire la o particularitate meteorologică a locului; vale cu aer rece din cauza adâncimii ei sau din altă cauză. **Rădiul**, cu var. *Valea Rădiului*, vâlcea la sud-est de Lărguța, ramificație pe stânga a văii râulețului Saca. Din entop. *rădi* (*rădiu*, *rediu*) „pădure rară”, „pădurice”. Alte locuri cu același nume: *Rădiul*, pădurice la nord-vest de Enichioi; *Rădiul*, pădurice la est de Cio-balaccia; *Rădiul*, teren agricol la nord-est de Baimaclia. **Rănișul**, loc la vest de Toceni, un mal nisipos al râului Prut. Din entop. *răniș* (*reniș*), derivat al lui *renie* „loc întins, cu nisip și pietriș la malul unei ape (râu, lac, baltă)”. **Răzășia**, terenuri agricole la nord de Căietu. Din entop. *răzășie* (*răzeșie*) „parte de moșie moștenită din strămoși”. Localnicii stăpâneau aici pământuri de împrumutare la reforma agrară a lui Alexandru Ioan Cuza. A se vedea și : *Răzășia*, parte de moșie la est de Coștangalia; *Răzășia*, teren agricol la sud-vest de Câșla; *Răzășia*, parte de moșie la vest de Baimaclia; *Răzășia Vêche*, parte de moșie la nord-est de Constantinești și *Răzășia Vêche*, parte de moșie la est de Ghiolto-su. Și în continuare: *Răzășile*, terenuri agricole la nord de Vâlcele; *Răzășile*, terenuri agricole la vest și la nord-est de Chioselia; *Răzășile*, parte de moșie la vest de Șamalia; *Răzășile*, parte de moșie la vest de Sadac; *Răzășile Vêchi*, parte de moșie la nord-est de Gotești. **Răzoarele**, parte de teren agricol la sud-vest de Șamalia. Din entop. *răzor* „fâșie de pământ îngustă și alungită”. **Râpa Alióruului**, vâlcea râpoasă la sud de Țărăncuța, pe partea stângă a văii râului Salcia Mică. Din entop. *râpă* „surpătură în pământ făcută prin scurgerea apelor”, „mică apă curgătoare; pârâu, gârlă” și apel. *alior* „plantă care conține în tulpină și frunze un suc lăptos otrăvitor; laptele câinelui”. **Râpa cu Lichici**, vâlcea râpoasă la vest de satul Acui. Din entop. *râpă* și apel. reg. *lichici* (*lipici*) „plantă

erbacee din familia gramineelor, cu frunze păroase, lipicioase”, precedat de prep. *cu*. **Râpa Hărmănuului**, vâlcea la vest de Tartaul, ramificație pe dreapta a văii râului Larga. Din entopicele *râpă* și *hărman* (*harman*) „grădină pe lângă casă”, „loc special amenajat unde se treieră cerealele”. **Râpa Hólmului**, obiect topografic la sud-vest de Iepureni, între două dealuri cu alt. 97,2 m și 122 m. Toponim descriptiv: din entopicele *râpă* și *holm* „ridicătură de teren de altitudine mică”. **Râpana**, vâlcea râpoasă la nord-vest de satul Bobocica, pe Valea Haragășului. Din entop. *râpană* „râpă mare, prăpăstioasă”. **Râpa Șușmelei**, vâlcea la sud de Enichioi, ramificație pe dreapta a Văii Enichioiului. Compus toponimic din entopicele *râpă* și *cișmea* (local rostit *șușme*) „izvor captat și amenajat”. **Râpa Zmăului**, vâlcea râpoasă în partea de sud a satului Ghioltosu, se deschide în valea Prutului din stânga. Etimologie controversată: 1) toponim fantasmagoric; 2) toponim antroponimic (din antrop. *Zmeu*). **Râpa Zmeilor**, vâlcea la sud de Filipeni (rn. Leova) și la nord-vest de Pleșeni (rn. Cantemir), ramificație pe stânga a văii râului Sărata. Toponim fantasmagoric, dispune de mai multe legende și istorisiri populare. **Rezerva**, terenuri agricole la nord-est de satul Țolica. La reforma agrară din 1918-1924, în această parte de moșie rămăseră de rezervă câteva hectare de pământ în administrarea autorităților locale. **Róșia**, pădurice la sud-est de Lărguța, termenul cromatic referindu-se la culoarea roșiatică pe care o capătă toamna frunzișul unor copăcei. **Rotunda**, pădure la sud-est de Lărguța, toponimul referindu-se la configurația obiectului topografic (pădure de formă rotundă). **Ruginoása**, fostă baltă, acum teren agricol, la vest de Stoianovca. Numele topic se referă la culoarea de suprafață a obiectului hidrografic, acesta împânzit de frunzișul ruginiu al unor plante acvatice sau la culoarea pe care apa o capătă datorită solului argilos de culoare brună-roșiatică. Vezi și *Ruginoása*, loc la nord-vest de Țiganca, fostă gârlă în lunca Prutului. **Ruptúra**, vâlcea râpoasă la sud de Porumbești, ramificație a văii râului Tigheci. Din entop. *ruptură* „loc unde solul a fost săpat de apele din ploii”, „loc unde pământul s-a ponorât, s-a surpat”. A se vedea și *Ruptúra*, loc la vest de Lărguța, săpat în trupul dealului Porumbul pentru a construi drumul ce duce spre Porumbești. Din entop. *ruptură* „tăietură (săpătură) într-un deal pentru a construi un drum, o șosea”. **Rúsca**, vale la nord-vest de Cârpești. Etimologie controversată: 1) din entop. *ruscă* „depresiune de teren pe coasta unui deal; vâlcea”; 2) din etnon. *ruscă* „persoană feminină de etnie rusă” (probabil, proprietară a unei părți de moșie).

Sacâzul, vâlcea la sud de Șamalia, ramificație pe stânga a Văii Șamalia. Etim. controversată: 1) din antrop. *Sacâz*, poreclă la origine; 2) dintr-o formă denaturată a unui toponim mai vechi (de origine turcică, probabil). **Sálcia**, hidronim identic cu *Salcia Mică*, râu, afluent al râului Salcia Mare. Își are izvoarele la nord de Baimaclia, dintr-o pădure de la sud-est de Cârpești, dealurile din împrejurime având altitudinile 270-290 m. Vezi și *Sálcia*, cu var. *La Salcie*, loc la vest de Enichioi, pe partea dreaptă a drumului spre Baimaclia. Toponime floronimice. **Sâliștea**, vale la nord-vest de Capaclia, ramificație de obârșie a Văii Capacliei. Din entop. *sâliște* (*sâliște*, *seliște*) „loc pe care este sau a existat un sat”, „loc liber, fără construcții, în perimetrul unui sat”, „loc necultivat din preajma satului, folosit ca pășune”. A se vedea și *Sâliștea*, vale la nord-est de Pleșeni, ramificație pe stânga a Văii râului Tigheci. **Sărătúřile**, locuri la sud-est de Haragăș, pe partea stângă a Văii Șesului, precum și *Sărătúřile*, cu var. ucr. *Solonți*,

loc pe Valea Rădiului, la nord-vest de Câșla. Etim: rom. *sărătură* (pl. *sărături*) „teren bogat în săruri minerale solubile”, „pășune pe un teren sărătuos”; ucr. *солонець* „teren salin; sărătură”. **Schinăria**, cu var. *La Schini*, loc la sud de Leca. Din entop. *schinărie* (lit. *spinărie*) „loc acoperit cu spini”, „desiș de spini”. **Scurtăturile**, terenuri agricole la nord-vest de Cârpești; *Scurtăturile*, terenuri agricole la nord-vest de satul Țolicea. Aici, după cum susțin informatorii, parcelele de pământ erau mai scurte decât celelalte din cuprinsul moșiei. **Sfunduhul**, parte de teren agricol la est de or. Cantemir. Din term. bot. *sfanduh* „plantă erbacee cu frunze plăcut mirositoare” (cunoscută pe alocuri cu denumirile *lămâiță*, *tămăioară*, *undelemniță*, *zdrahon*). **Sócii**, cu alonimul *Valea Socilor*, vale la sud-vest de Lărguța, ramificație pe stânga a văii râulețului Saca. Toponim floronimic. **Standoála**, parte din terenul agricol denumit și *Podișul*, la sud-vest de Sadăc. Din apel. *standoală* „hambar unde se păstrează cerealele”, „construcție în care se adăpostesc unelte agricole și alte lucruri gospodărești”. **Stăniștea**, loc pe teritoriul comunei Baimaclia; *Stăniștea*, loc în lunca Prutului, la vest de Gotești. Din entop. *staniște* „loc de odihnă pentru vite, lângă o apă (râu, lac, fântână etc.) sau la marginea pădurii”. **Stânca**, cu var. ucr. *Stinca*, loc pe Valea Rădiului, la nord-vest de Câșla. „Acolo era un mal de râpă stâncos, căruia oamenii îi ziceau *Stânca*” (Explicația informatorilor). **Strâmba**, cu var. *Potcoava Strâmbă*, pruteț la nord-vest de Vâlcele, de dreapta râului Sărata. Toponimul redă configurația prutețului, sugerată de imaginea unei potcoave strâmbe (*pruteț* „lac într-o veche albie a Prutului”). **Stuhăria**, loc la sud de satul Suhat, pe Valea Suhatului; *Stuhăriile*, locuri împânzite de stuful și papuriș pe Valea Coștangaliei, la sud de comuna Coștangalia. Din entop. *stuhărie* (lit. *stufărie*) „loc cu sol umed împânzit de stuful”, „desiș de stuful”. **Suhátul**, alonimul numelui topic *Sărăturile*, locuri la sud-est de Haragăș; *Suhátul*, parte de teren agricol la nord-est de Taraclia. Din entop. *suhat* „loc de pășunat pentru vite”, „pășune sărătuosă”. **Súta de Hectáre**, teren agricol la nord-vest de Șamalia. „Este cota de 100 ha rămasă moșierului Teodorescu după reforma agrară din 1918-1924” (Explicația informatorilor).

Șaizécúriile, terenuri agricole la est de Ghioltosu. „Aici parcelele din pământul de împroprietărire aveau câte 80 de prăjini” (Explicația informatorilor). **Șandramáua**, loc la est de Toceni, unde în trecut a existat un adăpost pentru lucrătorii câmpului. Din apel. *șandrama* „adăpost pentru oameni în câmp”, „construcție rudimentară din scânduri pentru păstrarea uneltelor agricole și a altor lucruri din gospodărie”. **Șaptezécúle**, cu varianta *În Șaptezeci*, terenuri agricole (arabil, vii) la est de Toceni. Aici ogoarele aveau fiecare câte 70 de prăjini (*prăjină* „unitate de măsură pentru suprafețe agricole, egală cu 3,5 și, pe alocuri, cu 6,5 m²”). **Șerpoáica**, teren agricol la nord-vest de Capaclia; *Șerpoáica*, cu var. *Valea Șerpaoicei*, vale la nord-est de Hănăseni, ramificație pe stânga a văii râului Tigheci. Etimologie controversată: 1) din apelativul respectiv, toponimul referindu-se la mulțimea de șerpi care la momentul denominației obiectului au fost observați în aceste locuri; 2) nume ce redă configurația obiectului sau a unei părți a obiectului, asemănătoare cu cea a viețuitoarei în cauză. **Șesúľ**, porțiune de teren pe valea râului Tigheci, la vest de Iepureni; *Șesúľ*, loc pe Valea Enichioiului, la est de Acui; *Șesúľ Sășii*, loc șes pe valea râului Saca, afluent al Prutului, la est de Țiganca. Din entop. *șes* „teren plan, întins și deschis”, „loc înierbat, de pășune sau de fâneată,

pe valea unui râu”. **Șipotul**, cu var. *La Șipote*, loc cu multe izvoare, la sud de Porumbesti; *Șipoțelul*, loc la vest de Lărguța. Din entop. *șipot* „izvor puternic captat, amenajat”. **Șleáhul**, drum vechi la vest de satul Lingura, cu direcția de la Baimaclia spre Leova; *Șleáhul*, drum vechi de țară, prin pădurea Tigheciului, la est de localitățile Pleșeni, Hănăseni și Tătărășeni. Din entop. *șleah* (lit. *șleau*) „drum vechi de țară, bătătorit de care, neamenajat”. **Șleáhul Baimacliei**, drum vechi de țară care străbătea sud-vestul Basarabiei, începând de la orașul Reni de pe Dunăre până la Comrat și mai departe spre Cimișlia, Hănțești etc. A se vedea și: **Șleáhul Vechi**, drum vechi de țară, între orașele Cahul și Leova, la est de Țiganca; **Șleáhul Vechi**, cu var. *Șleahul Bolgradului*, drum vechi de țară la vest de Acui, care ducea spre or. Bolgrad.

Tașlâc, loc la sud-est de Suhac; *Tașlâc*, loc la nord-est de Coștangalia. Toponime de origine turcică: tăt. *tașlyk* „loc cu sol pietros”, „pietrărie”. **Târla lui Niță**, loc pe versantul unei văi, aceasta ramificație a văii râului Tigheci; *Târliștea*, parte de teren agricol la sud-est de Capaclia. Etim: *târlă* „locul neîngrădit și neacoperit din preajma stâniei, unde se odihnesc oile”, „stână cu toate dependențele”; *târliște* „loc unde altă dată a existat o târlă sau o stână”. **Toloáca**, parte de teren agricol la vest de Cârpești; *Toloáca*, teren agricol la sud-vest de satul Țolicea; *Toloáca*, teren agricol la est de Cășla. Din entop. *toloacă* „loc necultivat folosit ca pășune”, „teren liber, neîngrădit și neconstruit”. **Trei Colnice**, cu var. *La Trei Colnice*, parte din pădurea de la nord de Haragăș. Etim.: entop. *colnic* (pl. *colnice*) „deal mic”, „colină”, „drum îngust de trecere peste un deal sau prin pădure”. **Trifoiul**, cu var. rus. *Clever*, teren agricol la vest de Cășla. Din apel. *trifoi* „plantă furajeră, cu frunzele compuse din trei foliole” (lat. *trifolium*, rus. *клевер*). **Troiánul**, val de pământ la est de Gotești; *Troiánul*, cu var. *Traianuval* și *Troianuval*, locuri la est de com. Țiganca cu urme de val de fortificație foarte vechi. Din entop. *troian* „întăritură străveche constând dintr-un val lung de pământ și un șanț de apărare”, „ridicătură de pământ alungită”. **Tróița**, loc la sud de Leca, unde a existat o troiță. Din apel. *troiță* „cruce mare de lemn sau de piatră, împodobită cu picturi, sculpturi etc., așezată la răspântii de drumuri, pe lângă fântâni sau în locuri legate de un anumit eveniment”. **Tufării**, pădure la nord-est de Haragăș, pe partea stângă a Văii Șesului; *Tufării*, pădure la sud de Capaclia; *Túfele*, loc la vest de Pleșeni. Etim.: *tufar* (pl. *tufari*) „pădurice din arbori cu ramuri dese”, *tufă* (pl. *tufe*) „desiș de copăcei”. **Țárina**, teren agricol la sud-vest de Cania și la sud de Iepureni. Din entop. *țarină* „pământul arabil din hotarul unui sat; ogoarele”. **Țepoáia**, deal înalt la nord-est de comuna Tigheci (rn. Leova), dar bine cunoscut și în satele învecinate din rn. Cantemir (Cociulia, Capaclia, Lărguța etc.). Din entop. *țepoi* „deal înalt cu vârf ascuțit”, creație lexicală după apel. *țepoi* (fem. *țepoai*) „par lung, ascuțit la un capăt”. Pe hărțile topografice obiectul este consemnat ca cea mai înaltă cotă de înălțime din zonă – 269 m. **Țipirígul**, loc în lunca Prutului, la nord-vest de Gotești. Din term. bot. *țipirig* (lit. *pipirig*) „specii de plante erbacee care cresc pe malul apelor sau prin locuri umede și mlăștinoase”.

Uceáscurile, cu var. *Oceastcurile*, *Oceastcul*, teren agricol la nord de Chioselia; *Uceștile*, teren agricol la sud-vest de Cârpești. Din *uceastcuri*, pluralul entopicului de limbă rusă *участок* „parcelă de pământ cumpărată sau de împroprietărire”, „parcelă de teren agricol cu care au fost împroprietăriți țărani la reforma agrară din 1906-1912”,

termen din limbajul administrației ruse. „Acolo țineau pământuri niște ucraineni, veniți din alte părți, pe care le cumpăraseră prin Bancă de la un moșier, la reforma agrară din 1906-1912” (Explicația informatorilor). **Urâta**, cu var. *Valea Urâtă*, vale la nord de Coștangalia, ramificație de obârșie a Văii Coștangaliei. Etimologie controversată: 1) din antrop. *Urâtu*, prin acordul gramatical cu componentul *vale*, ulterior elipsat; 2) din adj. *urât*, toponimul referindu-se la aspectul mai puțin atrăgător al obiectului topografic desemnat. **Vălea Adâncă**, cu var. *Adâncă*, vale la nord-est de Cociulia, ramificație pe dreapta a Văii Gurmazului. Toponimul se referă la o particularitate fizico-geografică a văii – îngustă și adâncă. Compusele cu entopicul *vale* sunt numeroase în zonă: *Vălea Bărténilor*, vale la est de satul Vâlcele, ramificație pe stânga a văii râului Sărata; *Vălea Bujorénilor*, vale la sud de Coștangalia, ramificație pe dreapta a Văii Coștangaliei; *Vălea Capacliei*, segmentul superior al Văii Șamaliei, de la Șamalia până la Capaclia; *Vălea Căietului*, ramificație pe dreapta a văii râului Ialpușel, la est de Chioselia Mare; *Vălea Gurmázului*, vale care trece pe la est de Cociulia și se deschide în valea râului Ialpușel la Vișinești, denumită după dealul Grumazul situat la nord-est de Cociulia, între Valea Adâncă și Valea Gurmazului; *Vălea Harbuzăriei*, vale în marginea de nord-vest a comunei Pleșeni, ramificație pe dreapta a văii râului Tigheci; *Vălea Mórii*, vale la vest de Pleșeni, ramificație pe dreapta a văii râului Tigheci; *Vălea Odăii*, vale la est de Cârpești, ramificație pe dreapta a văii râului Larga; *Vălea Pădurii*, vâlcea la vest de Căietu; *Vălea Rădiului*, vale la vest de Cășla, ramificație pe dreapta a Văii Cășlei; *Vălea Stâniei*, vale la vest de Ciobalaccia, ramificație pe dreapta a văii râului Larga; *Vălea Suhátului*, vale pe care e așezat satul Suhát, ramificație pe stânga a Văii Cășlei; *Vălea Téiului*, vale care trece prin partea de est a satului Vâlcele și se deschide din stânga în valea râului Sărata; *Vălea Túfelor*, cu var. *Valea de la Tufe*, vale la vest de Pleșeni, care se deschide din dreapta în valea râului Tigheci. **Vélnițele**, cu var. *La Velnițe*, loc pe teritoriul comunei Baimaclia. În perioada antebelică aici funcționau două velnițe. Din entop. *velniță* „instalație rudimentară pentru fabricarea rachiului, spirtului”.

Lucrări de referință și surse documentare

1. Arbore, Zamfir. *Dicționarul geografic al Basarabiei*. Chișinău, 2001.
2. *Banca de date în onomastică*. Se păstrează la Institutul de Filologie al Academiei de Științe din Moldova.
3. *Documenta Romaniae Historica. A. Moldova*. București, 1975, vol. I și urm.
4. *Documente privind istoria României. A. Moldova*. București, 1954, vol. I și urm.
5. Eremia, Anatol. *Tainele numelor geografice*. Chișinău, 1986.
6. Eremia, Anatol. *Dicționar explicativ și etimologic de termeni geografici*. Chișinău, 2006.
7. *Harta topografică a Republicii Moldova*. Chișinău, 2014 (în curs de apariție).

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Inna Negrescu-Babuș

**Substratul și superstratul – rezultate
ale contactului lingvistic**

Fenomenul contactului dintre limbi implică numeroase aspecte și interpretări, acestea constituind subiecte importante de cercetare în lingvistica actuală. În cercetarea de față vom prezenta unele chestiuni aferente acestui proces atât la modul general, cât și analiza, din mai multe puncte de vedere, a unor fenomene precum substratul și superstratul, în particular.

Interferențele lingvistice, sociale și culturale produc nenumărate modificări (împrumuturi, de cuvinte, unități frazeologice, calcuri lingvistice etc.) în sistemul limbilor, care este într-o continuă mișcare, reconstrucție și inovație. În fiecare perioadă a evoluției sale, limba conține „reminiscente ale trecutului și premize ale viitorului”; ea „se constituie – conform afirmației lui E. Coșeriu – diacronic și funcționează sincron” [1, p. 238]. Ca fenomen social, limba trebuie privită în manifestarea sa dublă: competență – performanță. O neglijare a laturii sociale a limbii ar conduce la pierderea celui mai important aspect: „cauzalitatea schimbărilor lingvistice”. Însă relația limbă – societate ignorată de lingviștii de la Geneva, este analizată în detaliu de reprezentanții Școlii sociologice franceze, Antoine Meillet fiind cel mai de seamă lingvist care scoate în prim plan analiza sociolingvistică, subliniind caracterul social al limbii și relația dintre istoria unei limbi și istoria societății.

În descrierea limbilor nu se mai poate face abstracție de faptul că acestea nu se dezvoltă în mod izolat, fără un contact cu limbile vecine. Cercetările au demonstrat că în fiecare sistem al limbii pot fi depistate elemente alogene. În această ordine de idei, luarea în considerare inclusiv a relațiilor unui sistem cu alte sisteme lingvistice similare tinde să devină un imperativ al cercetărilor lingvistice moderne.

Schimbările din limbă, apărute ca urmare a legilor interne de dezvoltare, sunt dublate de schimbări permanente, datorate unor factori extralingvistici. Cursul dezvoltării limbii este dictat de legile ei interne, dar factorii externi pot limita sau, din contră, pot amplifica acțiunea lor, introducând elemente noi.

Pentru o înțelegere cât mai adecvată a modului în care au loc schimbările în limbă ca urmare a interacțiunii limbilor, trebuie să depistăm cauzele producerii lor.

În multitudinea de definiții și abordări dedicate contactelor lingvistice s-au impus în primul rând cele ale lui U. Weinreich, care susține că „două sau mai multe *limbi* se consideră a fi *în contact* dacă sunt folosite alternativ de unele și aceleași persoane” [2, p. 11]. Deși foarte utilizat și cunoscut, termenul *contact* continuă să creeze până astăzi ambiguități, întrucât nu este un termen lingvistic propriu-zis, fiind preluat din termino-

logia sociologică. Astfel teoria contactelor dintre limbi se intersectează cu teoria diglosiei, bilingvismului, a substratului, superstratului, a amestecului și a interferenței, a împrumutului lingvistic etc. În această ordine de idei, conceptul de *contact lingvistic* trebuie înțeles în modul cel mai larg posibil, pentru a acoperi multitudinea relațiilor dintre limbi. De aceea, noțiunea dată nu ar trebui identificată doar cu fenomenul de bilingvism, nici cu reducerea acestuia la noțiunea de substrat sau de împrumut.

Contactul lingvistic se poate produce între orice fel de limbi, asemănătoare sau total diferite ca structură, legate sau fără legătură genetică. Amploarea interferenței este însă influențată direct de factorii lingvistici (structura idiomurilor respective, originea limbilor ce intră în contact). Astfel influența reciprocă între două limbi înrudite va fi mult mai puternică decât în cazul celor neînrudite genetic sau tipologic.

În urma studierii cauzelor și legilor schimbărilor din limbă, s-a constatat că există o serie de fapte ce nu pot fi puse pe seama limbii de origine și nici nu pot apărea ca urmare a fenomenului de inovație, caracteristic fiecărei limbi. Treptat a început să se acorde o atenție din ce în ce mai mare așa-numitului amestec între limbi, rezultat al unor factori social-istorici concreți. Dintre aceștia cea mai mare importanță a căpătat-o, de la început, amestecul etnic, cu formele sale de manifestare în structura limbii, cunoscute sub numele de *substrat*, *superstrat* și *adstrat*.

La evoluția latinei din Dacia și din provinciile dunărene ale Imperiului Roman, la contactul ei cu limba traco-dacilor și la geneza limbii române a contribuit un ansamblu de factori lingvistici și extralingvistici cum ar fi: condițiile geografice, economice, sociale, nivelul de civilizație și cultura. Interacțiunea factorilor lingvistici, care acționează direct asupra limbii, și a factorilor extralingvistici, cu acțiune indirectă, a individualizat limba română și i-a dat un aspect romanic special, o fizionomie aparte, deoarece acești factori au fost într-un anumit fel diferiți de cei care au acționat în România apuseană. Latina din Dacia și din alte provincii dunărene s-a format într-un nou sistem lingvistic într-o perioadă anterioară intervenției superstratului slav, pe un substrat diferit de cel din occidentul romanic: substratul traco-dac. Din punct de vedere etnogenetic, etnogeneza poporului român reprezintă o sinteză dacoromană alcătuită din două elemente fundamentale: autohtonii traco-daci (sau altfel spus daco-geți) și coloniștii romani, la care se adaugă, ca elemente secundare, slavii, plus alte popoare cu care populația autohtonă a venit în contact sau a conviețuit o perioadă de timp.

Întrucât geneza limbii și etnogeneza românilor constituie una din cele mai complexe și mai discutate teme, însoțită de o bogată literatură ce se întinde pe mai multe secole, în care s-au confruntat istorici, lingviști, antropologi etc., nu vom putea, în cele ce urmează, să tratăm succint decât problemele ei principale și anume: problema substratului, a superstratului slav și a adstratului.

Substratul este unul din rezultatele amestecului de populație, al conviețuirii de durată a două sau mai multe colectivități, dintre care una e băștinașă pe teritoriul devenit comun, iar cealaltă venită mai târziu în regiunea respectivă, prin cucerire sau prin dislocări de grupări umane. Întotdeauna vorbitorii unei limbi anumite vin în contact cu vorbitorii altei limbi. Întrucât viața în sine implică nevoia de comunicare, e foarte probabil ca limba străină să intre și ea în uz, având drept rezultat bilingvismul, mai mult sau mai puțin extins, sau o situație diglosică. Această perioadă se încheie, în anumite

cazuri, cu eliminarea uneia dintre limbi. Dacă limba eliminată aparține băștinașilor, aceasta formează substratul limbii care continuă să fie folosită. Eliminarea nu se produce brusc, ci treptat, prin extinderea sferei de utilizare a uneia dintre limbi în detrimentul celeilalte.

Sistemul limbii care se extinde nu rămâne intact, nemodificat, ci acceptă o serie de elemente din limba înlocuită. Aceste elemente care reprezintă influența limbii nou-venite asupra celei părăsite sunt denumite tot *substrat*. De exemplu, locuitorii Daciei și-au părăsit limba maternă și au adoptat latina, imitând civilizația romană, superioară lor, care s-a extins pe un teritoriu dacic, preluând anumite fapte din limba uitată.

Influența exercitată de substrat e posibilă, cel puțin teoretic, în toate compartimentele limbii, chiar cele considerate închise, ca morfologia și fonetica.

Din păcate, limbile „substrat” sunt mai greu de cercetat din cauza lipsei surselor directe de cunoaștere (texte literare, inscripții etc.). De aceea s-a recurs la o cunoaștere indirectă, cu ajutorul metodei comparativ-istorice. De exemplu, pentru studierea substratului dac, s-a recurs la compararea cu albaneza. Desigur că rezultatele se rezumă de cele mai multe ori la supoziții decât la certitudini.

În ultimele două secole s-a scris mult – mai ales în spațiul românesc, dar și în alte țări – despre elementele autohtone ale limbii române, fără însă a se fi ajuns la concluzii univoce. Lucrul este foarte firesc, dacă ne gândim cât de greu poate fi determinat, în genere, rolul factorului etnolingvistic în procesul complex de formare a limbilor și popoarelor.

Teoria *substratului* constituie o parte integrantă a teoriei generale de dezvoltare a limbii. Elaborată încă în secolul trecut de romaniști, teoria substratului, adică influența etnică și lingvistică a elementului autohton, a fost adeseori invocată în rândul cauzelor care asigură transformările produse în sistemul limbilor romanice comparativ cu latina. Gustav Grober a susținut că diferențele dintre limbile romanice s-ar explica prin datele succesive de romanizare a provinciilor: anumite inovații fonetice se produsese la o dată anterioară romanizării unei sau altei provincii, iar unele cuvinte ce lipsesc dintr-o anumită limbă romanică nu erau încă panromane, în momentul cuceririi provinciei.

Explicația datorată criteriului cronologic ar putea fi valabilă, dacă provinciile romanizate ar fi rămas izolate și nu ar fi acceptat inovații de la centru; dar, conform cercetărilor efectuate în domeniu, lucrurile s-au întâmplat altfel: e cunoscut faptul că inovațiile lexicale venite de la centru au pătruns, până la o anumită dată în provinciile cele mai îndepărtate ale Imperiului Roman. De aceea diferența dintre limbile romanice, adică diferențierea după provincii a latinei vorbite nu se poate explica decât ținând seama de populațiile autohtone, diferite în fiecare provincie, cărora limba latină le-a fost impusă odată cu romanizarea și care au transformat, fiecare în felul său, limba cuceritorilor romani.

În dezacord cu Jacques van Ginneken, care la Congresul Internațional de Lingvistică de la Roma (1933) a formulat o teză esențialmente biologică în privința substratului, Amado Alonso menționează [4, p. 257-271] că, sub raport metodologic, nu putem identifica elementul rasial cu cel lingvistic (cum făcea van Ginneken). De aceea, în demonstrația sa, romanistul spaniol se referă exclusiv la *substratul lingvistic*.

După părerea lui A. Alonso, conceptele de *substrat* și *superstrat* au în ele ceva convențional, chiar arbitrar; ele țin de *clasificare*. Dar a face istorie nu înseamnă a *clasifica* [4, p. 262]. Ambele concepte constituie un *mijloc*, nu un *scop* al interpretării

istorico-lingvistice. În afară de aceasta, Amado Alonso precizează că termenii *substrat*, *superstrat* și *adstrat*, aleși pentru a completa sistemul, aparțin, prin elementele lor imaginative, concepției naturaliste despre limbaj. *Substratul*, în special cel *fonetic*, nu acționează în limba nouă ca un substrat propriu-zis, ci ca un strat stabil, cărui i se suprapune altul superior. Recunoscând această realitate, vom accepta că terminologia folosită este improprie. Dacă limba cuceritorilor și limba cuceriiților ne sunt cunoscute, substratul lexical, când există, poate fi identificat, după A. Alonso, fără dificultate [4, p. 262]. Credem că observația nu are valoare universală. Cu câteva excepții, adaugă lingvistul spaniol, în materie de *sintaxă* și *morfologie*, elementele de substrat sunt foarte puțin numeroase: de cele mai multe ori fenomenul este propriu etapelor de *bilingvism activ*, pentru ca mai târziu să dispară. În schimb, fonetica oferă incomparabil mai multe exemple de influență a substratului. Conceptul de *substrat (fonetic)* are însă nevoie de o *bază fonetică* care să explice procesele corespunzătoare din evoluția limbii. Baza fonetică nu este un concept natural (biologic), ci reprezintă o deprindere de pronunțare fixată, transmisă și dezvoltată în fiecare comunitate lingvistică. Ar fi deci o *realitate culturală*, nu una *biologică* [4, p. 263]. Ideea poate fi argumentată cu exemple din domeniul foneticii experimentale. Baza fonetică începe nu atunci când organele articulatorii se află în stare de repaus, ci când ele se găsesc în acțiune. De aceea o comunitate care a schimbat limba poate chiar depăși gradul de adaptare până la adoptarea treptată a noilor baze fonetice, menținându-se în felul acesta în tradiția limbii învingătoare pe care o asimilează. Acomodarea progresivă a unei comunități la limba nouă poate avea o limită istorică, nu însă în mod obligatoriu și una naturală. Ea este aptă nu numai de a asimila totalmente elementele date, ci și chiar de a inova aici, potrivit cu spiritul limbii noi.

E de menționat la acest capitol și aportul marelui lingvist român Al. Philippide, a cărui lucrare *Principii de istoria limbii* reprezintă o completare a tezelor lui Herman Paul și aduce numeroase elemente de originalitate, însoțite de exemple preluate din limba română. Mai târziu, în *Originea românilor* (I, Iași, 1925; II, Iași, 1928), Philippide îmbogățește teoria neogramaticilor prin propunerea conceptului de *bază de articulație* sau *bază articulatorie*, prin care înțelege totalitatea obișnuințelor articulatorii proprii fiecărei comunități lingvistice. Schimbările fonetice sunt produse, după Philippide, de modificări ale formei organelor articulatorii sau de mutații în obișnuințele articulatorii ale comunității respective. Modificarea unui sunet se datorează adaptării sistemului fonetic la organele articulatorii umane. Introducerea acestui concept l-a determinat pe Philippide să susțină că, în procesul destul de îndelungat și complex care duce la apariția unei noi limbi, un rol extrem de important îl joacă substratul, care este responsabil de producerea numeroaselor mutații în modul de pronunțare a sunetelor limbii suprapuse. Acesta este mecanismul care a avut ca rezultat apariția limbilor romanice (italiana, spaniola, româna, franceza etc.), prin modificarea limbii latine prin intermediul bazelor de articulație diferită (italică, galică, traco-dacă, iberică etc.) ale populațiilor care au adoptat limba latină în Antichitate.

Pentru a imprima un caracter științific teoriei actuale a substratului, specialiștii sunt de părere că ar trebui rezolvate mai mulți probleme, dintre care menționăm aici:

- 1) precizarea criteriilor de delimitare a sferei de influență a substratului;
- 2) delimitarea influenței substratului de fenomenele convergente, ce apar independent,

și de alte tipuri de influență a unei limbi; astfel, există în română cuvinte puse pe seama influențelor (greacă, albaneză, germanică, slavă etc.), dar, în realitate, ele provin din substratul daco-getic;

3) precizarea gradului de influență a substratului în diversele compartimente ale limbii (lexic, fonetică, derivare, morfologie, sintaxă);

4) folosirea datelor extralingvistice (îndeosebi, materialul furnizat de istorie, arheologie, antropologie și etnografie);

5) verificarea ipotezei lui A. Meillet și a lui V. Brøndal, după care influența substratului nu se poate manifesta imediat, ci inclusiv la un interval mai mare de timp. Conform considerațiilor lui Meillet, de exemplu, trăsăturile specifice, proprii limbii autohtone, se pot păstra mai multă vreme ca tendințe de dezvoltare.

În cazul contactelor de acest gen, etapa inițială a bilingvismului se caracterizează prin asimilarea cu precădere a lexicului și sintagmelor. Procesul de interacțiune are loc în condițiile dominației unei limbi asupra alteia. Baza de articulație și structura morfologică a limbii învinse până la urmă își mențin, de regulă, individualitatea pe o întindere mai mare de timp. În schimb, la tipul sintactic se poate renunța mai ușor.

În orice caz, problema substratului limbii române trebuie examinată din perspectiva mai largă a lingvisticii generale, indo-europene, romanice și a sorii latinei în Orient. În toate aceste împrejurări, suntem obligați să discernem, după criterii mai obiective, care fapte anume se explică prin factorul etnologic sau prin tendințe romanice, comune ori numai românești, și care pot fi puse pe seama interacțiunii, a influențelor sau a evoluției paralele ori spontane, indiferent dacă e vorba de vocabular, de fonetică sau de gramatică.

Treptat, cunoștințele noastre în acest domeniu s-au îmbogățit, iar metodele de investigație au devenit mai sigure în cadrul cercetărilor cu orientare complexă. Dar, cum s-a văzut și din lucrările mai multor congrese internaționale de lingvistică și filologie romanică (București – 1968, Québec – 1971, Néapole – 1974; Rio de Janeiro – 1977), cu toate succesele obținute, studierea elementului autohton în limba română, ca și în celelalte idiomuri romanice, continuă să rămână una dintre problemele fundamentale ale istoriei acestor limbi și popoare.

Fără a neglija alți factori de evoluție lingvistică, teoria substratului explică, după părerea noastră, multe dintre schimbările produse în limbile romanice, în urma contactului dintre latina populară și limbile populațiilor din diversele provincii ale fostului Imperiu Roman.

Una dintre problemele cele mai importante o constituie, fără îndoială, *analiza criteriilor* care ne ajută să identificăm elementele de substrat, indiferent de limba în care apar.

În tratarea tuturor aspectelor implicate în problema de ansamblu a substratului etnolingvistic prelatin din limba română, trebuie folosită pe larg metoda comparativ-istorică de studiere a limbilor indo-europene, a limbilor romanice, istoria limbii române, istoria limbii albaneze și materialul limbilor vecine, cu care româna a venit în contact.

În ultima vreme, cercetătorii au venit cu probe mai concludente și metode mai sigure care permit să admitem existența unei influențe destul de puternice din partea substratului, adică a graiului vorbit de populația autohtonă în întreaga Dacie fără întrerupere (din epoca ce a urmat scindării limbii indo-europene comune) până la dizolvarea

lui în limba latină, nu numai în fonetică și vocabular, în toponimie, hidronimie etc., ci și în domeniul morfologiei și sintaxei limbii române. „Notele gramaticale comune (din română și albaneză) se explică prin acțiunea substratului și evoluția specifică a romanității orientale” [6, p. 201].

În vederea stabilirii inventarului de cuvinte de origine dacică este absolut necesară studierea termenilor cu etimologie nesigură sau necunoscută (între 8 și 15% din totalul elementelor lexicale ale limbii române).

În ceea ce privește etimologizarea cuvintelor din fondul prelatin al limbii noastre, cuvinte care nu au un corespondent în albaneză, datele limbii române și gramatica comparată a limbilor indo-europene sunt suficiente pentru a defini originea lor străveche. De altfel, trebuie reexaminată în totalitate etimologia cuvintelor considerate împrumutate într-o fază mai veche din istoria limbii noastre, întrucât este foarte probabil ca, între elementele puse pe seama influențelor străine, multe să fie moștenite de la populația autohtonă.

În principiu, elementele lexicale prelatine din limba română, existente sau nu în albaneză, constituie o realitate care trebuie cercetată cu mijloace interne românești și cu criteriile comparatisticii indo-europene.

Desigur, în explicarea diverselor procese de limbă prin influența exercitată de substrat se recomandă foarte multă prudență: la astfel de cauze vom recurge numai în măsura în care evoluția lingvistică nu se împotrivesc unor atare interpretări. Cu influența *substratului*, ca și a *adstratului*, nu trebuie operat în mod mecanic, pentru aceasta fiind necesare investigații noi și îndelungate.

Studierea etimologică a „rămășițelor” de limbă daco-getică permite stabilirea principalelor legi fonetice caracteristice acestui idiom indo-european, înrudit cu traca, dar diferit din mai multe puncte de vedere. La aceeași concluzie se ajunge și în urma cercetării întregului material onomastic transmis *direct* de la populația autohtonă.

Așadar, cercetarea fondului prelatin din limba română, indiferent dacă este vorba de fonetică, vocabular, gramatică ori formarea cuvintelor, constituie încă una dintre chestiunile cele mai controversate ale lingvisticii. Studiilor anterioare li s-au adăugat, în ultimii ani, mereu altele noi, fără însă ca problema să fi fost soluționată în mod satisfăcător. Desigur, pentru secolul trecut contribuțiile cele mai însemnate, dar și cele mai discutabile, referitoare la resturile de limbă dacică din vorbirea românilor, inclusiv unele efecte declanșate de factorul etnologic în sistemul graiului nostru cotidian, aparțin lui B. P. Hasdeu care „este fără îndoială personalitatea științifică românească cea mai de seamă a sec. al XIX-lea”, cu operele sale lingvistice fundamentale *Cuvente den bătrâni* și *Etymologicum Magnum Romaniae*.

Una dintre problemele de mare importanță care a constituit o preocupare permanentă a lui Hasdeu o reprezintă problema participării elementului autohton la formarea limbii și poporului român. Deși nu a avut precursori (cu excepția unor etimologii recomandate de Dimitrie Cantemir), Hasdeu a adus aici contribuții extrem de însemnate, cele mai multe valabile și astăzi, studiind, mai întâi, latura teoretică, iar apoi și pe cea concretă a acestei controversate probleme. El pornește de la ideea că orice limbă (deci și limba română) este alcătuită din *strat* și *substrat*. Teoria substratului este legată în mod firesc la Hasdeu de efectele *bilingvismului* între două popoare diferite (așa-zisul „amestec primar”), care

se deosebesc esențial de împrumuturile ce se produc în mod curent în urma relațiilor de tot felul stabilite între popoare („amestec secundar”, cum îi spune B. P. Hasdeu). Așadar, „amestecul secundar” declanșează doar împrumuturi izolate de la o limbă la alta, fenomen frecvent în toate timpurile, dar nu și obligatoriu; în urma „amestecului primar” (adică a acțiunii substratului etnolingvistic) se împrumută și forma internă a limbii străine. Hasdeu a arătat că numai amestecul primar are importanță genealogică. Proporția amestecului depinde de gradul de înrudire a celor două limbi, precum și de gradul de cultură și puterea tradiției, manifeste în fiecare dintre ele.

Conform părerii lui Hasdeu, dacii erau ramura de nord a tracilor „amestecată” cu unele triburi celtice, fapt ce ar justifica prezența unor cuvinte celtice în limba dacilor, transmise, ulterior, limbii române. Hasdeu a mai observat că traco-daca prezintă concordanțe demne de luat în seamă cu limbile baltice, cu slava, cu limbile iranice. El a făcut mereu trimitere la aceste limbi în cercetările de etimologie a cuvintelor traco-dace din limba română.

În studiul *Cine sunt albanezii?*, apărut în 1900, aflăm o teorie foarte originală elaborată de Hasdeu. Conform acestei idei, poporul de la litoralul Adriaticii este urmașul direct al unor triburi de daci liberi, al costobocilor, al carpilor și besilor, care au trecut în Imperiu după retragerea lui Aurelian. O serie de argumente lingvistice, evocate în această lucrare, nu rezistă criticii de astăzi. Dar concluzia lui Hasdeu conform căreia dacii și strămoșii albanezilor nu vorbeau limbi diferite, ci dialecte ale aceleiași limbi, este valabilă până astăzi.

Este evident că studierea elementului autohton din limba română nu se poate face în afara comparației cu alte limbi indo-europene. Știm bine că tradițiile romanisticii și mai cu seamă ale cercetării limbii române prin raportare la limba de origine, latina, erau vechi la noi; gramatica comparată a limbilor indo-europene era, în schimb, un lucru cu totul nou la români. Hasdeu și-a dat seama, într-o măsură în care aproape nimeni după aceea nu a mai făcut-o, că istoria limbii noastre nu poate fi studiată profund decât plasând-o într-un cadru mai larg indo-european.

În același timp, limba noastră prezintă o importanță deosebită pentru gramatica comparată a limbilor indo-europene. De exemplu, prin comparația românei cu albaneza sau cu alte limbi indo-europene pot fi reconstruite elemente din limba dispărută a tracilor, dându-se astfel posibilitatea lărgirii sferei comparației pe plan indo-european. Paralel, Hasdeu arată că reconstrucția trebuie să fie nu numai fonetică, cum admiteau aproape toți lingviștii timpului său, ci și lexicală și semantică. În legătură cu problema valorii reconstrucției stărilor de limbă arhaice, învățatul român a emis poate cea mai cuprinzătoare și mai justă concepție din câte s-au formulat în istoria lingvisticii. Situându-se pe o poziție dialectică, el releva că reconstrucția nu este nici ipotetică, dar nici exactă, ci aproximativă, apropiindu-se, ca orice cunoștință umană, cu atât mai mult de adevăr, cu cât ia în considerare un număr mai mare de fenomene. Reconstituind fapte din limba populației autohtone din Dacia, B. P. Hasdeu a arătat că elementul prelatin din română este asemănător, dar și deosebit de cel *trac propriu-zis* de la sudul Dunării. Într-adevăr, există numeroase argumente din domeniul foneticii, toponimiei etc. care vin în sprijinul acestei concepții. Deosebirile frapante, observabile între *daco-getică* (*daco-moesiană*) și *tracă*, îndreptățesc afirmația că ele erau *limbi diferite*, înrudite însă la nivel indo-european (în sensul că toate provin dintr-o sursă comună).

Înainte de Hasdeu pe seama influențelor anteromane din limba noastră erau puse următoarele elemente:

1) în *fonetică*: trecerea lui *a* neaccentuat la *ă*, a lui *o* la *u*; *ea* accentuat la *e*; transformarea lui *s* în *ș* în anumite condiții; *rotacismul* (trecerea lui *l* intervocalic la *r*); transformarea lui *qu* în *p*; a lui *ct* în *pt* ș.a.;

2) în *gramatică*: confuzia genitivului cu dativul, numeralul *sută* și formarea cardinalelor de la unsprezece la nouăsprezece cu prepoziția *spre*; formarea viitorului cu *a voi*, articolul postpus, repetarea pronumelui în acuzativ, folosirea conjunctivului în locul infinitivului etc.;

3) în *vocabular*: *abur, acolo, acum, baltă, bară* „mlaștină”, *brad, brânci, brânză, brâu, broască, bucată, bucur, bunget, buză, căciulă, cătun, codru, copac, copil, covată, a cruța, dobă, gata, gălbează, ghimpe, groapă, grumaz, gușă, leș, leșina, mal, maldac, moș, nană, năpârcă, pârâu, a sosi, stăpân, șopârlă, urdă, vatră, vergură*. În legătură cu termenii citați, trebuie să facem mențiunea că mulți au fost atribuiți greșit substratului, fiind, de fapt, de evidentă origine latină (*acolo, acum, brânci, bucata, vergură*), slavă (*leșina, nana*) sau turcească.

Cercetările întreprinse de B. P. Hasdeu asupra *vocabularului* limbii române au scos la iveală numeroase cuvinte a căror origine autohtonă este ori pare a fi neîndoielnică. Trebuie să spunem că și astăzi criteriile stabilite de Hasdeu cu un secol în urmă își păstrează valabilitatea. Proveniența dacică a elementelor lexicale din limba română era considerată sigură atunci când:

1) cuvântul în cauză nu era moștenit din latină;

2) nu era împrumutat din limbile popoarelor vecine sau din ale celor care au trecut succesiv prin țara noastră în Evul Mediu;

3) comparația cuvântului român cu cel albanez scotea la iveală afinitatea lor intimă.

După B. P. Hasdeu, următoarele cuvinte ar fi fost moștenite de limba română din idiomul indo-european al dacilor: *abeș, abur, ademeni* (arh. *adămăni*), *aghuiță, aidoma, ală, alac, aldea, Andilandi, argea, avaloma, azugă, baci, băl* (și *bălan*), *balaur, bară, barză, bășău, bașardină, bască, batal, bordei, bortă, brad, brânză, broancă, bunget, burghiu, butiucă, burtuș, cioară, cioban, cioc, ciocârlie, ciomag, codru, Barba-cot, cujbă, culbec, deh, dezgauc, doină, don, dulău* (și *doloă*), *genune, ghiob, ghiuj, gâde, gâdel* (*gâdilesc*), *gordîn, hojma, iazmă, iele, jilț, lândură, mal, mălai, maldac, mămăligă, mazăre, melc, mire, mosoc, moș, năsărâmbă, ortoman, rață, ravac, râmăfă, rânză, sâmcea, stăpân, stejar, stână, șiră* (*șiroadă, șirimpui*), *șopârlă, traistă, tului, țindră, țurcă, urdă, vatră, zimbru, zirnă*, deci în total, 84 de termeni. La aceste elemente lexicale se mai adaugă unele nume de locuri și de oameni (de ex., *Abrud, Argeș, Basarab, Mehadia, Sarmisegetuza*) și câțiva termeni pentru care Hasdeu a presupus fie o contaminare între un cuvânt moștenit din substrat și unul latinesc (de pildă, *urzică*), fie numai modificări semantice produse sub influența factorului etnologic (de ex., *bărbat, omușor*).

Fără îndoială, cuvinte ca: *abeș* „într-adevăr; zău!”, *abur, adămană* „dar, mită”, *argea, baci, balaur, barză, bască* „lâna tunsă de pe o oaie”, *bordei, bortă, brad, brânză, bunget, cioară, cioc, codru, doină, dulău, ghiuj, hojma, jelț* (*jilț, jâlț*) „pârâu”, *mal, mazăre, maldac* „mănușchi de fân”, *melc, mire, rață, râmăf* „Aristocrazia clematitidis”, *rânză, stăpân, stejar*,

stână, șiroadă „cadă”, șopârlă, urdă, vatră, zimbru, zârnă „*Solanum nigrum*” și altele, pentru care există un corespondent în limba traco-daco-geților, în alte limbi preromane din sud-estul Europei, în albaneză, armeană, balto-slavă, indo-iraniană, celtică etc., sunt de certă origine autohtonă. Importanța contribuțiilor lui B. P. Hasdeu în acest domeniu este de necontestat. După unii specialiști, lingvistica noastră n-a făcut de la Hasdeu încoace prea mari progrese în această direcție, dar problema influenței substratului dacic în limba și în istoria noastră, abordată în mod științific mai întâi de Hasdeu, nu poate fi contestată de nimeni.

Nu toate rezultatele cercetărilor lui Hasdeu asupra elementului autohton sunt acceptate astăzi, dar nici unul dintre savanții care l-au urmat nu au adus o contribuție pozitivă mai mare decât el la cunoașterea acestui domeniu.

Ca metodă de lucru, Hasdeu folosea comparația cu albaneza (asupra căreia era bine informat), nu ca să explice un împrumut reciproc, ci ca să reconstruiască prototipurile în traco-dacă.

Într-adevăr, confruntând repertoriul elementelor lexicale din tezaurul nostru cotidian (minus numele proprii de locuri și de oameni, care au un statut ceva mai special), puse de Hasdeu pe seama substratului, cu listele cuprinse în cercetări mai noi sau chiar recente constatăm că, adeseori, prezumțiile, ca și demonstrațiile lui se dovedesc a fi fost juste. Astfel, mulți dintre termenii considerați de B. P. Hasdeu a fi de origine autohtonă se regăsesc în cercetări apărute în zilele noastre.

S-a vorbit mult – poate, chiar prea mult – despre exagerările lui Hasdeu în studiile sale privitoare la participarea elementelor autohtone în procesul de formare a limbii române, ca și despre încercările lui de reconstituire a idiomului dacic, dar cei care au făcut-o au pomenit mai puțin despre rolul fanteziei și al intuiției în dezvoltarea științei de către erudiți de talia celui pe care-l avem în vedere aici, ignorându-se, în același timp, faptul că asemenea exagerări sau erori se întâlnesc, în egală măsură, la toți sau aproape toți cei care au abordat complicata problemă a substratului limbii noastre în sec. al XX-lea. Majoritatea cercetătorilor din domeniu recunosc faptul că, de cele mai multe ori, în stabilirea resturilor de limbă transmise de la populația autohtonă B. P. Hasdeu a emis teze verosimile, însoțite de argumente convingătoare lingvistice și cultural-istorice, în mare parte valabile și astăzi.

În cercetarea cuvintelor autohtone (tracce, dace), Hasdeu a acordat cea mai mare importanță gloselor al căror sens este cunoscut putându-se stabili astfel cu mai multă exactitate etimologia. Marele savant considera numele proprii un izvor mai puțin sigur și, când încerca să le determine proveniența, căuta totdeauna să descopere un element care să indice semnificația numelui propriu respectiv în vorbirea comună.

Ca neogramatic, Hasdeu vedea în structura fonetică o trăsătură extrem de importantă a limbilor. De altfel, el considera că temelia lingvisticii comparate este *fonologia* (prin care învățatul înțelegea, de fapt, *fonetica*). Tot așa concepea lucrurile și Al. Philippide.

În *fonetică*, B. P. Hasdeu atribuie substratului următoarele fenomene: trecerea lui *a* neaccentuat la *ă*, diftongarea lui *e* și *o* accentuați, palatalizarea labialelor *p*, *b*, *f*, *v* și *m* sub influența lui *i*, rotacismul ($n > r$), existența lui *r* (forte) în macedoromână și unele graiuri dacoromane, iar în *gramatică*: postpunerea articolului hotărât, viitorul cu *a voi*, formarea numeralelor de la 11 la 19 cu *supra*, confuzia genitivului cu dativul,

pronumele personal și nehotărât *o*, *a* din componența pronumelor demonstrative și a unor adverbe (*acesta*, *acolea*), sufixele *-ac*, *-andru*, *-man*, *-ez*, *-oa(n)e*, *-(o)ma* (în cuvinte ca *avaloma*, *avidoma* și *hojma*).

Aceste presupuneri ale lui Hasdeu cu privire la influența substratului (mai ales în *gramatică* și *fonetică*, dar și în materie de *vocabular*) nu au fost încă supuse unei analize mai profunde de către cercetătorii contemporani. Teoretic, nu se poate, desigur, ca limba dacilor să nu fi influențat morfologia și sintaxa latinei din această parte a Imperiului Roman. Dacă însă în cazul lexicului și al foneticii lucrurile sunt mai ușor demonstrabile, în morfologie și sintaxă dovada o putem face mult mai greu, în primul rând deoarece resturile de limbă nu conțin texte din care să avem cum stabili sau deduce sistemul morfologic și, îndeosebi, pe cel sintactic. Există totuși o cale indirectă; mai puțin sigură, anume comparația cu albaneza și cu alte limbi indo-europene mai apropiate de idiomul dacilor.

Căutând să stabilească principalele fenomene fonetice ale limbii *tracae* (în raport cu indo-europeana primitivă și cu alte limbi dezvoltate din ea), Hasdeu vorbește de trecerea lui *a* la *o*; de prefacerea lui *dh* în *d*; de originea lui *z* (*gh*); de corespondența dintre tracul *gh* și sanscritul *sv-* la inițială; de asemenea, se preocupă de sufixele tracice *-iscus* și *-ensis*.

Studiind problema substratului limbii noastre pe baza izvoarelor istorice și a materialului lingvistic, B. P. Hasdeu dovedește continuitatea românilor în Dacia.

Th. Capidan a fost un alt mare lingvist preocupat, în mod continuu, de domeniul substratului și al contactelor lingvistice româno-albaneze. Complexa lucrare „Raporturile albanoromâne”, apărută în 1922, este consacrată în mod special elementelor comune din aromână și albaneză, dar fără excluderea dacoromânei și a celorlalte dialecte, este prima sinteză, după părerea specialiștilor, care cuprinde întregul volum de fapte autohtone din română. În ceea ce privește vocabularul, autorul face o selecție atentă a materialului deja cunoscut cu anumite contribuții personale referitoare la o serie de cuvinte dialectale, sensuri noi, etimologii și altele. Aspectul inovator al acestei lucrări constă în faptul că autorul atrage atenția asupra neuniformității fondului lexical românesc din punct de vedere etimologic. Capidan admite că unele cuvinte au fost împrumutate din albaneză, altele se pot explica, în ambele limbi, printr-o origine comună, deci aparțin substratului comun, iar altele, ar fi „de origine balcanică”, adică dintr-o sursă preromană greu de precizat. Astfel, Capidan pune pe seama împrumutului din albaneză: a) *rândză*, *bardzu*, *budză*, *căpușă*, *gâlbeadză*, *greasă* (dr. *gresie*), *groapă*, *grundă* (dr. *grunz*), *măgură*, *moașă*, *sâmbure*, *sârmă* etc. b) cuvinte din substrat comun: *baligă*, *brad*, *copaci*, *curpan* (dr. *curpen*), *madzăre*, *mărai* (dr. *mărar*), *scrum*; c) cuvinte de origine „balcanică”: *copil*, *baci*, *șap*, *baltă*, *gard*, *ciucă*. Autorul admite împrumutul din albaneză, dar insistă și asupra fenomenului invers, adică din română în albaneză. Idee preluată și de alți lingviști. (cum ar fi, *gușă*, *urdă*, *murg* și altele). Vecinătatea dintre români și albanezi, o cauză a împrumutului reciproc, nu exclude înrudirea celor două limbi printr-un substrat comun.

Ulterior, Capidan renunță la ideea împrumutului reciproc albanoromân și pune pe seama substratului elementele pe care româna le are în comun cu albaneza: „Spre deosebire de greci și de slavi, legăturile noastre cu albanezii sub aspectul balcanic se arată mult mai intense. Ele pornesc de la un număr de cuvinte care nu sunt latinești, grecești sau

slave și nici împrumuturi de la albanezi la români sau viceversa, ci pleacă de la forme comune, existente, probabil, în graiurile preromane” [7, p. 196]. Astăzi, această idee este acceptată de către majoritatea balcanologilor români.

În aromână, și meglenoromână lipsesc destul de multe cuvinte autohtone cu corespondențe albaneze. Conform lui Capidan, din 52 de cuvinte cunoscute în dacoromână, 19 nu există în aromână: *ceafă, cursă, ghimpe, mal, mugur, viezure, bălaur, cătun* etc. Lipsa acestora în aromână s-ar datora caracterului particular al contactului dintre aromâni și albanezi, în perioada antică: „Strămoșii aromânilor, după despărțirea lor de dacoromâni, se găseau în regiuni așezate în răsăritul Peninsulei, care erau ceva mai depărtate de albanezi” [8, p. 30].

Capidan consideră că influența substratului traco-dac s-a manifestat nu doar în vocabular, ci inclusiv în gramatică și fonetică. Astfel, el atribuie substratului: 1. vocala *ă*; 2. postpunerea articolului; 3. utilizarea participiului ca substantiv verbal ș.a. [7, p. 197]. Autorul consideră că unele particularități dialectale, ca, de exemplu, tratamentul africatelor *c, g*, în dialectele sudice, rotacismul lui *n* intervocalic, palatalizarea labialelor, care datează din epoca preslavă, să fie determinate de tendințe interne, care vin, probabil, din substrat.

Trebuie să recunoaștem că elementele autohtone din limba română reprezintă până astăzi un compartiment insuficient studiat de către cercetătorii noștri. În pofida bogatei bibliografii existente, rezolvarea unor probleme ce țin de substratul traco-dac rămân doar în faza de simple ipoteze și presupuneri. Această dificultate care apare în cazul unor asemenea cercetări vine din necunoașterea limbii de substrat la care să poată fi raportate presupusele elemente nelatine din limba română. Faptele care atestă traco-daca sunt extrem de puține, de aceea nu ne permitem explicarea sigură a unor cuvinte românești autohtone.

Mai persistă și astăzi o serie de discuții în legătură cu originea elementelor românești comune cu albaneza. Unii cercetători le analizează ca împrumuturi din această limbă, alții le pun pe seama influenței idiomului preroman din Dacia asupra latinei orientale.

Printre susținătorii ipotezei împrumutului se numără N. Jokl și, în ultimul timp, Eqrem Cabej. Argumentele expuse sunt următoarele: 1. substratul indigen e problematic ca sursă pentru română atâta timp cât e vorba de o limbă pe care nu o cunoaștem, iar albaneza ne oferă elemente reale pentru explicarea etimologică; 2. e greu de urmărit dacă în substrat există sau nu cuvântul a cărui origine o urmărim; 3. numeroase concordanțe româno-albaneze cu un caracter relativ nou nu pot fi atribuite substratului sau este imposibil de a fi explicate prin substrat; 4. conceptul de substrat presupune în mod necesar înlocuirea unei limbi prin alta (ceea ce s-a și întâmplat în Dacia), deci e mai sigur să explicăm elementele din română prin adstrat, adică prin împrumut albanez.

Bineînțeles că ipoteza împrumutului nu a fost total exclusă sau neglijată de specialiștii în domeniu. Pe de altă parte însă, Grigore Brâncuș, Al. Rosetti (ILR), I. I. Russu [5] consideră că elementele pe care româna le are în comun cu albaneza sunt moștenite direct din substrat. Păstrarea lor, ca rezultat al influenței limbii autohtone asupra limbii latine, este o consecință normală a situației de bilingvism a acestei populații în procesul romanizării. Aceste elemente reprezintă formele specifice de civilizație (în esență pastorală) a populației indigene. Se știe că romanii au venit în Dacia în calitate de militari, meseriași,

constructori, funcționari etc., dar nu ca păstori. De aceea este absolut firesc ca, odată cu asimilarea limbii latine, băștinașii să mențină din idiomul matern acele elemente care erau legate de anumite forme de civilizație mai străine romanilor. De altfel, în cazul unui contact popular, având ca rezultat substituirea unei limbi prin alta, nu poate fi concepută absența unei influențe din partea limbii substituie.

Ipoteza moștenirii din substrat mai e susținută și de observația că în afară de elementele comune cu albaneza, există un număr destul de mare de cuvinte preromane (aproximativ 90, după I. I. Russu și Gr. Brâncuș) ce nu au echivalente în această limbă: *doină, melc, brândușă* etc., care sunt foarte greu de explicat.

Menționăm că influența substratului traco-dac asupra latinei carpato-dunărene s-a manifestat nu numai în vocabular, ci și în alte compartimente ale limbii. Sectorul cel mai puțin studiat rămâne a fi sintaxa.

E de remarcat, de asemenea, fenomenul de transfer în onomastică al cuvintelor din fondul autohton al limbii române (Ex. *Abur*, atestat cu următoarele forme: *Abur, Aburei, Aburel; argea*, atestat mai bine în toponime: satul *Argeaua* în *Tecuci* și *Putna; Argeaua de Jos, Argeaua de Sus, Argeaua de Mijloc* în Neamț etc.; *baci*, ca nume de familie, cu derivatele: *Băceanu, Băcescu, Băcilă, Băcioiu, Băciuca*. În toponimie, satul *Baciu*, un cătun *Baciul* etc.). Acest fapt demonstrează că aproape toate cuvintele din repertoriul etimologic traco-dac, însoțite de echivalente albaneze, au o poziție foarte importantă în cadrul vocabularului românesc, ceea ce a făcut posibilă expansiunea lor în onomastică, proces ce a avut loc destul de devreme în aproape toate zonele țării, mult mai accentuat în zonele de romanizare intensă.

Dacă vom încerca să explicăm în ce constă specificul rezultatelor lingvistice ale substratului și de ce aceste rezultate sunt mult mai profunde în comparație cu altele, atunci ajungem la termenul de bilingvism. Substratul constă în trecerea de la un sistem lingvistic la altul, proces dovedit a fi foarte complex și dificil. Acest proces include, ca fază intermediară, o perioadă mai mult sau mai puțin îndelungată de bilingvism. La rândul său, un bilingvism durabil creează perspectiva unui amestec al celor două limbi implicate în contact.

În altă ordine de idei, despre *superstrat* vom vorbi atunci când un popor pătruns mai târziu într-o țară (de cele mai multe ori cuceritor și, astfel, mai puternic sub raport militar) adoptă, treptat, limba poporului băștinaș (care, de regulă, prezintă superioritate culturală), conferind în același timp acestei limbi anumite tendințe noi. Altfel spus, vorbitorii limbii C adoptă treptat limba poporului pe care l-au găsit pe teritoriul ocupat. Limba C dispăre, dar ea lasă „urme” în limba B, devenind ea însăși limba B. Fenomenul a fost numit *superstrat*, cu un termen introdus de W. Von Wartburg.

Afirmațiile de mai sus pot fi susținute cu un exemplu din istoria formării limbii române. În sec. VI-VII, pe teritoriul României de astăzi, au pătruns triburile slave. Această influență este considerată ca fiind una din cele mai puternice influențe pe care româna le-a suferit în epoca veche.

Slavii au venit din nord-estul Europei, revărsându-se în două direcții: 1. spre vest, ajungând până la Vistula și Oder, iar în nord, până la Marea Baltică; 2. spre sud, prin Moldova, Muntenia, Dobrogea, apoi în toată Peninsula Balcanică, până la Marea Egee. Astfel la sfârșitul sec. al VII-lea, Țara Românească e denumită *Sclavinia*. Prin

contactul cu slavii se produce amestecul populației romanizate cu cea slavă. E de remarcat că acest contact s-a produs atât la nordul Dunării, cât și la sudul Dunării. Toponimia nord-dunăreană de origine slavă este unul din argumentele că românii se aflau în vechea Dacie la venirea slavilor.

Influența slavă asupra românei începe, cu aproximație, prin sec. al IX-lea. Vechimea unor tratamente fonetice ale împrumuturilor nu poate servi drept criteriu privind datarea acestei influențe, întrucât contactul permanent și îndelungat al românei cu slava a determinat o modificare continuă a elementelor slave din română.

Slavii de la nordul Dunării au fost treptat asimilați de români. Asimilarea lor, care se presupune că era un proces încheiat către secolul al XIII-lea, demonstrează faptul că românii erau mai numeroși și că româna era o limbă de civilizație. Asimilarea slavilor este rezultatul amestecului etnic româno-slav. În prima perioadă a contactului dintre slavi și români, elementele slave intrate în limba română au un caracter pronunțat popular. Învățând românește, slavii au pronunțat unele sunete potrivit propriului obicei de a le rosti. Această manieră slavă de rostire s-a transmis apoi și în română. În felul acesta s-ar explica iodizarea lui e-inițial (el, este pronunțate *iel, ieste*), introducerea consoanei j (*jale*) probabil și a lui h (har, hrană) etc.

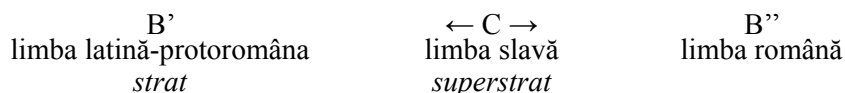
În sudul Dunării procesul a fost invers: au fost slavizate teritoriile romanizate; sârbo-croata s-a dezvoltat pe un teritoriu romanizat, iar bulgara pe un teritoriu de limbă greacă, în parte și romanizat.

Pătrunderea slavilor în sudul Dunării a determinat destrămarea unității românei comune: grupurile de români sud-dunăreni au fost dispersate în regiunile sudice și vestice ale Peninsulei Balcanice.

Când încep să pătrundă elementele slave în română, aceasta era o limbă „formată”, adică vechile legi fonetice de tip latin încetaseră de a mai acționa. Astfel, în cuvintele slave, á accentuat în poziție nazală nu devine *ă, î*, ca în elementele latine: *blană, hrană, rană* (comp. cu lat. *canis* > *câne*); -l- simplu intervocalic nu devine -r-: *colac, milă, pilă, silă, uliță* (comp. cu lat. *solem* > *soare*); grupurile consonantice *cl, gl* nu se palatalizează: *clacă, clădi, clește, clipi, clopot, glas, gleznă, gloată, glumă* (comp. cu lat. *oculus* > *ochi*; lat. *glacies* > *gl'ăță, gheață*). Prin influența slavă se introduc în română grupurile *cl, gl*. Nici consoanele *t, d, s*, urmate de *i* nu se mai transformă în *ț, dz, ș* ca în cuvintele din fondul latin: *grădină, clăti, silă* (cu conservarea lui *t, d, s* în poziție moale; comp. cu lat. *tibi* > *ție*, lat. *dico* > *dzic, zic*, lat. *sic* > *și*).

Morfologia este, în general, neatinsă de influența slavă. Prin urmare, această influență nu participă la procesul de geneză a limbii române. Ca toate influențele vechi, aceasta este considerată adstrat (sau superstrat) al limbii române, asemănător cu elementul germanic din franceză. Influența slavă s-a exercitat pe două căi: a. pe cale populară, orală, prin contactul direct dintre populații. Conviețuirea îndelungată a românilor cu slavii a determinat starea de bilingvism, încheiat cu asimilarea slavilor în masa românească; b. pe cale cultă (cărțurarească), slava fiind utilizată în biserică, în administrație, în cancelariile domnești. Primele texte care apar la noi (cărți religioase, cronici, documente diverse) sunt redactate în limba slavă. Influența slavă a continuat în Evul Mediu, în special prin utilizarea limbii slavei bisericești, în scop liturgic și ca limbă de cancelarie, până în secolul al XVIII-lea.

Dacă ar fi să redăm grafic raportul strat – superstrat, atunci imaginea ar fi aceasta:

Prin urmare, „limba română este limba latină vorbită în mod neîntrerupt în partea orientală a Imperiului Roman, cuprinzând provinciile dunărene romanizate (Dacia, Panonia de sud, Dardania, Moesia Superioară și Inferioară), din momentul pătrunderii limbii latine în aceste provincii până în zilele noastre” [6, p. 75]. Această limbă însă a suferit nenumărate transformări atât prin evoluția ei firească, cât și sub influența limbilor cu care a intrat în contact.

Conceptul se justifică prin numeroase exemple: limba slavilor, la contactul cu populația romanică din Dacia, a dispărut, dar a lăsat urme în limba română. Limba francilor a lăsat urme asupra latinei din Galia, după căderea Imperiului Roman. Mai menționăm superstratul normand, vechi francez, pentru limba engleză sau cel turanic pentru limba bulgară (slavă).

Substratul și superstratul ca procese pe care bilingvismul le convertește în rezultate s-au produs în perioada glotogenezei, a formării limbilor. Din punctul de vedere al limbii care iese învingătoare = „stratul”, substratul și superstratul ar fi egale, ambele reprezentând introducerea din afară a unor elemente alogene. Totuși nu poate avea aceleași urmări faptul dacă cea care renunță la limba sa este minoritatea victorioasă, dominatoare, acceptând mai devreme sau mai târziu limba populației supuse, dar care are prestigiul culturii sau dacă majoritatea cucerită adoptă limba unei minorități cuceritoare. Din punctul de vedere al lingvistului care încearcă să reconstituie cum se schimbă o limbă, faptul că pentru fenomenele de superstrat participanții (limba învingătoare și limba învinsă) sunt cunoscuți, plasează rezultatele într-o altă categorie decât elementele de substrat în care procesul poate fi, în cel mai bun caz, doar presupus. Majoritatea lingviștilor consideră că elementele de substrat determină unele modificări în sistemul unei limbi, în timp ce elementele de superstrat se manifestă doar ca împrumuturi foarte vechi.

S-a discutat și despre anumite caracteristici și specificități ale superstratului în raport cu substratul, în sensul că: 1. superstratul afectează doar parțial un sistem fonetic, pe când substratul poate provoca schimbarea întregului sistem fonetic; 2. spre deosebire de substrat, se pare că superstratul nu afectează structura gramaticală (în special morfologia) sau produce o influență mult mai redusă decât primul; 3. substratul lasă urme în straturile centrale, de „profunzime” ale vocabularului, superstratul se infiltrează în straturile de „suprafață” ce se referă la terminologii social-politice, administrative, militare etc.

De cele mai multe ori superstratul este confundat cu adstratul, deși acesta din urmă se manifestă după constituirea unei limbi, prin intermediul substratului și a superstratului. După părerea lui L. Deroy, adstratul este rezultatul unui „simplu contact regulat și constant între două limbi vecine”, în timp ce superstratul se dovedește a fi un fenomen mai complex. În urma acestui proces, „rezultă un bilingvism mai mult sau mai puțin

răspândit și, apoi, eliminarea unuia dintre idiomuri. Dacă limba veche, indigenă, îl învinge, nu fără a fi suferit influența lui, elementele lingvistice pe care ea le-a împrumutat alcătuiesc superstratul” [9, p. 111-112]. În cazul adstratului sunt mai evidente interferențele generate de bilingvism, deci procesul ca atare în desfășurare, pe când substratul și superstratul, deși procese de interferență la vremea lor, se prezintă astăzi doar ca „rezultate” în limbă.

În ceea ce privește raportul dintre factorii extralingvistici: politici, sociali, economici, culturali și geografici, și cei strict lingvistici – rolul sistemelor limbilor în contact la care ne-am referit mai sus – în cazul interferențelor interlingvistice, el este complicat și deseori paradoxal. Lingviștii iau în considerare diverse exemple din istoria unor limbi europene în care situații extralingvistice mai mult sau mai puțin identice au condus la rezultate diferite.

În statul francez de după Clovis (sec.VI d.Hr.), preponderența politică și socială era de partea francilor. Totuși în vechea Galie limba romanică a câștigat, având de partea ei prestigiul cultural, în timp ce limba germanică a francilor a lăsat urme slabe în limba franceză. O situație diametral opusă a avut loc în sudul Dunării, unde populația romanică, la invazia slavilor, în sec.VI-VII, era din punct de vedere cultural superioară invadatorilor, care au cucerit însă supremația politică și socială. Populația romanică s-a perpetuat în insule lingvistice. Iar în limbile slave sud-dunărene elementele latine și romanice s-au păstrat sub formă de reminiscențe. În Anglia preponderența anglo-saxonilor asupra celților nu a fost prea mare, și totuși s-a produs „germanizarea” limbii; urmele celtice sunt minime. După cucerirea Angliei de către normanzii ce vorbeau franceza, în ciuda preponderenței politice și sociale și a legăturilor strânse cu continentul, limba celor învinși a rezistat presiunilor, rezultatul fiind doar împrumutarea unor termeni din franceză (limba învingătorilor). Prin urmare, în perspectivă istorică, rezultatele nu pot fi previzibile în fiecare caz în parte al limbilor aflate în contact. Ceea ce trebuie avut în vedere în cadrul acestor analize este factorul timp, adică perioada istorică în care a început procesul de interferență, perioada istorică reflectată atât la nivelul factorilor extralingvistici, cât și al istoriei limbilor respective și care conduc la diferențierea rezultatelor.

Referitor la substrat, invocat drept singură cauză a evoluției divergente a limbilor, au apărut rezerve pe măsură ce metodele de analiză au progresat și a devenit probantă ideea că o structură lingvistică poartă în ea însăși o parte dintre cauzele care contribuie la propria sa reînnoire. Diminuarea importanței acordate substratului se bazează pe două principii metodologice: principiul explicației interne și principiul explicației generale. În explicarea unor evoluții fonetice sau morfologice este preferabil apelul la „tendențe generale” de evoluție decât la explicații speciale, pentru fiecare caz în parte [10, p. 47]. De asemenea, modificarea în sistem trebuie să se producă în sens pozitiv. Altfel spus, simpla pierdere a unei categorii (sens negativ), (de exemplu a unei opoziții fonologice, a unei categorii gramaticale sau a unei distincții semantice) nu este suficientă pentru a dovedi o acțiune modificatoare a unei limbi asupra alteia. Aceasta deoarece simplificarea unui sistem se poate datora și slăbirii tradiției sau normei lingvistice. O distincție foarte importantă între cele trei situații ale bilingvismului este faptul că sub-

stratul afectează orice parte a gramaticii, în timp ce superstratul și adstratul influențează doar vocabularul, derivarea și topica. O analiză a adstratului în toate limbile romanice precizează că doar adstratul grec a avut un rol deosebit. În ceea ce privește rolul superstratului, W. von Wartburg a analizat influența superstratului germanic în nordul Italiei și estul Galiei, care a condus la fragmentarea lingvistică a galoromaniei și iberoromaniei, precum și la împărțirea dialectală a Italiei. De exemplu, în limba franceză tipurile de transformare atribuite superstratului germanic sunt: păstrarea prelungită a declinării bicazuale; tendința antepunerii adjectivului atributiv (mai ales la numele de culori în franceza veche); folosirea obligatorie a pronumelui personal în flexiunea verbală (aceasta nu numai în franceză, ci și în retoromană și în dialectele galo-italice), topica SVO (subiect-verb-obiect) în franceza veche și retoromană; neutralizarea opoziției de aspect, perfectiv-imperfectiv, în franceza veche. W. von Wartburg a susținut că superstratul germanic a dus la formarea limbilor romanice occidentale, după cum superstratul slav caracterizează limba română. Rezultatele contactului trebuie să aibă în vedere justa clasificare a faptelor de limbă. De exemplu, numeralele sunt considerate de mulți lingviști fapte de vocabular, dar numeralele compuse între 11-19 sunt distribuite la formarea cuvintelor. De asemenea, adverbele și interjecțiile sunt încadrate la morfologie, dar mulți le consideră fapte de vocabular sau de sintaxă.

Pentru o caracterizare cât mai adecvată a rezultatelor contactului lingvistic „este necesară, de asemenea, distincția dintre: a. fapte de inventar; b. fapte de distribuție” [10, p. 51-56]. M. Sala a alcătuit pentru prima dată un tablou sinoptic al situațiilor posibile de contacte, pe care îl expunem în continuare. Vom analiza rezultatele contactelor interlingvistice: a. între idiomuri romanice; b. între idiomuri romanice și neromanice. De asemenea, le vom urmări la același nivel al limbii: standard sau dialectal. Sunt notate cu S = limbaj standard, D = limbaj dialectal, R = idiom romanice, NR = idiom neromanice. Surprindem următoarele combinații posibile:

a-1 SR →SR = între idiomuri romanice standard; franceza-româna / italiana-retoromana. Influență la nivelul lexicului, dar și în sintaxă și fonetică.

a-2 SR →DR = limbă oficială – dialect romanice; româna-dialectul friulan / catalana-dialectul aragonez / italiana-dialectul istroromân. Influență la nivelul lexicului.

a-3 DR →SR = din dialect în limbă oficială; dialectul castilian – spaniolă. Influență la nivelul lexicului.

a-4 DR →DR = în zonă de graniță lingvistică, contact direct / între dialectele spaniole-portugheze, apar dialecte mixte; rezultatele sunt profunde și afectează sistemul fonologic.

b-1 SR →SNR =influența limbilor franceză, italiană, spaniolă etc. Asupra altor limbi europene – germana, engleza sau unor limbi africane. Influență la nivelul lexicului. Cazul „Romaniei pierdute”, teritorii din sud-estul Europei pe care s-a vorbit o limbă romanice, din care au rămas doar urme în lexicul și toponimia idiomurilor neromanice.

b-2 SNR →SR = cazurile de substrat sau superstrat al limbilor romanice; afectează structura limbii romanice. Influența limbilor engleză, germană, arabă, olandeză etc. – limbi romanice. Influență la nivelul lexicului.

b-3 SR →DNR = limba romanică – dialect neromanic din limbile respective; româna – dialectele maghiar, săsesc și al șvabilor, bulgar, ucrainean etc.; franceza – dialectul german din Alsacia sau Belgia; italiană – dialectul german din nordul Italiei sau din Elveția. Influență la nivelul lexicului.

b-4 SNR →DR = limbă neromanică – dialect romanic; germana – dialecte italiene sau dialectul francez din Alsacia; engleza – dialectul francez din Canada. Influență la nivelul lexicului.

b-5 DR →DNR =contacte de confluență geografică; dialecte italiene – dialecte germane; graiuri daco-române – dialecte maghiare, germane sau slave; condițiile de bilingvism prelungit conduc la modificări la nivelul sistemului fonologic și a lexicului.

b-6 DNR →DR =dialecte neromanice din România – graiurile limbii române. Modificări la nivelul sistemului fonologic și a lexicului.

b-7 DR →SNR = grai daco-român – limba maghiară standard, limba germană standard etc. vorbite în România. Influență la nivelul lexicului.

b-8 DNR →SR = dialect săsesc ș.a. – limbă română standard. Influență la nivelul lexicului. Ideea cauzalității multiple (agreată de tot mai mulți lingviști) invocă factorii externi numai când nu se poate găsi o soluție prin criterii interne. Cercetările extinse din ultimele decenii permit să se afirme astăzi că, în general, în domeniul romanic nu s-au produs modificări ale structurii idiomurilor romanice sub influența altor limbi. Nici limba româna vorbită în R. Moldova nu și-a modificat structura romanică a sistemului său sub presiunea limbii rusă. Chiar dacă adepții moldovenismului susțin existența unei „limbi moldovenești”, realitatea demonstrează contrariul. Există o serie de fenomene lingvistice înregistrate care se datorează contactului pe care limba română l-a avut cu limba rusă, în condițiile unui *bilingvism instituționalizat*. Acest tip de bilingvism se definește prin faptul că e un bilingvism *comunitar* și presupune un statut *inegal* al limbilor în contact, fapt ce rezultă din rolul pe care statul îl atribuie fiecărei limbi în parte. Asocierea unuia dintre idiomuri cu instituțiile statale, prin acordarea statutului de „limbă oficială”, îi conferă, în raport cu celălalt, o poziție privilegiată în activitatea de comunicare socială, dar și, mai ales în anumite condiții istorice, din perspectiva evoluției limbii ca atare. Bilingvismul oficializat nu presupune însă ca toți vorbitorii din comunitatea respectivă să fie bilingvi. Prezența persoanelor bilingve într-o comunitate înseamnă existența a două grupuri lingvistice distincte în cadrul acelei comunități și nu doar a unei comunități bilingve.

Acest tip de bilingvism social implică, în mod evident, problema ierarhizării funcționale a idiomurilor utilizate, pe bază de statut sociocultural al acestora. Pentru a fi posibilă această diferențiere funcțională în cadrul comunității, cercetătorii în domeniu au apelat la termenul de *diglosie*. În această ordine de idei, în perioada 1812-1918 în Basarabia a existat o situație diglosică.

Este interesant de observat că atâta timp cât adstratul, care nu participă nici într-un fel, ca substratul și superstratul, la „formarea” unei limbi, înglobează toate celelalte forme ale contactelor dintre limbi (inclusiv de la distanță). Tocmai de aceea în câmpul lui pot fi ușor sesizate interferențele generate de bilingvism, deci procesele propriu-zise, în schimb substratul și superstratul, fenomene de interferență într-o anumită perioadă, apar astăzi ca rezultate.

Referințe bibliografice

- 1 Coșeriu, E. *Sincronie, diacronie și istorie*. București, Editura Enciclopedică, 1997.
2. Weinreich, U. *Languages in Contact. Findings and problems*. New York: Cambridge University Press, 1953.
3. Graur, Al. *Studii de lingvistică generală*. București, Editura Academiei, 1955.
4. Alonso, A. *Estudios lingüísticos. Temas españoles*. Madrid, Editorial Gredos, S.A., 1967.
5. Russu, I. I. *Limba traco-dacilor*. București, Editura Științifică, 1967.
6. Rosetti, A. *Istoria limbii române*. București, Editura Științifică și Enciclopedică, vol. I, 1986.
7. Capidan, Th. *Limba și cultură*. București, 1943.
8. Capidan, Th. *Aromânii. Dialectul aromân*. București, 1932.
9. Deroy, L. *L'emprunt linguistique*. Paris: Société d'Édition „Les Belles Lettres”, 1956.
10. Sala, M. *Limbi în contact*. București: Editura Enciclopedică, 1997.
11. Vraciu, A. *Limba daco-geților*. Timișoara, Facla, 1980.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Teodor Cotelnic

**Preocupările sociolingvistice ale academicianului
Nicolae Corlăteanu**

Pe parcursul celor peste șapte decenii de activitate științifică și pedagogică desfășurată cu multă trudă pe ogorul filologiei românești, academicianul profesor Nicolae Corlăteanu a avut de înfruntat mai multe praguri și obstacole. Evenimentele din iunie 1940 l-au găsit la baștină. Asemenea intelectualilor basarabeni, care nu reușiseră să se refugieze peste Prut, tânărul Corlăteanu, devenit peste noapte cetățean sovietic, a trebuit să se adapteze, deși nu atât de ușor, la alte situații cu totul diferite (chiar contrare) privind omul, personalitatea lui și concepțiile de viață în noul anturaj. Cu alte cuvinte, condițiile erau extrem de grele. Dat fiind că la Chișinău după instalarea regimului administrativ totalitar comunist n-a putut să-și găsească un loc de muncă, a fost nevoit să plece în orașelul Ocnița (județul Soroca), activând ca învățător de limba și literatura moldovenească la școala feroviară din localitate. Aici fostul absolvent al Universității cernăuțene cu o excelentă pregătire filologică (licențiat în drept și litere) este zguduit de deportările din vara anului 1941, când colegii dumnealui, mult stimații profesori Paul Vătămanu și Eugen Procopie au fost ridicați și duși în Siberia, plătind cu viața numai de aceea că primul publicase mai multe cărți, printre care și *Geografia județului Soroca*, iar al doilea pentru că fusese director al liceului „A. D. Xenopol” din Soroca până în iunie 1940.

De reținut însă în acest context că în perioada sovietică în Republica Sovietică Socialistă Moldovenească lingvistica, literatura și istoria, fiind discipline politizate, erau domenii de investigație destul de dificile. De aceea în fața ființei acestui om generos și blând, înzestrat cu un excepțional har de cercetător, se reflectă drama intelectualului și, în genere, a românilor basarabeni și bucovineni, sortiți să trăiască și să trudească sub regimul totalitar. Unicul mijloc de supraviețuire a românilor în acele condiții era supunerea dintotdeauna în fața destinului, singura consolare găsindu-și-o în munca prestată zilnic. Cu datoriile ce-i reveneau: fie că era vorba de uzina de tancuri nr.183 din Nijnii Taghil din timpul războiului sau Institutul Moldovenesc de Cercetări Științifice în domeniul istoriei, economiei și literaturii evacuat la Buguruslan (reg. Orenburg), fie că ne referim la activitatea pedagogică de la Universitate sau cea de cercetător de la Institutul de Limbă și Literatură (ulterior devenit Institutul de Lingvistică, apoi Institutul de Filologie) din cadrul Academiei de Științe a Republicii Moldova. Indiferent de funcția prestată și de locul de muncă, și-a îndeplinit conștiincios toate obligațiile.

N. Corlăteanu a activat un timp îndelungat în perioada regimului totalitar comunist din ex-URSS într-un mediu social destul de complicat, în care populația băștinașă majoritară din republică, la fel ca și popoarele neruse din fosta Uniune Sovietică, era lipsită

completamente de drepturile și libertățile necesare dezvoltării firești a popoarelor lumii, fiind supusă unui proces intens de deznaționalizare și rusificare. Pentru a grăbi desfășurarea acestui proces brutal de asimilare, conducerea totalitară comunistă denaturează glotonimul autentic *limba română* și etnonimul *român*, substituindu-le contrar adevărului științific și istoric prin glotonimul *limba moldovenească** și etnonimul *moldovean/moldoveni*, crezându-se că astfel va putea să deformeze mai rapid conștiința națională a autohtonilor basarabeni și transnistreni și să-i facă să uite cât mai repede cine sunt și ce limbă vorbesc de fapt. În acest scop li s-a inoculat metodic și sistematic pe toate căile, mai ales elevilor, studenților, cadrelor didactice și intelectualilor că ei ar vorbi cu totul altă limbă decât cea utilizată de consăngenii lor de la vest de Prut și că s-ar deosebi de aceștia din punct de vedere etnic.

În această ordine de idei trebuie menționat că denaturarea glotonimului și etnonimului băștinașilor și chiar a grupurilor etnice formate în baza migrațiilor de alolingvi era moștenită de la administrația țaristă din perioada când teritoriul dintre Prut și Nistru s-a aflat timp de 106 ani (1812-1918) sub oblăduirea Rusiei țariste. Astfel, conform recensământului populației din 1897 al Imperiului Rus, efectuat de demnitarul administrației țariste, băștinașii majoritari din Basarabia erau numiți vorbitori ai *limbii moldovenești*, rușii – vorbitori ai *limbii velicoruse*, ucrainenii – vorbitori ai *limbii malorosiene*, găgăuzii – vorbitori ai *limbii turce*.

Această metodă era utilizată cu succes și la popoarele neruse din componența Imperiului. Astfel, ucrainenii erau numiți *malorosieni*, kazahilor li se spunea *kirghizi*, udmurților – *votiaci*, tuviniilor – *ureahoieni*, kirghizilor – *kara kirghizi*, bakașilor – *tătari din Minusinsk și Abakan*, marienilor – *ceremiși*, hanților – *osteaci*, mansilor – *voguli* etc. În toate documentele administrative limba ucrainenilor era denumită *limba malorosiană*, limba udmurtă – *limba votiacă*, limba kazahă – drept *kirghiză*, mansiană – drept *vogulă* etc. [1, p. 22-23].

În asemenea împrejurări factorii sociali și extralingvistici erau considerați principali în „dezvoltarea și înflorirea” limbii naționale.

Sub influența nemijlocită „a fratelui mai mare”, Nicolae Corlăteanu, ca specialist de frunte în lingvistică, n-a putut să rămână indiferent față de unele probleme de sociolingvistică la modă în acea vreme: bilingvismul național – rus, interferența lingvistică la diferite niveluri ale limbii, soarta limbilor minorităților naționale în epoca socialismului dezvoltat, rusa – limbă de comunicare interetnică a popoarelor sovietice, rolul limbii ruse în dezvoltarea limbilor naționale din Uniunea Sovietică, interacțiunea național-lingvistică în societatea socialismului real etc.

Pledoaria prof. Nicolae Corlăteanu în favoarea adaptării în perioada postbelică (adică de la 1945 încoace) a *normelor limbii literare* pentru perfecționarea ortografiei, pentru promovarea românismului, munca de pregătire a cadrelor de viitori promotori ai limbii române și activitate științifică s-a soldat, în 1956, cu rezultatele scontate când a avut loc revizuirea temeinică a normelor ortografice și recunoașterea faptului că aceeași entitate glotică e denumită cu doi termeni diferiți: limba moldovenească și limba română.

* Aici și în continuare prin termenul *limba moldovenească* se are în vedere una și aceeași entitate glotică, al cărei nume corect este *limba română*.

Credem cu această ocazie că ar fi binevenit să cităm, mai ales pentru cititorul contemporan, acel pasaj despre unitatea lingvistică moldo-română, din manualul universitar *Curs de limbă moldovenească literară contemporană*, vol. I (redactori și responsabili A. T. Borșci, N. Gr. Corlăteanu), elaborat în 1956 de un colectiv de cercetători, în condiții sociale destul de riscante pentru autori. Iată cum este tratată unitatea glotică moldo-română: „Asta înseamnă, că amândouă limbile au un fond lexical comun și aceeași sistemă gramaticală, morfologică și sintactică, adică declinarea substantivelor, conjugarea verbelor, formarea și flexionarea tuturor celorlalte părți de vorbire, sistema formării cuvintelor, regulile de îmbinare a acestora, topica – toate acestea sunt absolut identice și nu se deosebesc prin nimic esențial. Aceasta înseamnă, prin urmare, că moldovenii și românii nu întâmpină greutăți în comunicarea dintre dânșii nici în vorbirea orală, nici în cea scrisă” [2, p. 31-32].

Referindu-se la reorientarea normei lingvistice, codificată intenționat în Republica Moldova, regretata lingvistă bucureșteană Mioara Avram avea să menționeze la Simpozioul Internațional cu tema *Norma literară în contextul diversității funcționale a limbii române* (Chișinău, 1993) că „este meritul incontestabil al intelectualilor basarabeni că încă în '50 au știut să profite de orice moment de relativă destindere internă și extremă pentru a-și orienta norma lingvistică din ce în ce mai mult după cea de peste Prut” [3, p. 36].

Fiind constrâns de regimul totalitar de a expune punctul de vedere oficial al potențialilor zilei de tristă pomină asupra mai multor probleme de sociolingvistică, bunul nostru profesor a infiltrat în articolele și studiile sale mai multe idei juste și gânduri sănătoase cu privire la rolul factorilor sociali în evoluția limbii, bilingvismul și multilingvismul în societate, interferența lingvistică, sociolingvistică și problemele funcției sociale în dezvoltarea limbilor, importanța limbii materne în dezvoltarea individului și a culturii naționale, necesitatea păstrării tradiției lingvistice și combaterea de către membrii societății a utilizării în graiul literar matern a elementelor dialectale, a împrumuturilor și a calcurilor nemotivate, precum și alte teme de sociolingvistică ce au constituit de-a lungul anilor obiectul de cercetare al autorului. Amintim doar câteva dintre aceste contribuții: *Социоллингвистика и проблемы развития общественных функций языков мира* – coautori Ю. Дешериев, Ф. Филин (1967), *Sur l'interaction linguistique romano-slave* (1968), *К вопросу о значении социального фактора в развитии языка* (1968), *Дифференциальное развитие языковых уровней в их отношении к социальной обусловленности* (1970), *Билингвизм и полилингвизм* (1972), *Роль культурных традиций в процессе взаимоотношения и развития языков* (1976), *Pentru păstrarea și cultivarea conștiinței naționale* (1990), *Integrarea lingvistică în realitățile europene* (1998) etc.

Desigur, în condițiile vitrege staliniste și ale stagnării, într-un regim ce amenința permanent existența fizică nu numai a unui individ, ci și a unor popoare întregi, N. Corlăteanu s-a văzut nevoit să recurgă în lucrările sale de sociolingvistică la un limbaj ezoteric, despre ce avea să declare mai târziu el însuși: „Numai astfel se putea în acele condiții menține trează conștiința de neam și de credință de apartenență la unul și același popor, la una și aceeași entitate națională” [5, p. 50].

Referindu-se la perioada de stagnare a limbii și culturii românești din stânga Prutului, N. Corlăteanu își amintește nu fără durere că „în procesul de infiltrare tot mai accentuată a limbii și culturii ruse, graiul nostru matern – ținut într-o aproape deplină izolare de matca românească – pierdea tot mai mult terenul mai ales în ceea ce privește aplicarea lui în practica vieții de toate zilele. În acea vreme în instituțiile oficiale ale republicii se vorbea aproape exclusiv în limba rusă. În rețeaua de comerț, telecomunicații de asemenea. În școlile medii și mai ales în cele superioare cam toate disciplinele se predau în rusește. Până și disertațiile la limba, literatura, folclorul nostru trebuiau scrise și susținute numai în limba rusă” [5-a, p. 68].

Firește, în această situație deplorabilă graiul matern al populației băștinașe, având o sferă limitată de funcționare, capătă tot mai mult un aspect macaronic de amestec al limbilor română și rusă, se transformă într-un surogat al limbii oficiale de prestigiu a statului.

Activând o bună parte de timp în condiții destul de precare, când peste mult pătimitul pământ basarabean s-a rostogolit de la răsărit tăvălugul rusesc al fricii și erorii, neobositul nostru savant și profesor, pentru a putea supraviețui și a nu fi pus la zid, la fel ca și alți lingviști cu renume din afara republicii (de exemplu, acad. români Alexandru Graur, Emil Petrovici, Ion Coteanu, precum și membrul corespondent al AȘ din Rusia Ruben Budagov, prof. universitar moscovit Samuel Berștein, prof. universitar din Sanct-Petersburg Rajmund Piotrowski ș.a.)* a fost constrâns să facă târg de conștiință, să susțină cursul politic al partidului comunist, să se conformeze politicii lingvistice antinaționale și antiștiințifice a timpului. Impus de guvernarea comunistă de atunci, a fost silit să adere la teoria pseudoștiințifică, evident politică, despre existența a două limbi și națiuni est-romane diferite – româna și moldovenească, să sprijine bilingvismul „armonios” moldo-rus, să admită înflorirea „așa-zisei” limbi moldovenești, să accepte îmbogățirea vocabularului și sintaxei limbii materne cu calcuri și rusisme etc. Toate aceste interpretări exagerate și deplasate, cu părere de rău, s-au strecurat în unele articole ale autorului. Este vorba de lucrările: *Rolul limbii ruse în dezvoltarea limbilor naționale în Uniunea Sovietică* (1962), *Limba rusă ca limbă de contact între popoarele din Uniunea Sovietică* (1963), *Egală între egale. Limba moldovenească literară în perioada sovietică* (1971), *În prietenie de limbi la popoarele frățești* (1979), *În constelație de limbi înfrățite* (1982), *Specificul bilingvismului în societatea socialismului dezvoltat* (1985), *Etape ale dezvoltării limbii moldovenești* (1988) ș.a. Majoritatea acestor articole și broșuri au fost scrise la comanda celor aflați la putere.

* Considerăm că aici e locul să amintim de referatul cunoscutului romanist rus, prof. Dimitrie E. Mihalci, ținut la Conferința unională de romanistică din 1961 la Chișinău, la care referentul avuse curajul să declare în public: „Toți oamenii de știință de până la mine, cum sunt M. V. Serghievski, V. F. Șișmariov ș.a., care au afirmat că limba moldovenească e de sine stătătoare au greșit. Până acum am recunoscut și eu existența «limbii moldovenești» așa cum ni se dicta de sus. Din punct de vedere politic «limba moldovenească» poate exista, dar din punct de vedere lingvistic este un nonsens”. Citat după o copie de casetă a prof. Vasile Melnic ce se păstrează în arhiva Casei Limbii Române. A se vedea detalii [4, p. 40-41].

Cu toate că era ferm convins de existența doar a unei singure limbi române pe ambele maluri ale Prutului, N. Corlăteanu folosea glotonimul „limba moldovenească”, pentru că, din motive bine cunoscute, altfel nici nu se putea în acele vremuri. Într-un interviu solicitat de colegiul de redacție al revistei Institutului de Lingvistică din Chișinău avea să afirme ulterior: „În ce mă privește, m-am străduit ca ideea unității lingvistice moldo-române să fie mereu prezentă, dar în forme, bineînțeles, acceptabile în vremea de grea cumpănă. Acest lucru e reflectat atât în lucrările lexicografice, cât și în monografia consacrată latinei populare (Moscova, 1974), se înțelege, că în condițiile stalinismului și stagnării în vorbele noastre mustea în surdină și disperarea, căci declararea deschisă a identității lingvistice moldo-române putea avea consecințele cele mai păgubitoare. Aveam exemplul viu al multor popoare sovietice (tătarii din Crimeea, nemții de pe Volga, cecenii și ingușii din Caucaz ș.a.), care au plătit scump pentru echitatea socială și națională spre care tindeau. Ne aflam atunci parcă în fața unui zid enorm, când nu poți nici să speri, nici să disperi până la capăt, dar și să te dai cu capul de acest zid tot nu putea aduce niciun folos. De aceea am făcut ceea ce se putea face într-un regim care amenința în orice moment, în orice clipă ființa nu numai a unui individ izolat, ci și a unui popor întreg” [Ibidem, p. 70].

Cine încerca să se abată de la politica regimului totalitar, era declarat „dușman al poporului” și ostracizat pe viață. Aș aminti de soarta articolului doctorului în filologie Ion Vasilenco despre Constantin Stere, publicat în gazeta *Cultura Moldovei* (din 7 ianuarie 1963), pentru care autorul a fost declarat bolnav-psihic, internat cu forța în spitalul de psihoneurologie din Costiujeni și eliberat din funcție din Institutul de Limbă și Literatură al Academiei de Științe a Republicii Moldova. Terorizat în acest fel, se sinucide, aruncându-se sub tren la 13 martie 1977.

La fel s-ar putea spune și despre Conferința unională organizată la Chișinău în 1972 cu contribuția lingviștilor din ex-URSS, consacrată problemei variantelor limbii prin prezentarea limbii române și a „limbii moldovenești” drept variante ale aceluiași diasistem, în care se întrezărea ideea că avem una și aceeași limbă, și nu limbi diferite. În consecință, la indicația regimului de guvernare culegerea cu materialele conferinței a fost dată sub cuțit. Abia în 1976, după ce a fost citită cu lupa, ca nu cumva să se fi strecurat vre-o idee „subversivă”, lucrarea a văzut lumina tiparului. (A se vedea: *Типология сходств различных близко-родственных языков*: Chișinău; Editura Știința, 1976).

Cu toate că în acele situații de restriște sprijinea politica de preconizare a două limbi – română și moldovenească, N. Corlăteanu citează pentru fiecare caz aceleași forme diferite doar prin grafia lor, fapt care prin însăși natura lui venea în contradicție cu așa-zisa „teorie” a două limbi, pentru care, bineînțeles, a avut de suferit. Nomenclatura sovietică nu l-a iertat. Iată ce dezvăluie cu tristețe dumnealui în interviul deja citat: „Încă pe când eram director adjunct al Institutului, unii «habotnici» au căutat să-mi înseneze procese de naționalism în legătură cu faptul că spusese unde va că amestecul de limbi poate duce la înghițirea treptată și dispariția totală a unei limbi care din diverse motive de natură economică, politică și culturală se află în poziții mai slabe față de o limbă vorbită de un colos. Devenit director, am fost mereu șicanat și chiar urmărit

în toate acțiunile mele, mai ales în timpul participării la congresele internaționale de slavistică (Moscova, 1958), de lingvistică generală (București, 1967), de limbi și literaturi romanice (București, 1968). De aceea am și renunțat apoi să mai particip la asemenea întruniri” [Ibidem].

În consecință, în 1969 este destituit din postul de director sub motivul că a publicat la Chișinău un dicționar rus-moldovenesc, iar la Moscova, paralel, unul rus-român, că a inițiat în presă, la radio și televiziune rubricile permanente de *Cultivare a limbii*, care, în interpretarea aparatului administrativ de comandă din republică, avea drept scop „ajustarea” limbii „moldovenești” la normele limbii române literare.

În cei circa 50 de ani de coexistență cu rusa, din cauza bilingvismului „armonios” și a uzurpării de către limba rusă a funcțiilor vitale ale limbii autohtonilor din Republica Moldova, româna din stânga Prutului a devenit un fel de cenușăreasă la ea acasă. Pentru asimilarea cât mai lesne a populației neruse din fostul imperiu sovietic, regimul administrativ comunist intensifică procesul de rusificare și deznaționalizare a acesteia. Conform unui articol-direktivă din anii '60 ai secolului al XX-lea: „Culturile și limbile popoarelor URSS se dezvoltă sub influența binefăcătoare a culturii ruse și a limbii ruse. În decurs de patru decenii de existență a puterii sovietice, limba rusă a avut un rol considerabil în dezvoltarea limbilor literare – în special a limbilor care anterior nu aveau scriere – mai ales în ce privește îmbogățirea structurii lor gramaticale” [7, p. 348]. Totodată aici se stipulează că pe lângă utilizarea pe scară largă a rusismelor, să se formeze un fond lexical comun, standardizat pentru toate limbile din URSS în scopul așa-zisei internaționalizări.

Pornind de la această teză ideologică, N. Corlăteanu acceptă fără rezerve un asemenea fond lexical comun tuturor limbilor vorbite în Uniunea Sovietică. În broșura *Egală între egale. Limba moldovenească literară în perioada sovietică*, despre care criticul și istoricul literar Ion Ciocanu avea să spună mai târziu că „ar fi fost mai bine să nu fi văzut lumina tiparului” [8, p. 109], profesorul scria: „Acest fond lexical comun se creează în zilele noastre, în epoca sovietică și cuprinde anumite categorii de cuvinte, printre care cele mai caracteristice sunt următoarele: termenii privitori la succesele științei și tehnicii contemporane (*telefon, telegraf, tractor, combain, cosmonautică, rachetă cosmică, rachetodrom* ș.a.), termenii referitori la viața economică, social-politică din perioada sovietică (*sovhoz, colhoz, soviet* ș.a.) [9, p. 17].

Vorbind în continuare de limba literară moldovenească din RASSM (1924-1940), Domnia Sa afirmă: „Noile condiții sociale au favorizat dezvoltarea limbii literare moldovenești nu numai din punct de vedere cantitativ, dar și calitativ. În acest timp limba literară își lărgeste funcțiile sale sociale, folosindu-se la traducerea nemuritoarelor opere ale clasicilor marxism-leninismului, a unor lucrări din literatura rusă și universală, deservind nevoile de comunicare din toate sferele de activitate politică, socială” [11, p. 18]. Comentariile la citatele *supra* rămân pe seama cititorului.

Prin articolul *Etape ale dezvoltării limbii moldovenești*, scris la comanda CeCe-ului al PCM în toiu „perestroikăi” gorbacioviste, în care se poleia realitatea sovietică din vremea aceea, se recunoștea univoc existența de sine stătătoare a așa-zisei limbi moldovenești sau se tănuia scrierea cu litere latine în RASSM, după părerea lingvistului

Nicolae Mătcaș, „academicianul Nicolae Corlăteanu s-a condamnat singur la izolare de Marea Mișcare pentru Eliberarea Națională în anii 1988-1989. Combatanții nu i-au iertat greșeala” [10, p. 78]. Primul a avut curajul să-l critice destul de aspru în presă temerarul Valentin Mândăcanu*. În eseu *Veșmântul ființei noastre*, publicat în revista *Nistru* (nr. 4 din 1988), dl acad. era blamat ca unul ce a promovat „teoria” celor două limbi romanice orientale, „înflorirea” limbii materne a băștinașilor basarabeni în perioada sovietică, funcționarea ei alături de limba rusă, bilingvismul „armonios” moldo-rus.

Fără îndoială, dascălul nostru universitar a suferit extraordinar de greu, în tăcere și izolare, tănuirea adevărului. Timp de 8 ani după întâmplarea de tristă pomină „obrazul savantului Corlăteanu a ars de jenă în fața propriei conștiințe, a științei pe care o reprezintă și în ochii lumii. Am putea să ne închipuim cât de greu a suportat bunul nostru profesor acest supliciu?” [12, p. 26-27]. După 8 ani de tăcere și izolare în „turnul de fildeș”, când gândirea lingvistică s-a eliberat din încorsetarea ideologică și politică, decanul de vârstă al filologilor din republică nu s-a mai lăsat de data aceasta influențat de dogmele politice impuse de potențaii zilei, a avut tărie de caracter și curaj să izgonească sclavul din sine și să recunoască adevărul despre limba română ca unica limbă vorbită de românii de pretutindeni, inclusiv de cei din Republica Moldova. La Conferința *Numele corect al limbii noastre este limba română*, organizată de Institutul de Lingvistică al Academiei, de catedrele de specialitate de la instituțiile de învățământ superior, de Uniunea Scriitorilor și de revista *Limba Română* [Chișinău] la 20-21 iulie 1995, la care au participat parlamentari, filologi, istorici, filosofi, juriști, cadre didactice din învățământ, scriitori, oameni politici, lingviști din Federația Rusă și Ucraina, Domnia Sa a pronunțat clar adevărul științific și istoric. Reproducem acest pasaj din raportul de bază a dlui profesor: „Cât privește *limba literară*, limba model, exemplară, de care ne folosim mai ales în scris, în lucrările literare, științifico-tehnice, limba oficială din documentele noastre social-politice și administrative, ea trebuie numită limba română. Ea este limba normală, subdialectală, limba română literară, unică pentru toți românii (*moldoveni, munteni, ardeleni, bucovineni, transnistreni*, cei din Banatul sârbesc, din Ungaria, Bulgaria, Ucraina, Rusia, SUA) [...], confirmarea limbii române ca limbă literară în Republica Moldova nu lezează cu nimic sentimentul general uman și conștiința națională ale vorbitorilor” [13, p. 82, 83, 84].

Putem aminti, de asemenea, participarea Domniei Sale (împreună cu specialiștii filologi Silviu Berejan, Nicolae Bilețchi, Anatolie Ciobanu și Haralambie Corbu) la pregătirea răspunsului solicitat de Parlamentul Republicii Moldova din 28 iulie 1994 privind istoria și folosirea glotonimului „limba moldovenească”. Ședința lărgită a prezidiului Academiei de Științe a Republicii Moldova din 9 septembrie 1994 a discutat detaliat și a aprobat unanim răspunsul pregătit de specialiști, cu următoarea concluzie: „Convingerea noastră este, de aceea, că Articolul 13 din Constituție trebuie să fie revăzut în conformitate cu adevărul științific, urmând a fi formulat în felul următor *Limba de stat (oficială) a Republicii Moldova este limba română*” [14, p. 13].

* Ce-i drept, mai târziu semnatarul articolului „a găsit curaj, după cum menționează profesorul universitar Nicolae Mătcaș, să-și ceară scuze public în fața dlui Corlăteanu pentru tonul cam ofensator al articolului” (vezi LR, 1995, nr. 3, p. 79).

La fel de corect s-a dovedit a fi răspunsul dat în cadrul anchetei, organizată de hebdomadarul *Literatura și arta* cu privire la glotonimul adevărat al limbii noastre, precum și în articolele *Adevărul nu se schimbă odată cu schimbările politicii* [15], *Adevărul științific e ca lumina soarelui* [16] ș.a. La toate acestea trebuie adăugat și interviul *Atribuirea denumirii de limba română pentru noțiunea de limbă literară în Republica Moldova nu știrbește nici autoritatea și nici demnitatea nimănui*, în care afirmă că „Parlamentul nostru a abuzat de drepturile sale când și-a asumat răspunderea de a fixa denumirea limbii literare, care nu trebuie confundată nicidecum cu vorbirea obișnuită, de conversație în familie, pe stradă, în alte situații similare” [17, p. 97]. De fapt aceste adevăruri axiomatiche nu se cer a fi comentate.

Întors totalmente cu fața spre adevărul științific, savantul a fost reabilitat de către opinia publică. În luna mai 1988, la cea de a 75-a aniversare a academicianului, *Revista de lingvistică știință literară* (nr. 4) a inserat un material omagial sub semnătura Colegiului de redacție, unde se dau explicațiile de rigoare, absolvindu-l pe dl profesor de învinuirile ce i s-au adus în presă. În realitate, aceste acuzații se refereau la toți lingviștii din republică. Cu permisiunea cititorului, voi cita alineatul respectiv *in extenso*: „Deși știa mai bine decât toți că e vorba de aceeași limbă literară pe care o folosesc și dincolo de Prut, sub acțiunea împrejurărilor vitrege N. Corlăteanu, ca și mulți alții, cu toată împotrivirea interioară, a acordat – în teorie – sprijin politicii oficiale de precognizare a două limbi, în practică însă contribuind la promovarea (sau cel puțin neîmpotrivindu-se promovării) faptelor de limbă ce veneau în contradicție flagrantă cu așa-zisa «teorie». El n-a încercat să exercite presiuni asupra colegilor și subalternilor în vederea orientării cercetărilor în fâgașul denaturării realității sau al măsluirii materialului de limbă întru susținerea ideilor teoretic-eronate. Tocmai prin aceasta se și explică în bună măsură faptul că astăzi, când gândirea lingvistică s-a eliberat, în sfârșit, din încorsetarea ideologică și politică de până nu demult, se poate constata cu satisfacție că, în afară de un număr restrâns de articole și broșuri de circumstanță, aproape toate celelalte lucrări lingvistice de sinteză, precum și studiile concrete de aprofundare realizate în ultimele două-trei decenii în republică, demonstrează cu prisosință identitatea glotică moldo-română, căci materialul cercetat în ele, deși numit moldovenesc, este – la scară generală – singurul care ar putea fi: cel unic românesc. Drept incontestabilă dovadă în acest sens pot servi numeroasele recenzii și ecouri, apărute mai ales în străinătate, în care aceste lucrări sunt tratate ca investigații în domeniul limbii române, ceea ce corespunde, evident, realității”... [18, p. 66].

Materialul publicat și-a făcut efectul. De acum în anii următori au apărut mai multe articole, interviuri, recenzii și aprecieri scrise de colegii de breaslă și discipoli, în care profesorul nostru este repus la locul de cinste în filologia din Republica Moldova, demonstrându-se cu argumente incontestabile că savantul s-a ocupat toată viața de studierea limbii române (vezi RLȘL și LR nr. 3 1995).

Așadar, putem spune cu toată convingerea că chiar și când a fost nevoit să accepte denumirea de moldovenească (altfel nici nu se putea pe timpurile acelea), patriarhul

filologiei basarabene a promovat întotdeauna limba literară română. Ajuns la vârsta senectuții, el relatează: „Am recunoscut, în anii din urmă, că eu, fiind constrâns de regimul sovietic am vorbit și scris despre «limba moldovenească», deși aveam în inimă (o știau mulți dintre voi!) și Țara, și limba, și istoria întregului neam românesc. Eram, dragii mei, «supt vremi», sub crunte vremi, eram – mai ales filologii – copiii nedoriți ai unei realități istorice vitrege și nu aveam voie să rostim răspicat întregul adevăr” [19, nr. V, p. 5].

În cele din urmă adevărul despre românitatea noastră a fost rostit public, chiar dacă cu o regretabilă întârziere. Nu ne rămâne decât să conchidem că aportul dlui academician Corlăteanu la îmbogățirea patrimoniului românesc de spiritualitate este inestimabil.

Referințe bibliografice

1. Cușnir, Valeriu, Grama, Dumitru C. *Limba moldovenească sau limba română – argumente istorico-juridice*. În: Akademos, nr. 3 (34), septembrie 2014.
2. *Curs de limbă moldovenească literară contemporană*, vol. I. *Introducerea, Fonetică. Lexicologia. Morfologia* (Sub red. Lui A. T. Borșci, N. G. Corlăteanu (red. principali) și V. P. Soloviov). Chișinău, Școala Sovietică, 1956, p. 31-32.
3. Avram, Mioara. *Norma codificată a limbii române actuale*. În: Revistă de lingvistică și știință literară, 1993, nr. 2, p. 36.
4. Melnic, Vasile. *Adevărul despre o imprimare clandestină*. În: Dar făcut de Dumnezeu – materna. Chișinău, 2003, p. 40-41.
5. *Atribuirea denumirii de limba română pentru noțiunea de limbă literară în Republica Moldova nu știrbește nici autoritatea și nici demnitatea nimănui: Interviu cu academicianul N. Corlăteanu, Interlocutor Al. Bantoș*. În: Limba Română [Chișinău] 1995, nr. 1, p. 50.
- 5-a. *Interviul jubiliar*. În: Revistă de lingvistică și știință literară, 1990, nr. 4, p. 68.
6. Ibidem, p. 70.
7. *Роль русского языка в развитии словарного состава языков народов СССР*. În: Известия Академии Наук СССР. Отделение литературы и языка, 1959, v. XVIII, ed. a 4-a, iulie-august, p. 348.
8. Ciocanu, Ion. *Cuvântul unui discipol*. În: Omagiu academicianului Nicolae Corlăteanu la 80 de ani. Chișinău, Edit. Virginia, 1995, p. 109.
9. Corlăteanu, N. G. *Egale între egale (Limba moldovenească literară în perioada sovietică)*. Chișinău, 1971, p. 17.
10. Ibidem, p. 18.
11. Mățaș, Nicolae. *Suflet în sufletul neamului*. În: Limba Română [Chișinău], 1995, nr. 3, p. 78.
12. Mățaș, Nicolae. *Epur, si muove!* În: Limba Română [Chișinău], 1995, nr. 4, p. 26-27.

13. Corlăteanu, Nicolae. *Româna literară în Republica Moldova: istorie și actualitate*. În: *Limba Română* [Chișinău], 2005, nr. 4, p. 82-83.

14. *Răspuns la solicitarea Parlamentului Republicii Moldova privind istoria și folosirea glotonimului „limba moldovenească”*. În: *Limba Română* [Chișinău], 1994, nr. 4, p. 13.

15. *Adevărul nu se schimbă odată cu schimbările politicii*. În: *Moldova suverană*, 1994, 23 august – coautori: S. Berejan, A. Ciobanu.

16. Corlăteanu, Nicolae. *Adevărul științific e ca lumina soarelui*. În: *Săptămâna*, 1995, nr. 19, p. 6-9.

17. *Atribuirea denumirii de limbă română pentru noțiunea de limbă literară în Republica Moldova nu știrbește nici autoritatea și nici demnitatea nimănui...*, p. 48.

18. Corlăteanu, Nicolae. *La 75 de ani*. În: *Revistă de lingvistică și știință literară*, 1990, nr. 4, p. 66.

19. Corlăteanu, Nicolae. *Las vouă moștenire...* În: *Limba Română* [Chișinău], 2005, nr. 4, p. 5.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Maria Onofraș

Reflecții despre corectitudinea limbii

*Omul este numai pe jumătate el însuși,
cealaltă jumătate este exprimarea lui.*

Ralf Waldo Emerson

Limba unui popor este cultivată de cei care o folosesc în scris sau în exprimarea orală, deoarece este cel mai important mijloc de comunicare între oameni și principalul instrument de realizare, de difuzare și de conservare a valorilor cultural-științifice. Înțelegând prin exprimarea literară același lucru cu exprimarea corectă, este de la sine înțeles că toți cei care vorbim limba română avem datoria sacră de a o cultiva în primul rând prin respectarea normelor în vigoare – ortografice, ortoepice, morfologice, sintactice și lexicale. Aceste reguli, pentru a fi respectate, trebuie să fie cunoscute, lucru care nu este întotdeauna simplu pentru toți. Cultivarea limbii devine o acțiune complexă și complicată, care nu poate fi realizată decât prin eforturile conjugate ale lingviștilor, ale scriitorilor, ale oamenilor de știință și de artă, ale ziariștilor și publiciștilor, ale crainicilor și reporterilor Radioteleviziunii [vezi: 1. Dascălu I., 2009, 5]. Este de datoria lor să aibă în grijă permanentă corectitudinea exprimării – acesta fiind calea cea mai sigură de educare lingvistică a cititorului, menționează dr. Ion Melniciuc. Astăzi, în războiul uzului limbii, problema respectării normelor limbii literare în comunicare ar constitui mărul discordiei între cei pentru care vorbirea unui individ nu poate fi considerată „greșită” câtă vreme ea reușește să transmită mesajul dorit către un interlocutor, indiferent de forma și consistența lingvistică a acesteia, și cei pentru care regula constituie în sine un moment important, iar încălcarea ei, fără deosebire de compartiment lingvistic, un păcat... de moarte, oricând, în orice context [vezi: 2. Chirilă Adina, 2011, 12]. Poate, de aceea, credem că n-am exagera dacă am pune în discuție unele recomandări și explicații date de *Gramatică*, în speranța că se vor găsi destui care să țină cont de ele. „Cultivarea limbii, susține prof. universitar Ion Melniciuc, are început, dar n-are sfârșit. Oricât ne-am perfecționa vorbirea, loc pentru mai bine va exista oricând ..., deoarece limba este un perpetuum mobile [3. Gr. Canțâru, Ion Melniciuc, 2006, 25].

Este bine cunoscut cât preț se pune pe scrierea corectă. O evidentă manifestare de snobism lingvistic sunt etichetele și anunțurile spicuite de prin orașul nostru, auzite la radio și TV: *ciai, crupă de hrișcă, checș, chipsî, sardina în uleu, salam Ecstra, complect de ziamă, scrumbrie, stend, confecționarea cheelor domofon, ciałă de porc crud, se vinde hrustal, conductóri de tren, str. Piața Unirii* etc.

O altă încălcare a normelor limbii literare constă în modul de exprimare a superlativului absolut de superioritate al adjectivului/adverbului. În mod normal acest superlativ se formează de la gradul pozitiv al adjectivului/adverbului + adv. **foarte** (în limba literară) sau adverbele **tare, mult, prea** (în limba populară). În vorbire s-a recurs și la un alt determinativ pentru formarea superlativului absolut, și anume, *foarte* + *super*. Adverbul **super** împreună cu **foarte** formează un pleonasm atunci când apar juxtapse într-o sintagmă cu valoare de superlativ – *foarte super* (*trăsături individuale foarte super*). Îmbinarea dată cu sensul de „superior, excelent, extra” a devenit, în ultimul timp un clișeu insuportabil prin frecvență, prin mimetismul cu care, la tot pasul, indiferent de context, e rostit de oameni cu diferite nivele de instruire, inclusiv la radio și TV. Să ne fi sărăcit oare imaginația, încât să fim nevoiți a apela la asemenea sintagme? Dintr-un interviu: *Cum a fost la odihnă? Foarte super. Cum a fost apa mării? Foarte super. Condițiile la hotel? Foarte super* etc. interviuatul nu avea alte cuvinte pentru a-și exprima super satisfacția.

După cum știm, există unele adjective care, prin natura lor, au o valoare absolută și nu au grade de comparație, de ex., *extrem, imens, colosal, uriaș formidabil* etc. Este o caracteristică învățată la școală, dar ignorată de mulți vorbitori. Ei tratează aceste cuvinte ca pe un adjectiv /adverb obișnuit, la gradul pozitiv, adăugându-i, în mod greșit, adverbe, prepoziții etc. cu care „construiesc” diferite forme de comparativ sau superlativ, de ex., *cel mai exclusiv ceai, cel mai extrem punct cardinal, cea mai intensă culoare*. Alte adjective, de largă circulație, fiind împrumuturi latino-romanice ce reprezintă la origine vechi comparative sau superlative, nu mai pot primi categoria comparației, tocmai datorită conținutului lor lexical, ele devenind, prin frecvența lor, niște expresii pleonastice [4. Gramatica uzuală: 2000, p. 92-93]. Deci sunt inadmisibile construcțiile *cel mai grandios show din Republica Moldova, cele mai celebre staruri, cea mai majoritară fracție* (?) (a socialiștilor, desigur), *cea mai prestigioasă lucrare* etc.

Cunoaștem că în orice limbă există cuvinte care au aceeași formă – atât scrisă, cât și orală – dar au un conținut semantic diferit. Acestea sunt omonimele și prezintă o atenție deosebită prin faptul că se pot confunda cu multă ușurință. Nu demult un post TV ne-a oferit un concert... în care prezentatorul ne anunță că... *orchestra de instrumente cu corzi... va interpreta...* sau adesea auzim *corzile vocale...* Forma corectă de plural a acestui cuvânt este evident **coarde**: *coarde vocale, orchestră cu coarde*. Trebuie doar să învățăm a citi dicționarele. Iar dicționarele ne spun:

coardă I, coarde f. 1) Fir de metal sau din intestinalele unor animale, întins pe anumite instrumente, care produce sunete prin vibrație; strună. *Orchestră cu coarde*. 2) Țesut conjunctiv, membranos, rezistent, care leagă mușchii de oase; tendon. *Coarde vocale*.

coardă II, corzi f. 1) Grindă de susținere a tavanului într-o casă țărănească. 2) pl. Cele trei frânghii întinse pe laturile ringului de box. [5. Dicționar explicativ uzual: 1999], de unde și expresia din jargonul boxerilor *a arunca în corzi*.

Multitudinea de variante îi induce în eroare pe vorbitori, le permite să nu țină cont de reguli și legitățile limbii, și, până la urmă, să aibă un limbaj infect. De aceea,

de cele mai multe ori, la alegerea unei forme gramaticale, nu ne vom baza doar pe uz, pentru că nu suntem în stare să numărăm câți vorbitori utilizează o formă și câți alta, ci, așa cum zicea Ion Heliade Rădulescu, selecția normelor unice ale românei culte trebuie să se facă în baza a patru criterii fundamentale: criteriul latinității formelor, cel al uzului sau al circulației acestor forme, al regularității gramaticale și cel al eufoniei. Peste toate trebuie să domnească însă logica limbii, structura și tendințele ei interne, pe care nici un „legiutor” nu le poate ignora [6. Gr. Cantemir, 2011, p. 135].

Ne propunem să analizăm și câteva tendințe manifestate în dinamica unităților frazeologice din limba română actuală, utilizând exemple recente din mass-media audiovizuală. De exemplu: *a fi lăsat în voia sorții*, *a fi cu cinci roți la căruță*, *găina bătrână face ciorba bună*, *nu tăiați creanga pe care stați* etc. Modificările frecvent întâlnite în interviurile realizate de unii reporteri, nu sunt variante lexicalizate, consacrate, iar formele pe care le iau anumite unități frazeologice se datorează mai multor fapte: cunoașterea precară a unor formații lexicale și nesiguranța vorbitorului în utilizarea lor, substituția unui component cu un sinonim, scurtarea unității, intercalarea unor componente noi care pot sta la baza obținerii unor sintagme cu efecte stilistice nedorite. Utilizându-le în stilul publicistic, ziariștii pronunță și scriu în funcție de gradul în care sunt familiarizați cu aceste expresii, contribuind la acest proces în mod deosebit și lipsa unui set de reguli și principii rigurose formulate, care ar stabili limita între „corect” și „greșit”. Ivide din vechi timpuri, a căror etimologie a fost uitată, nu însă și sensul valabil, aceste expresii frazeologice se caracterizează prin **invariabilitate**, manifestând „imunitate” față de orice reglementare practică cu dezinvoltură în ultima vreme. Deci trebuie spus în voia *soartei*, *găina bătrână face zeama bună*, *a fi cu cinci roate la căruță*, *a(-și) tăia craca de sub picioare* etc. [7. Zamșa, 2009, 6] Faptul că unele dicționare ale limbii române înregistrează aceste expresii greșit se explică prin rămânerea în urmă a lexicografilor față de capitoul istoria limbii.

Ni se pare deosebit de importantă și problema sensurilor. Din păcate, folosirea inadecvată a unor cuvinte, fără a le cunoaște sensurile adevărate, poate duce la substituirii nedorite, deformând mesajul, așa cum se observă în exemplele de mai jos. La un post TV reporterul ne spunea că avionul întârzie din cauza ceții. *A fost evaluat că va ateriza în jurul orei...* Din punctul de vedere al corectitudinii, acest enunț este, cel puțin, alogic, căci un avion poate fi *evaluat*, dar numai valoarea, greutatea, mărimea, capacitatea lui etc. și nu ora când va ateriza.

Într-un buletin de știri ni se spunea că *proiectul* (utilizarea cartelelor în transportul public) *a fost vociferat la Consiliul Municipal*. **A vocifera** înseamnă „a vorbi cu glas ridicat, răstit; a țipa, a răcni”. Să fie oare „Sinteza săptămânii” o emisiune umoristică?

De multe ori falsa apropiere care se face între verbele **a finisa** și **a finaliza** are ca urmare confundarea sensurilor. **A finisa** înseamnă „a executa ultimele operații prin care se dă unui lucru aspectul dorit; a definitivă”. **A finaliza** – „a face, a realiza până la sfârșit, a duce la capăt; a încheia, a termina o activitate”. În consecință, se spune *a finisa construcția, reparația unei clădiri (tencuind, vopsind etc.)*, *a finisa o rochie (adăugându-i volănașe, aplicații etc.)* și *a finaliza anul de învățământ*, *a finaliza*

o lucrare, un proiect [Ioan Oprea, Carmen Pamfil etc. 2010]. Utilizarea greșită a unor cuvinte dezvăluie, fără echivoc, carențele de vocabular, implicit de cultură generală a autorilor.

Impresia pe care o produc acești reporteri este de nemulțumire. Cauzele generale ale greșelilor comise de ei sunt insuficienta cunoaștere a limbii, viteza cu care se redac-tează, tendința de a evita un cuvânt considerat banal și caracterul semidoct al exprimării. „Asistând aproape neputincioși la procesul de degradare a limbii române, dar și la ușu-rința cu care sunt acceptate noile «inovații», nu ne rămâne decât să ne întrebăm, într-o bună zi, dacă mai e «dulce și frumoasă limba ce-o vorbim» [9. Lăzărescu Rodica, 2006, 3].

Referințe bibliografice

1. Dascălu I. *Necesitatea cultivării limbii literare*. București, 2009.
2. Chirilă Adina. *Cultura limbii între catedră și agora*. În: *Cultivarea limbii române*, vol. I, Ed. Excelsior Art.
3. Gr. Canțâru, Ion Melniciuc. *Corectitudinea limbii este un imperativ*. În: *Limba Română*, 2006, nr. 4-6.
4. *Gramatica uzuală a limbii române*. Chișinău, Litera, 2000.
5. *Dicționar explicativ uzual al limbii române*. Chișinău, Litera, 1999.
6. Citat după Cantemir Gr. *Norme „nu prea respectate” de fețe respectabile*. În: *Limbaj și context*, Revistă Internațională de Lingvistică. Bălți, 2011, nr. 1.
7. Eleonora Zamșa. *Capcanele expresiilor idiomatice*. În: *Limba și literatura română*, Societatea de Științe Filologice. București, 2009, nr. 3.
8. Oprea Ioan, Carmen Pamfil, Rodica Radu, Victoria Zăstroiu. *Noul dicționar univer-sal al limbii române*. București, Litera Internațional, 2010.
9. Lăzărescu Rodica. *Cuvânt către cititor*. În: *Dicționar de capcane ale limbii române*. București, Editura Corint, 2006.

Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

**Alexandra Barbăneagră, Sabina Corniciuc, Lucia Cucu, Liuba Petrenco,
Ala Zavadschi. *Interacționăm și comunicăm*. Chișinău, 2014, 228 p.**

Învățarea limbii române este un proces cu un parcurs nu chiar atât de simplu pentru alolingvii din Republica Moldova, în special pentru nou-veniți. Ne referim, întâi și întâi, la particularitățile limbilor materne ale celor ce învață limba română, la nivelul diferit de cunoaștere și înțelegere a limbii române, dar și la predarea, de multe ori, uniformizată a limbii române, neconformă standardelor europene. Și iată că de acum câțiva ani s-a lansat pe piața serviciilor de instruire lingvistică din Republica Moldova o organizație nonguvernamentală – Asociația Națională a Trainerilor Europeni din Moldova (ANTEM), care poate fi considerată, pe drept cuvânt, lider în realizarea mai multor obiective de instruire lingvistică în conformitate cu standardele europene, în special pe segmentul adulților. Promovarea strategiilor interactive, bazate pe învățarea prin colaborare și cooperare, axarea accentului pe cel care învață, constituie, de fapt, una din activitățile cotidiene ale echipei ANTEM.

Drept confirmare, informăm publicul vizat că recent, sub auspiciile ANTEM și cu sprijinul financiar acordat de Guvernul Finlandei și de Înaltul Comisariat pentru Minorități Naționale OSCE, a apărut un nou suport didactic *Interacționăm și comunicăm*, semnat de A. Barbăneagră, dr. în pedagogie, conf. univ., S. Corniciuc, dr. în filologie, conf. univ., L. Cucu, magistrul în management educațional, lector superior, L. Petrenco dr. în pedagogie, conf. univ. și A. Zavadschi, dr. în filologie, conf. univ. Volumul a fost realizat în cadrul Programului „Instruirea lingvistică pentru minoritățile naționale”, implementat de ANTEM și reprezintă o continuare firească a activității de elaborare și editare a lucrărilor destinate sprijinirii integrării cetățenilor alolingvi în societate. E suficient să amintim, în acest context, de manualul *Limba care ne unește* (nivelul 1, 2 și 3), de cele 7 suporturi didactice cu genericul *Să comunicăm fără bariere* și multe alte materiale audio și video.

Remarcăm de la bun început că lucrarea este elaborată de profesioniști bine pregătiți, atât din punct de vedere științific, cât și/mai ales didactic. Ea este demnă de admirație nu doar pentru conținutul ei, ci și pentru rigoarea și migala cu care a fost alcătuită.

Menționăm că abordarea pragmatică, adică capacitatea maximă de utilizare, este marca distinctă a acestui instrument lingvistic.

Textul propriu-zis al volumului este precedat de o Prefață, intitulată sugestiv *De ce?*. Prin răspunsul oferit, echipa de autori vine să motiveze „decizia de a completa șirul materialelor didactice cu încă un titlu”. Aceasta ar fi susținută de trei argumente forte: 1) necesitatea de a diversifica demersul de instruire lingvistică a adulților alolingvi

din Republica Moldova; 2) racordarea transformărilor care au deplasat procesul de predare/învățare a limbilor „de la o extremă a academismului îngrăditor spre un dorit spațiu al libertății, inventivității și responsabilității creatoare”; 3) facilitarea integrării civice, socioprofesionale, promovarea toleranței interetnice prin instruire și crearea unui mediu lingvistic tolerabil. Toate acestea formează, în opinia autorilor, o misiune, „care nu mai poate fi amânată pentru altă dată”.

Prefața este urmată de un studiu introductiv, în care se punctează, în termeni accesibili, cadrul teoretic în care a fost elaborată lucrarea. Printre mai multe repere, privind conceperea activităților din perspectivă comunicativă, s-a specificat și faptul că „antrenarea abilităților de comunicare prin exploatarea diverselor situații și prin adoptarea comportamentelor verbal-atitudinale diferite în circumstanțe diferite e terenul propice pentru învățarea continuă a limbilor, în general, și a limbii române, în special”.

Un rol decisiv în stabilirea limitelor calitative și cantitative ale informației cuprinse într-o lucrare îl are destinatarul ei. Din acest punct de vedere, publicul vizat al lucrării de față este cursantul adult, „diferențiat după preocupări, specializări, aflat în situația de a folosi limba în cele mai variate contexte și domenii sociale”. Aici este cazul să menționăm că autorii s-au referit la patru domenii sociale de bază necesare publicului-țintă, care sunt stipulate, de altfel, și în materialele elaborate de către Diviziunea Politici Lingvistice a Consiliului Europei, și anume: domeniul relațiilor personale, domeniul relațiilor publice, domeniul relațiilor profesionale și domeniul educației.

În continuare, în studiul introductiv se explică o dată în plus noțiunea de situație de comunicare și rolul ei prioritar în însușirea unei limbi străine, beneficiile ce le oferă aceasta celui care învață, dar și avantajele ce le are profesorul în modelarea și monitorizarea situațiilor.

Menționăm că în contextul modernizării activităților de educație cu adulții, metodele practice-demonstrative capătă o importanță deosebită. Participarea activă constituie filonul principal al acestor metode, ceea ce explică extensia puternică pe care au cunoscut-o în ultimii ani. Educația lingvistică a adulților este, în conținutul său, însușirea limbii prin activitate, prin interacțiune, unde situațiile de comunicare ocupă un loc de seamă.

Supportul didactic de față are o structură bine articulată, fapt ce îl face să fie un instrument ușor de mână. Materialul cuprinde judicios câteva spectre tematice, dintre cele mai utile comunicării, iar modul de prezentare a acestuia – viu și captivant – denotă competența și abilitățile autorilor în realizarea unui astfel de gen de lucrări.

Cele patru domenii incluse în suport sunt, în opinia autorilor, factorii care decid asupra sferelor lexicale de interes. Acestea sunt prezentate în 15 compartimente, care, la rândul lor, sunt bine structurate în subcapitole.

Lucrarea conține o gamă variată de situații de comunicare, distribuite în conformitate cu tematica subcompartimentelor, în cadrul cărora se realizează actul comunicativ, iar rezultatul actului comunicativ este, în ultimă instanță, producerea și înțelegerea mesajelor. Situațiile de comunicare sunt precedate de o bancă de cuvinte, îmbinări și expresii, precum și cupluri sinonimice și antonimice, adecvate, în general, temei abordate, care vin să sporească bagajul de cuvinte al utilizatorului. Observăm însă că la prezen-

tarea vocabularului nu întotdeauna s-a ținut cont de relațiile semantice dintre cuvinte, de câmpurile semantice. De aceea unele cuvinte reprezentative pentru o temă sau alta au rămas în afara atenției și, dimpotrivă, altele, mai puțin esențiale, au fost incluse (vezi, spre ex., tema 9. **Igiena și sănătatea**, subtema **Asigurare**: *taxă, valabil, valabilitate* în loc de *asigurare socială, asigurarea de viață, asigurare contra accidentelor* etc.). În unele subteme au nimerit cuvinte inadecvate (vezi, spre ex., tema 10. **Cumpărături**, subtema **Încălțăminte și accesorii**: ? *basma, eșarfă, mănuși, pălărie*...). Nu este respectat riguros nici principiul alfabetic de prezentare a cuvintelor în cadrul subgrupului de cuvinte tematice, căci acesta a fost pus la bază, din câte am înțeles. Poate că era util a prezenta și anumite forme gramaticale, spre exemplu, formele de plural la substantive.

Referitor la sinonime și antonime, care au importanță deosebită în contextul lucrării, am observat prezentarea neunificată a elementelor combinatorice ale acestora: uneori se indică doar pe lângă elementul echivalent (a se vedea p. 66: *a scoate – a extrage bani din cont*), alteori pe lângă ambele elemente lexicale (a se vedea p. 74: *a măsura tensiunea – a lua tensiunea*). Cea de-a doua variantă este, în opinia noastră mai reușită. Ori se putea opta pentru următoarea formulă de prezentare: *a scoate / a extrage bani din cont; a măsura / a lua tensiunea*.

Sunt oportune, în special, expresiile incluse în acest compartiment, fiecare în corespundere cu tema respectivă. De fapt, prin prezentarea unor îmbinări osificate, se aplică procedeul de învățare „povață”, care se bazează pe valorificarea experienței umane acumulate și care se utilizează și în scopul formării conduitei și a conștiinței cursanților. Din păcate, acestea nu se regăsesc în toate subcapitolele.

Situațiile de comunicare din cadrul fiecărui subcapitol sunt urmate de 5 jocuri didactice și de rol, variate și captivante. O parte apreciabilă a volumului lucrării este destinată actelor de vorbire cuprinse într-o anexă, care sunt de maximă utilitate. Prezentarea materialului și printr-un atare procedeu este, în opinia noastră, destul de eficientă.

Lucrarea cuprinde și o serie de imagini adecvate, sugestive, care complinesc sarcinile indicate.

Condițiile grafice în care a fost realizat suportul didactic sunt reușite și, principalul, sunt unificate, respectate pe tot parcursul lucrării, fapt ce îi atribuie un aspect îngrijit.

Drept concluzie, repetăm o dată în plus că suportul didactic *Interacționăm și comunicăm*, elaborat de o echipă de profesioniști din cadrul ANTEM-ului, vine să sprijine demersul didactic orientat spre învățarea limbii române de către alolingvii adulți, să completeze anumite goluri în organizarea și desfășurarea activității de predare/învățare a limbii române, în general, și pentru adulți, în special, fiind subordonat unor obiective clare și pertinente. Iar micile scăpări, care se lasă întrevăzute la o analiză detaliată și care sunt inerente unei lucrări realizate în echipă, evident, nu știrbesc din valoarea reală a acestui instrument didactic.

Ana Vulpe
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Eugen Lungu. *De ce spunem așa*. Chișinău, Editura ARC, 2014, 352 p.

„Nașterea unui cuvânt, observă prozatorul Constantin Țoiu, este tot atât de miraculoasă ca apariția unei specii, insesizabilă în timp, după cum insesizabilă este și moartea cuvântului sau a speciei. Ne trezim că nu mai sunt. Nu mai avem nici timpul de a regreta. Cel mult, ne mirăm, răsfoind dicționare vechi sau prindu-ne în muzeu, la sectorul mamuți. Uite că forma aceea a dispărut!” Meditând asupra *destinului cuvintelor*, scriitorul ajunge la o revelație: „Un cuvânt, evoluția unui singur cuvânt e în sine un roman, el poate să închiadă o istorie teribilă, mai copleșitoare decât biografia om, și mai plină de învățăminte”.

Sub semnul acestei revelații, criticul și istoricul literar Eugen Lungu și-a plăsmuit cartea ce o prezentăm, cercetând cuvinte, expresii și sensuri întocmai ca un detectiv: prin *reconstituiri* (filologice!) excelent documentate, prin *confruntări* de surse variate (în timp și spațiu), prin *urmărirea* mai multor piste (uneori contradictorii), reușind să dezvăluie în mod concludent secretele faptelor de limbă investigate.

Istoria cuvintelor este un domeniu de care e interesată toată lumea. Unele cuvinte și expresii au o poveste de-a dreptul fascinantă. De ce apar cuvintele? De ce dispar ele? Cuvintele „îmbătrânesc”, se uzează? De ce anumite cuvinte „călătoresc” dintr-o limbă în alta? Cum să evităm capcanele etimologice dacă același lexem, cu mici modificări formale, poate fi întâlnit în mai multe limbi? *De ce spunem așa?* În filele cărții, autorul caută răspunsul la aceste întrebări cu multă pasiune față de „obiectul investigat”: un cuvânt rar; un sens uitat, (cvasi)necunoscut sau, dimpotrivă, foarte nou; o expresie insolită; un adagiu greșit înțeles sau atribuit cuiva pe nedrept etc. Din acumularea de fine observații se țes, încetul cu încetul, confesiuni... despre cuvinte: Eugen Lungu etimologizează, adică stabilește originea unor termeni și expresii urmărind evoluția lor fonetică și semantică, deslușește sensuri, sparge stereotipuri de percepție, mergând dincolo de laconicele definiții lexicografice, deconstruiește gândirea osificată a vorbitorilor de română, răvășind cuvinte și sensuri rutinate. Din acest regal de erudiție, secondat de bucuria descoperirii unor fapte surprinzătoare, din interpretările originale și plauzibile, autorul edifică un *munte vrăjit*, însă nu static, încremenit, ci tulburat de mișcările tectonice ale evoluției (lingvistice). De fapt, ne aflăm în fața unei cercetări filologice complexe, fundamentate pe un simț dezvoltat de a decipta lumea în înțelesuri mai mult decât profunde.

Aventurile unor cuvinte românești (Marius Sala) sunt „cronografiate” de Eugen Lungu cu mare migală (până la pedantism!), acțiune susținută de multiple și substanțiale lecturi. Se știe că evoluția unei limbi nu e posibilă decât prin ieșirea din „șotronul” normei, prin îndepărtarea de tradiție, prin emanciparea exprimării. Iar cei mai cutezători inovatori în acest sens sunt scriitorii. Cu câtă fascinație semnaleză marii scriitori diverse inovații

de limbaj, expresii neobișnuite sau noi sensuri ale unor cuvinte, desprinse din scrierile vremii, iar uneori, încearcă să le prezică și „soarta”, așa cum procedează și Andre Gide în *Jurnalul* său (1931): „Citesc în Proust... următoarea formulare: «...numai în afara prezenței sale» –, pe care o consider o greșeală deplorabilă; în schimb, nu pot considera că ar fi o greșeală folosirea lui «a realiza» în fraza: «Și, de altfel, oare nu doar pentru a mă ocupa de ei am hotărât să trăiesc departe de cei care s-ar putea plânge că nu mă pot vedea, da, pentru a mă ocupa de ei, mai temeinic decât aș fi putut-o face stându-le în preajmă, și asta numai ca să le dezvălui propria lor ființă, să-i ajut să *se realizeze*”. Pare că Proust a avut grijă să pregătească, schițând astfel contururile cuvântului, un exemplu pentru un nou *Littré*. A realiza – a face să fie real. În ciuda tuturor îndreptărelor Souday, aș îndrăzni să scriu: «Da, am intrat în doliu, e drept; acest doliu însă nu-l *realizez* în sufletul meu». Cuvântul va face carieră; căci exprimă, și încă foarte bine, o idee pe care ni se pare că nu o mai putem formula în afara cuvântului care i-a dat consistență” (p. 48, vol. III).

În spațiul românesc, Ion Heliade Rădulescu își bătea joc de cei ce opuneau neologismului cu tot prețul cuvintele vechi sau derivate de la ele: dacă în loc de *persoană* am zice *obraz*, atunci pronumele *personal* ar fi pronume *obraznic* și *personalitatea* ar deveni *obraznicie*, zicea el.

La un moment dat, George Călinescu, cu un remarcabil simț lingvistic, a imprimat cuvântului *pedestru* („care merge pe jos; pieton”) o nuanță nouă, desemnând o trăsătură morală minoră, chiar negativă: „E cazul de a distinge și a respinge totodată generalizarea metafizică și localizarea *pedestră*” (un studiu despre Ion Creangă). Aceeași nuanță semantică este sugerată și de Tudor Arghezi în *Balada maestrilor*, în care poetul țintește sarcastic obișnuința unora de a se autoproclama „maestri”: *Câte cincii și zece de-astfel de pedestri./ Adunați la poartă, toți erau maestri*.

Notabilul lingvist român Alexandru Graur observa, pe la 1940, că verbul *a captura* însemna până atunci „a prinde”, având însă o nuanță specială: se putea întrebuița numai pentru obiectele „după care trebuie să alergi ca să le poți prinde”. De exemplu, se poate captura un vapor, după o urmărire. Presa vremii, referindu-se la fapte de război (al Doilea Război Mondial), a început să scrie despre *capturarea unei puști-mitraliere* sau chiar despre *capturarea unui depozit de muniții*, alunecare de sens percepută de lingvist ca „o aberație, căci depozitul nu fuge, ca să poată fi capturat”. În afară de aceasta, verbul *a captura* nu se folosea cu referire la oameni. Dar, cam din aceeași perioadă, se scria peste tot că *au fost capturați soldați* sau *au fost capturați prizonieri*. Deși omul de cultură a combătut sensurile improprii, acestea s-au impus în limbă și au fost înregistrate în dicționarele de referință ale limbii române.

Tot Al. Graur, vorbind despre „cuvinte boicotate”, cum ar fi „grosolanul” *a mânca*, care tindea să fie înlocuit de vorbitori prin *a servi* („Luați, vă rog, o bomboană. Mersi, nu *servesc*”), era convins, pe la 1969, că boicotul nu reușește când e vorba de elemente solid instalate, cu sensuri multiple, care și-au format derivate și intră în expresii frazeologice: „Nu cred că se va ajunge să se spună *servire* în loc de *mâncare*, *servicios* pentru

mâncăcios sau *Unde servești deseară?*, *Ce avem astăzi de servit?* și cu atât mai puțin *Nu tot ce zboară se servește*, *Te servește spinarea* sau *Se servesc între ei ca câinii*". Problema însă persistă și astăzi...

Pentru Eugen Lungu, pretext pentru o tabletă poate fi orice: un citat, o expresie auzită sau citită undeva, un cuvânt deosebit sau nepotrivit într-un anumit context, o plimbare prin urbe, o călătorie... „O zână bună, Filologia” (Sextil Pușcariu) 1-a luat de mână și 1-a dus pe un tărâm unde are sentimentul că fiecare cuvânt semnalat sau sens edificat este comparabil cu o verigă izolată care unește două bucăți dintr-un lanț rupt în decursul vremii. Cititorul este invitat la lectura incitantă a unei cărți răvășitoare, ca o apă proaspătă; pas cu pas, va fi cucerit de firescul și simplitatea expunerii, de eleganța exprimării, de splendoarea polemică și de umorul fermecător al autorului, împătimit de *cuvânt*.

Recomand cu multă căldură și simpatie intelectuală această carte fascinantă, pe care o consider o apariție editorială extrem de valoroasă, scrisă într-un limbaj accesibil și captivant.

Inga Druță
Institutul de Filologie al AȘM
(Chișinău)

Buletin de lingvistică

*Nr. 15-16
Anul XII-XIII
2014-2015*

Formatul 70×100 1/16. Coli de tipar conv. 9,25. Tirajul 100 ex.

Tipografia „Elan Poligraf” SRL
str. Mesager, 7, MD – 2069, mun. Chişinău
tel.: (+373-022) 745800
info@elan.md www.elan.md

ISSN 1857–1948

ACADEMIA DE ȘTIINȚE A MOLDOVEI

Institutul de Filologie

B u l e t i n
d e l i n g v i s t i c ă

Nr. 15–16

Anul XII–XIII

2014–2015

Chișinău